Rüya kapılarının ardındaki gizem ortaya çıkıyor...

O sırada sessizliğin ortasında bir ses duydum; tanıdık, uğursuz bir hışırtı sadece birkaç metre uzağımdaydı. Ortada hiç kimse görünmese ve kafamın içindeki ses bunun sadece bir rüya olduğunu söylese de, tıpkı hışırtı sesi gibi, korkunun da içimde artmasına engel olamıyordum. Ne yaptığımı ve tam olarak neden kaçtığımı bilmeksizin tekrar koşmaya başladım.

"Heyecanlı, sürükleyici bir gençlik romanı olmanın ötesinde arkadaşlık ve aşka dair etkileyici ve incelikli bir hikâye."
Katharina Sieckmann

"Bir fantastik romana göre çok fazla gerçeklik barındırıyor. Bu da kesinlikle övgüyü hak ediyor."
Iris Alanyali

THG
253467
ERP

Kerstin Gier

Silber

Rüyalar Kitabı - 2

Rüya Kapısı

Pegasus Yayınları: 1329
Gençlik: 242

Silber: Rüyalar Kitabı - 2
Kerstin Gier
Özgün Adı: Silber: Das zweite Buch der Träume

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzelti: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016 - Ciltli
ISBN: 978-605-343-867-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt Am Main, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt Am Main'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez *Silber: Das zweite Buch der Träume* adıyla yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Kerstin Gier

Silber

Rüyalar Kitabı - 2

Almancadan çeviren:
Firuzan Gürbüz

PEGASUS YAYINLARI

Leonie için. Seninle öyle gurur duyuyorum ki.

"Hayal edebilirsen yapabilirsin."

WALT DISNEY

1.

Charles'ın kapısını bulmakta hiç zorlanmamıştım: Üzerinde gerçek boyutlu bir fotoğrafı vardı. Beyaz iş gömleği içinde gülümsüyordu. Göğüs cebindeki "Diş hekimi Charles Spencer" yazısının altına bir de not düşülmüştü: "Tam dişinize göre."

Ancak hiç hesaba katmadığım şey, kapı koluna dokunur dokunmaz fotoğrafın şarkı söylemeye başlamasıydı.

"'Yemeğimi bitirince dişlerimi fırçalarım!'" Tatlı tenor sesini melodiye uydurarak, "'Yatmaya gitmeden önce dişerimi fırçalarım,'" diye coşkuyla şarkı söylüyordu. Koridorda korkuyla etrafıma bakındım. Tanrım, şunu biraz daha alçak sesle söyleyemez miydi sanki? Zaten sürekli gözetleniyormuş hissini üstümden atamamıştım. Oysa foto-Charles'tan ve benden başka kimseler görünmüyordu, sadece göz alabildiğine kapılar vardı. Benimki hemen köşe başındaydı ve aslında oraya geri dönüp bu eyleme son vermekten başka bir şey istemiyordum. Zaten vicdan azabıyla kıvranıp duruyordum. Bu yaptığım, gizlice birinin günlüğünü okumak gibiydi, hatta daha da kötüsüydü. Üstelik bunun için bir de hırsızlık yapmam gerekmişti, gerçi

bunun kulağa geldiği gibi gerçekten erdemsizce bir şey olup olmadığı tartışılırdı. Hukuksal açıdan bakıldığında, elbette bir hırsızlıktı ama Charles'tan aşırdığım kulaklıklı ve tüylü şapka çok az insana yakışırdı. Çoğu kişi bu şapkayla koyunlara benziyordu ve bu durum Charles için de geçerliydi, o yüzden aslında ona iyilik bile etmiştim. Tek umudum, birilerinin odama girip beni bu aptal şapkayla yatakta yatarken görmemesiydi. Çünkü şu anda yaptığım şey gerçekten de buydu: Yatakta yatmış, uyuyordum. Kafamda tüylü bir şapkayla. Ancak güzel bir rüya görmek yerine rüyamda birini gözetliyordum. Büyük ihtimalle (dünyanın en çılgın saç örgülerini ören, en güzel çöreklerini pişiren, köpeklere en iyi fısıldayan ve kızların kalplerini en harika teselli eden) Lottie'nin kalbini kırmak üzere olan birini. Ve dünyada Lottie kadar yumuşak kalpli biri daha olmadığı için (bu arada kendisi resmi olarak dadımızdır) buna asla izin veremezdim. Bu durumda iyi bir amaca hizmet ediyordum. Ya da ben öyle olduğunu düşünmek istiyordum.

İç geçirdim. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Belki beni dinleyen görünmez biri vardır diye, "Zaten bunu kendim için değil, Lottie için yapıyorum," dedim alçak sesle. Sonra derin bir soluk alıp kapı kolunu aşağı indirdim.

"Hey, araya girmek yok!" Foto-Charles işaret parmağını kaldırıp tekrar şarkı söylemeye başladı. "'Bir sağa bir sola çalkala çalkala. Yukarıya aşağıya...'"

Çekinerek, "Eee... gargara gargara mı?" diye fısıldadım.

"Çok doğru! Melodiyle çok daha güzel olsa da." Kapı ardına kadar açılırken Charles neşeyle şarkı söylemeye devam etti: "'Bembeyaz bütün dişlerim, onlara iyi bakarım!'"

Koridora son bir kez göz atarak, "Lottie sende ne buluyor, gerçekten anlamıyorum," diye mırıldandım. Hâlâ hiç kimse yoktu.

Neyse ki kapının ardında beni bekleyen bir diş hekimi muayenehanesiyle karşılaşmadım, bunun yerine karşımda güneşli bir golf sahası uzanıyordu. Ve ekoseli pantolonuyla golf sopasını sallayan Charles; bu kez üç boyutluydu. Uygunsuz bir rüyanın içine dalmadığım için çok rahatlamıştım (yapılan araştırmalara göre insanların yüzde elliden fazlasının gördüğü rüyalar seksle ilgiliymiş). Hemen dış görünüşümü ortama uyduruverdim: Polo tişört, keten pantolon, golf ayakkabıları ve karşı koyamadığım için kıyafetime uyumlu bir kasket. Elimden geldiğince doğal görünmeye çalışarak ona yaklaştım. Koridora açılan kapı ardımdan yavaşça kapandı. Şimdi çimenlerin üzerinde tuhaf görünümlü bir sanat eseri gibi duruyordum.

Charles'ın topu yere indikten sonra zarif bir eğri çizerek tam deliğe isabet etti. Yanındaki adam alçak sesle bir küfür savurdu. Yaşına göre dikkat çekecek kadar güzel dişleri vardı.

"Eh, buna ne dersin?" Charles dudaklarında zafer dolu bir gülümsemeyle ona döndü. Sonra bakışları bana kayınca

gülümsemesi genişledi. "Ah, merhaba, küçük Liv. Bunu gördün mü? Bu, Hole-in-one'[1]dı. Böylece buradaki küçük maçımızı açık arayla kazandım."

"Şey, evet, bu harika," dedim takdirle.

"Evet, öyle değil mi?" Charles kıkırdayarak bir kolunu omzuma attı. "Sizi tanıştırayım. Şu pis pis bakan kişi okuldan arkadaşım Antony. Ama endişelenme, iyi biridir, sadece onu yenmeme alışık değil."

"Aslında tam olarak öyle değil." Antony elimi sıktı. "Ben her şeyde en iyi olan arkadaşım: En iyi notları hep ben alırım, en pahalı arabalara hep ben binerim, en başarılı antrenmanları ben yapar, en güzel kızları hep ben kaparım." Güldü. "Ve Charlie'nin aksine, kafamdaki saçlar hâlâ duruyor."

Ah, demek rüyanın konusu buydu. Şimdi onu rahatsız etmek zorunda kaldığım için çok daha fazla üzülmüştüm.

Antony beş parmağını gür saçlarının arasından geçirirken Charles'ın yüzündeki zafer gülümsemesi kayboldu. "Dazlak erkekleri son derece çekici bulan kadınlar da olmalı," diye mırıldandı.

"Ah, evet!" diye hararetle onu onayladım. "Lottie mesela."

Ve annem. Sonuçta Charles'ın dazlak kafalı erkek kardeşine âşık olmuştu. Ama herhalde dazlak kafası yüzünden değil, dazlak kafasına rağmen ona tutulmuştu.

---

1 Golfte topu bir vuruşta deliğe sokmak. (ç.n.)

"Lottie kim?" diye sordu Antony. Bu yanıtı ben de en az onun kadar heyecanla bekliyordum. Charles'ın Lottie'yle ilgili ciddi düşünüp düşünmediği şimdi belli olacaktı.

En azından onun adını söylerken tekrar gülümsedi. "Lottie... Bu da ne?" Birdenbire golf sahası üzerinde yankılanan yüksek bir ses sözünü yarıda kesmesine neden olmuştu.

Tam da sırasıydı. "Çalar saat için çok erken," diye mırıldandım dikkat kesilerek. Anthony, "Bana daha çok duman alarmı gibi geldi," deyince hafif paniğe kapılarak kapıya döndüm. Charles şimdi uyanırsa tüm rüya mahvolacak, ben de hiçliğe düşecektim ve bu, bu kadar çabuk tekrarlamak istemediğim, son derece berbat bir deneyimdi. Ses gittikçe artarken gökyüzünde çatlaklar belirmeye başladı. Hemen kapıya koşturdum ve tam kapının kolunu yakalamıştım ki zemin altımdan kaymaya başladı. Kocaman bir adımda kendimi eşiğin dışına attım ve kapıyı ardımdan kapadım.

Kurtulmuştum. Ama görevim açıkça başarısız olmuştu. Charles'ın Lottie'ye olan hisleri konusunda hâlâ hiçbir şey bilmiyordum. Her ne kadar adını söylerken gülümsemiş olsa da.

Foto-Charles yine diş fırçalama şarkısını söylemeye başlamıştı.

"Ah, kapa çeneni," diye homurdandım. Foto-Charles gücenmiş gibi sesini kesti. O sırada birden oluşan sessizliğin ortasında bir ses duydum; tanıdık, uğursuz bir hışırtı, sadece birkaç metre uzağımdaydı. Ortada hiç kimse görünmese ve

kafamın içindeki ses bunun sadece bir rüya olduğunu söylese de, korkunun tıpkı hışırtı gibi içimde yükselmesine engel olamıyordum. Ne yaptığımı ve tam olarak neden kaçtığımı bilmeksizin tekrar koşmaya başladım.

2.

Öyle sesli soluk alıp veriyordum ki başka bir şey duyamıyordum ama hışırtının peşimde olduğundan emindim. Ve yaklaşıyordu. Bir sıçrayışta kapımın bulunduğu bir sonraki koridora kaydım. Buna hışırtı demek doğru değildi, o zaman akla daha çok zararsız bir fare geliyordu ama bu ses zararsız olmaktan çok uzaktı. Ve bu, şimdiye kadar duyduğum en korkutucu sesti (ayrıca bunu bugün iki kez daha duymuştum) tıpkı perdenin yana çekilip ardından çukur yanaklı, deli bakışlı gözlerini kan bürümüş bir katilin elektrikli testereyle...

Ansızın durdum. Çünkü kapımın yanında biri beni bekliyordu. Neyse ki çukur yanaklı, elektrikli testereli katil değil, çok daha hoş biriydi.

Henry. Sekiz buçuk haftalık erkek arkadaşım. Hem de sadece rüyada değil, gerçek hayatta da. (Ancak bana öyle geliyordu ki uyanıkken birlikte olmaktan çok, rüyalarda zaman geçirir olmuştuk.) Her zaman yaptığı gibi duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve gülümsüyordu. Sadece bana özel olan ve her seferinde dünyadaki en mutlu kız ol-

duğumu hissettiren, şu müthiş Henry gülümsemesiyle. Normalde gülümsemesine (ona özel olduğunu umduğum müthiş Liv gülümsemesiyle) karşılık verir ve kollarına atılırdım ama şimdi buna zaman yoktu.

"Gece antrenmanı mı?" diye sordu. Onu öpmek yerine önünde durup kapıyı yumruklayınca, "Yoksa bir şeyden mi kaçıyorsun?" diye devam etti.

Yumruklamaya ara vermeksizin, "İçeride anlatırım!" dedim soluk soluğa. Posta kutusunun kapağı açıldı ve biri dışarıya acı verici bir yavaşlıkla önce bir not kâğıdı, sonra da bir kalem uzattı.

Kapının ardında Bay Wu'nun dostane sesi duyuldu: "Lütfen bugünkü parolayı yazın, kâğıdı düzgünce katlayıp tekrar içeri itin."

Alçak sesle sövdüm. Gerçi güvenlik sistemim davetsiz konuklara karşı süperdi ama kendimi çabucak güvene almak istediğimde pek iyi olduğu söylenemezdi.

"Rüyada koşarak kaçmaktan çok daha işe yarar yöntemler var, Liv." Henry geçidi iyice kolaçan ettikten sonra yanıma geldi. "Uçarak kaçabilir ya da ulaşılamayacak kadar hızlı bir şeye dönüşebilirsin. Mesela bir çitaya ya da Ay roketine..."

"Senin yaptığın gibi kendini dönüştürmek herkes için o kadar kolay değil, hele aptal bir Ay roketine, hiç!" diye ona çıkıştım. Elimdeki kalem biraz titredi ama Henry'nin yanımda olması korkumu fark edilir biçimde azaltmıştı. Artık hışırtı

duyulmuyordu. Yine de yalnız olmadığımızdan emindim. Ortalık biraz kararmış mıydı? Ya da soğumuş muydu?

"Geçenlerde tatlı bir kedi olmuştun," dedi Henry. Bir şey fark etmemişe benziyordu.

Evet, öyle olmuştum. Ama birincisi, kendimi tatlı bir kediye değil, tehlikeli ve kocaman bir jaguara dönüştürmek istemiştim; ikincisi, o zaman hiç kimse beni kovalamamıştı, sadece Henry'yle eğlence olsun diye biraz deneme yapmıştık. İnsanın görünmeyen, korkutucu bir şey tarafından tehdit edilirken ve korkudan dizleri titrerken nasıl olup da dikkatini toplayarak kendini değiştirebildiği benim için bir muammaydı. Herhalde Henry hiç korkmadığı için bu dönüşme meselesinde bu kadar iyiydi. Yine şimdi de rahatça gülümsüyordu.

Dişlerimi sıkarak nihayet not kâğıdının üzerine "Keçeli terlik ponponu" yazıp üçgen biçiminde katladım ve tekrar posta kutusunun gözünden içeri ittim.

"Biraz üstünkörü ama doğru," dedi Bay Wu içeriden. Ve sonra kapı açıldı. Henry'yi kolundan yakalayıp eşikten içeri çekiştirdim ve ardından kapıyı kapadım. Sonra rahat bir soluk aldım. Nihayet başarmıştık.

"Bir dahaki sefere biraz daha çabuk olabilir misiniz, acaba?" diye Bay Wu'ya çıkıştım. (Bu, gerçek Bay Wu'ya karşı asla yapmaya cesaret edemeyeceğim bir şeydi.)

"Kaplumbağalar sana yol hakkında tavşanlardan daha falza şey anlatabilirler, Bayan Olive." Bay Wu önümde eğildi

(Bu da gerçek Bay Wu'nun asla yapmayacağı bir şeydi) ve Henry'ye bakıp kısaca başını salladı. "Bayan Olive'in rüyalar restoranına hoş geldiniz, dağınık saçlı genç yabancı."

Gerçekten de bir restorandaydık ancak gördüğüm kadarıyla formika masaları, cart kırmızı örtüleri ve tavandan sarkan turuncu renkli fenerleriyle oldukça iğrenç görünümlü bir restorandı. Ama ortalık insanın ağzını sulandıran piliç kızartması kokuyordu. Acıktığımı o an fark ettim. Akşam yemeği yemeden yatağa girmek aptalca bir fikirdi çünkü o zaman rüyalarım büsbütün kontrolden çıkıyordu.

Henry, Bay Wu'ya şaşkınlıkla baktı. "Bu yeni mi?"

Bay Wu, "Bu gece burada kapı bekçisiyim," diye resmiyetle açıkladı. "Bana Wu derler, öksüzlerin ve muhtaçların koruyucusu, kaplan pençesi. Aç olana bir balık verirsen doyar. Ama ona balık tutmayı öğretirsen hiç aç kalmaz."

Henry kıkırdarken yüzümün kıpkırmızı kesildiğini fark ettim. Rüyalarım ara sıra biraz utandırıcı olabiliyordu. Vecizeler yumurtlayan Bay Wu bu yetmiyormuş gibi kaplan başı baskılı, simsiyah parlayan ipek bir pijama giymişti ve başının arkasından bir metreye yakın bir örgü sallanıyordu. Kaliforniya'daki ilk kung fu öğretmenim olan gerçek Bay Wu'nun Cadılar Bayramı'nda bile bu kılıkta dolaşmadığı kesindi.

"Öyle olsun," dedi Henry kıkırdamaya devam ederek. "O zaman lütfen tatlı-ekşi soslu bir ördek rica edeyim."

"Çok teşekkürler, Bay Wu," diyerek restoranın tümünü Bay Wu'yla birlikte tek bir el hareketiyle yok ettim. Bunun yerine şimdi Kaliforniya'da, Henry'yi rüyamda birkaç kez getirdiğim Berkeley Hills'teki parkta duruyorduk. Aklıma gelen en iyi sahne burasıydı. Batan güneşin gökyüzünü canlı renklerle donattığı koy manzarası buradan harika görünüyordu.

Yine de Henry canı sıkılmış gibi yüzünü astı. "Restorandaki koku harikaydı," dedi. "Şimdi midem kazınmaya başladı."

"Benimki de, ama olsun, ne kadar yersek yiyelim zaten doymayacaktık." Kendimi bir banka attım. "Sonuçta bu bir rüya. Kahretsin, Bay Wu'ya yeni bir parola söylemem gerekirdi. Kâğıda yazarken omzumun üzerinden birinin bakıp bakmadığını kim bilebilir."

"Ben baktım. Keçili termik parkuru son derece yaratıcı bir şifre." Yoksa Henry yine mi gülüyordu? "Yani, hiç kimsenin aklına kolayca gelmez, diyorum."

"O keçeli terlik ponponu bir kere." Şimdi ben de gülmeye başlamıştım.

"Sahi mi? O halde elyazın berbat," dedi Henry yanıma oturarak.

"Şimdi neden kaçtığını ve neden bana selam öpücüğü vermediğini söyle bakalım."

Hemen ciddileştim. "Yine şu... *hışırtıyı* duydum. Sen duymadın mı?"

Henry başını iki yana salladı.

"Ama oradaydı. Görünmez, kötücül bir varlık." Berbat bir korku romanından bir bölüm okur gibiydim. Her neyse. "Gittikçe yaklaşan bir hışırtı ve fısıltı." Ürperdim. "Tıpkı o zaman bizi takip eden gibi. Beni Amy'nin rüya kapısı önünde kurtarmıştın."

"Peki, sesi tam olarak nerede duydun?" Henry'nin yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak ne yazık ki olanaksızdı.

"Bir sonraki geçidin solunda." Denize doğru belli belirsiz bir el hareketi yaptım. "Sence bu Anabel miydi? Kendini görünmez yapıp kötü hışırtılar çıkarmakta üstüne yok tabii. Ya da Arthur'du. Beni korkutmaktan çok zevk alacağı şüphesiz." Ve bunun için ona kızamazdım. Sonuçta sekiz buçuk hafta önce Arthur Hamilton'ın çenesini kırmıştım. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum (Detaylı anlatacak olsam fazla uzayacak ve konu dağılacaktı). Ama hak etmişti doğrusu. Gerçi o an bu çok da fazla işime yaramamıştı. Çünkü hikâyede asıl kötü olan onun kız arkadaşıydı. Ya da daha sonradan anlaşıldığı gibi, deli olan, diyelim. Tıp dilinde "Şizofreni belirtileri gösteren, çok biçimli, akut psikolojik bozukluk." Bu yüzden şimdi Londra'dan epey uzaktaki yatılı bir psikiyatri kliniğinde gözetim altında tutuluyordu ve artık hiç kimseye zarar veremezdi; tabii uyumadığı zamanlarda. Anabel dünyaya hükmetmekten başka bir isteği olmayan, Hıristiyanlık öncesinden kalma, oldukça kötücül bir gece iblisi olduğundan kesinlikle emindi ve bizlere rüyalarımızda birbirimizle buluşma ve onları bilinçli olarak istediğimiz gibi şekillendirebilme yeteneği kazandırdığına

inanıyordu. Neyse ki dünyayı ele geçirme eylemi Anabel'in Arthur'un da desteğini alarak kanımı akıtmak istediği sırada, son anda sekteye uğramıştı. (Dediğim gibi uzun ve karışık bir hikâye![2]) Kendini iblis sanması hastalığının bir parçasıydı ve bu iblisin sadece Anabel'in hastalıklı hayallerinde var olması beni son derece sevindirmişti çünkü doğaüstü olaylara inanmakla ilgili sorunum vardı, özellikle de iblislere. Ancak şu rüya meselesine mantıklı bir açıklama da getirebilmiş değildim. Basit olması açısından, bunu "kesinlikle mantıklı olarak açıklanabilen ama bilimin şu anki durumuyla henüz tam olarak *açıklanamayan*, psikolojik-doğabilimsel fenomen" kategorisine sokmuştum. Bu, bir iblise inanmaktan çok daha mantıklıydı. Bu inancım her ne kadar biraz önce şu hışırtıyla birlikte kısa süreliğine de olsa sarsıntıya uğrasa da... Ama Henry'ye bundan söz etmek istemiyordum.

O ise hâlâ konuşmaya devam etmemi bekliyordu. "Bir sonraki geçidin solunda," diye tekrarladı. Anabel ve Arthur'dan söz etmemişti. İkisinin adını ağzına almaktan hiç mi hiç hoşlanmıyordu çünkü sekiz buçuk hafta önce sonbahar balosunda yaşananlara dek ikisi de en iyi dostlarıydı. "Peki, orada bulunmanın nedeni... neydi?" Bana sorarcasına baktı.

"Halletmem gereken bir iş vardı." Huzursuzca kolumu kaşıdım, sesim kendiliğinden fısıltıya dönüşmüştü. "Biraz

---

2 NOT: *Silber, Rüyalar Kitabı 1*'de tüm hikâyeyi okuyabilirsiniz.

uygunsuz bir şey, hatta oldukça uygunsuz. Birinin rüyasını gözetlemek istedim... hayır, buna *mecburdum*."

"Bu uygunsuz değil, son derece pratik bir şey," dedi Henry. "Ben bunu sürekli yaparım."

"Sahi mi? Kime yapıyorsun? Ve neden?"

Henry omuz silkerek yan tarafa kısa bir bakış attı. "Bazen son derece işe yarayabiliyor. Ya da duruma göre eğlenceli. Peki, gözetlemek istediğin, şey... gözetlemen *gereken* kişi kimdi?"

"Charles Spencer."

"Graysonların sıkıcı diş hekimi amcaları mı?" Henry biraz düş kırıklığına uğramış görünüyordu. "Neden özellikle o?"

İç geçirdim. "Mia," bu benim küçük kız kardeşimdi, "Charles'ı bir başka kadınla bir kafede görmüş. Birbirlerine sevgili gibi baktıklarına ve *neredeyse* el ele tutuştuklarına yemin ediyor. Biliyorum, Lottie ve Charles henüz resmi olarak bir çift değiller ama Charles onunla sürekli flört ediyor, birlikte iki kez sinemaya gittiler. İtiraf etmese de, Lottie'nin ona âşık olduğunu bir kör bile anlayabilir. Ona Noel için çorap örmesinden anlaşılıyor... öyle aptal aptal sırıtma! Bu gerçekten ciddi bir mesele. Lottie'yi erkek meselelerinde hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Eğer Charles onunla oynuyorsa, bu çok kötü olur."

"Özür dilerim!" Henry kıpırdayan dudaklarını nafile bir çabayla kontrol altına almaya çalıştı. "Hiç olmazsa parolanı

nereden bulduğunu artık biliyorum... tamam, tamam, anlatmaya devam et."

"Charles'ın Lottie'ye karşı gerçekte ne hissettiğini mutlaka öğrenmeliydim. Bu nedenle kürklü şapkasını aşırdım ve bugün rüyasına sızdım." O sırada şapkayla yatakta yattığım yine aklıma gelmişti; herhalde saçlarım terden sırılsıklam olmuştu. Ve herhalde Henry de şu anda kafamda o şapkayla nasıl göründüğümü hayal ediyordu. Birazdan tekrar gülmeye başlayacaktı ve bunun için onu suçlayamazdım doğrusu.

Ama yoklayan bakışlarıma içten bir göz kırpmayla karşılık verdi. "Çok iyi. Peki, bunu nasıl yaptın?"

Anlamayarak kaşlarımı çattım. "Kapısından girdim işte."

"Tamam da, ne ya da kim olarak girdin?"

"Kendim olarak, tabii. Kafamda bir golf şapkası vardı çünkü rüya bir golf sahasında geçiyordu, benim de buna uygun olarak giyinmem gerekti. Tam da Charles'a Lottie'den söz ettirmeyi başardığım sırada şu aptal yangın..." Korkuyla elimi ağzıma kapadım. "Kahretsin! Bunu tamamen unuttum! Yangın alarmı! Birden çalmaya başladı ve ben de o an Charles uyanmadan rüyadan çabucak çıkmaktan başka bir şey düşünmedim. Gerçekten kötü biriyim! Uyanıp itfaiyeyi aramam gerekirdi."

Henry Charles'ın evindeki yangın olasılığından hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Bana gülümseyerek parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Liv, insanların rüyalarında zorlamayla

dürüst olmayacaklarını anlamadın mı? Hatta deneyimlerime göre çoğu kişi rüyalarında gerçek hayatta olduğundan daha kolay yalan söyleyebiliyor. Biri hakkında gerçeği öğrenmek istiyorsan, rüyasına sızıp ona soru sormak hiçbir işe yaramaz çünkü o zaman sana uyanıkken de söyleyeceği şeylerin aynısını tekrarlar."

Bu kulağa oldukça mantıklı geliyordu ve dürüst olmak gerekirse, bu fikir benim de aklıma gelmişti. Aslına bakılırsa Charles'ın rüyasına tamamen plansızca, balıklama atlamıştım; biraz olsun kurnazlık etmemiş, Lottie'yi korumakla ilgili hiçbir şey düşünmemiştim. "Ama başka nasıl yapacaktım? Sakın bana kendimi Ay roketine dönüştürmem gerektiğini söylemeye kalkma."

"Şey, en iyisi orada olduğunu hiç fark etmemeleridir. Görünmez bir izleyici ve dinleyici olarak rüyalarda bir insanla ilgili çok fazla şey öğrenilebilir. Hatta biraz sabırla her şey."

"Ama ben Charles hakkında *her şeyi* öğrenmek istemiyorum," dedim. Bu düşünce bile silkinmeme yetmişti.[3] "Sadece Lottie'yle ilgili ciddi düşünüp düşünmediğini öğrenmek istiyorum. Çünkü eğer böyle değilse, o zaman..." Yumruklarımı sıktım. Mia ve ben, birinin Lottie'yi incitmesine asla izin veremezdik, hele Charleas'ın asla. Zaten Mia onu Pilgrim's Lane'deki yakışıklı veterinere çok daha fazla yakıştırıyordu. "Öte yandan belki de zavallı Charles şu anda duman zehir-

3 NOT: Rüyaların yüzde 35'i sekskle ilgili. İğrenç.

lenmesinden ölmüştür çünkü itfaiyeyi aramayı unuttum. Bu durumda mesele zaten kendiliğinden halloldu demektir."

"Seni seviyorum," dedi Henry ansızın beni kendine çekerek. Charles'ı hemen unuttum. Henry bu büyülü iki kelime konusunda pek cömert sayılmazdı. Geçen sekiz buçuk hafta içinde bunu tam üç kez söylemişti ve her seferinde nedense utanmıştım. Bu cümleye verilecek en doğru ve geçerli yanıt herhalde, "Ben de seni seviyorum," olmalıydı ama bu cümle ağzımdan bir türlü çıkmamıştı. Onu sevmediğimden değil tabii, tam tersi, "ben de seni seviyorum"un birdenbire söylenmiş "seni seviyorum" kadar ağırlığı yoktu.

"Kendimi bir Ay roketine dönüştüremediğim ya da görünmez olamadığım halde mi?" dedim bunun yerine.

Henry başıyla onayladı. "Hepsini öğreneceksin. İnanılmaz yeteneklisin. Her açıdan." Sonra üzerime doğru eğilip beni öpmeye başladı. İşte şimdi bu gerçek bir rüyaya benzemişti.

3.

Bilinçli gördüğüm gece rüyalarının dezavantajı, ertesi gün uykusuzluk çekmekti. Ama son aylarda uykusuzluğumu gidermek için yöntemler geliştirmiştim: sıcak bir duş, ardından yüzüme litrelerce buz gibi su çarpmak ve son olarak kan dolaşımını güçlendirmek için iki duble Espresso. Tabii Lottie'den genç insanların mide çeperinin hassaslığıyla ilgili konferans dinlemek zorunda kalmamak için köpürtülmüş sütle kamufle edilmiş şekilde. Tepesine bastırıldığında taze kahve öğüten ve sütü köpürten İtalyan kahve makinesi Spencerların evinde yaşamanın iyi taraflarından biriydi. Gerçi Lottie kahvenin ancak on sekizinden sonra içilmesi taraftarıydı ama annem için bu tür yaş sınırlamaları alkol, seks ve uyuşturucu için bile geçerli değildi, bu nedenle kafein alma iznim sınırsızdı.

Mutfağa giderken küçük kız kardeşime rastladım. Dişi köpeğimiz Buttercup'ı dışarı çıkarmıştı ve buz gibi ellerini yanaklarıma dayadı. "Bak, ne soğuk!" dedi heyecanla. "Haberlerde söylediler, bu yıl Noel karlı geçebilirmiş ve on bir yıldan bu yana ilk kez bu kadar soğuk bir ocak ayı olacakmış...

Ne yazık ki eldivenimin tekini kaybettim. Üzeri benekli, gri eldivenim. Bir yerlerde gördün mü? Çünkü en sevdiğim eldivenlerim onlar."

"Hayır, üzgünüm. Butter'ın eşyaları sakladığı köşelere baktın mı?" Buttercup kendini önümde yere atarak masum bir ifadeyle yüzüme baktı. Gören de eldiven, çorap, ayakkabı gibi şeyleri yok edip iyice kemirilmiş halde tekrar ortaya çıkarma fikrine hiç kapılmamış bir köpek olduğunu düşünürdü. Karnını adamakıllı kaşıyıp onunla bir süre bebek diliyle (bunu çok seviyordu!) sohbet ettim, sonra tekrar ayağa kalktım ve Mia'nın ardından mutfağa, daha doğrusu kahve makinesine yollandım. Buttercup beni izledi. Tabii onu mutfağa çeken kahve değil, Ernest'ın biraz önce kahvaltı masasına koyduğu rozbiflerin kokusuydu.

Artık neredeyse dört aydır Londra'nın Hampstead semtindeki bu geniş ve rahat tuğla evde oturuyorduk. Ama şehri çok sevdiğim ve yıllardır ilk kez kendime ait büyük ve güzel bir odam olduğu halde, hâlâ kendimi burada biraz konuk gibi hissediyordum.

Bu belki de herhangi bir yerde kendimi evimde hissedebilmeyi hiç öğrenmemiş olmamdan kaynaklanıyordu. Annem Ernest Spencer'la tanışıp hayatının geri kalanını onunla birlikte geçirmeye karar vermeden önce Mia, Lottie ve Buttercup ve benimle birlikte her yıl başka bir yere taşınmıştık. Almanya, İskoçya, Hindistan, Hollanda, Güney Afrika ve tabii annemin anavatanı olan ABD'de yaşamıştık. Annemle babam ben sekiz

yaşındayken boşanmışlardı ama babam da annem gibi bir yerde kök salmaktan hoşlanmıyordu. Şirketi ona daha önce gitmediği bir ülkede iş verdiğinde hep sevinirdi. Babam Almandı ve şu sıralar o ve iki bavulu ("insan iki bavulluk eşyadan başka bir şeye sahip olmamalı," der hep) Zürih'te yaşıyordu; ben ve Mia onu Noel tatillerinde ziyarete gidiyorduk.

Yıllardır bir yere kalıcı olarak yerleşmekten başka bir isteğimiz olmamasına şaşırmamak gerekti. Tek hayalimiz, içinde uzun süre oturabileceğimiz bir evdi. Hepimizin kendine ait odasının olabileceği, Buttercup'ın bahçesinde dolaşabileceği ve tırmanabileceğimiz bir elma ağacı olan bir ev. Gerçi şimdi tam da böyle bir evde oturuyorduk (hatta tırmanabileceğimiz bir ağacı bile vardı ama kiraz ağacıydı) ama yine de aynı şey değildi: Çünkü burası bizim evimiz değildi, Ernest'ın ve on yedi yaşındaki ikizleri Florence ile Grayson'ın eviydi. Onlardan başka evde bir de Spot adında kızıl tüylü, sevimli bir erkek kedi yaşıyordu ve hepsi tüm hayatlarını bu evde geçirmişlerdi. Ernest buranın artık bizim de evimiz olduğunu sürekli tekrarlayıp dursa da, fark etmiyordu; böyle hissedemiyorduk. Belki de kapı pervazlarında isimlerimizin yazdığı çentikler olmadığı içindi. Ya da kendimizi İran halısındaki kara lekeyle ya da mutfak fayanslarındaki kırıkla ilgili hikâyeye ait hissedemediğimiz içindi çünkü yedi yıl önce fondü yerken peçete ansızın tutuştuğunda ya da Florence Grayson'a öfkelenip soda şişesini ona fırlattığında orada değildik.

Belki de biraz daha zamana ihtiyaç vardı. Ama kısa zamanda ardımızda iz bırakmadığımız ya da bir hikâye oluşturmadığımız kesindi.

Ancak annem canla başla bunun için çalışıyordu. Pazar sabahları (daha doğrusu sabahın köründe) birlikte kahvaltı etme geleneğini şimdi Spencer'larla da sürdürüyordu. Ancak bu gelenek Florence ve Grayson'ın hiç hoşuna gitmemişti, özellikle de bu sabah. Çünkü Florence'ın yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla yine bir soda şişesi fırlatmaya yakındı. Tabii, dün gece üç buçuğa kadar bir partideydiler ve şimdi sırayla esniyorlardı; Florence eliyle ağzını kapıyor, Grayson ise uluorta ve "Uuuuaaaaaah" sesleri çıkarıyordu. Anlaşılan yorgunluğa karşı savaşması gereken bir tek ben değildim ama bununla başa çıkma yöntemlerimiz farklıydı. Ben kahvemi höpürdeterek kafeinin kanıma karışmasını beklerken Florence portakal dilimlerini çatalına batırarak çıtkırıldım bir tavırla ağzına atıyordu. Herhalde bitkinliğini C vitaminiyle atmaya çalışıyordu. Karamel rengi gözlerinin altındaki gölgelerin hemen kaybolacağı ve yine her zamanki gibi kusursuz görüneceği kesindi. Buna karşın Grayson çatalına tepeleme doldurduğu omleti kızarmış ekmek dilimleri eşliğinde tıkınmakla meşguldü ve gözlerinin altında gölge görünmüyordu. Esnememiş olsaydı, yorgunluğu pek belli olmayacaktı. Ancak acil tıraşa ihtiyacı vardı.

Uykularını almış olan annem, Ernest ve Lottie hepimize keyifle gülümsediler. Annem her zamanki gibi (altına hiçbir

şey giymediği) açık saçık sabahlığıyla masaya oturmak yerine bu kez istisna yapıp tamamen giyinik ve saçı taranmış halde karşımda oturduğundan, ben de gülümsemesine karşılık verdim.

Belki de nedeni, annemin mutluluğunun bulaşıcı olması, her şeyin biraz yuvayı andırması ve biraz da Noel havası uyandırmasıydı. Kâğıt süslemelerin asılı olduğu cumbalı pencereden içeri sızan kış güneşi kırmızı kâğıt yıldızları parlatıyordu, havada kızarmış ekmek, tereyağı, portakal, vanilya ile tarçın kokusu vardı ((Lottie bir yığın Waffle kızartmıştı ve masanın orta yerinde bana gülümsüyorlardı) ve Mia gözüme kırmızı yanaklı, gözlüklü bir Noel meleği gibi görünüyordu.

Ancak öyle davrandığı söylenemezdi.

Grayson esnerken yaklaşık sekizinci kez çenesini kütürdetince, "Hayvanat bahçesinde miyiz?" diye sordu.

Grayson istifini bozmadan, "Evet," dedi. "Suaygırlarının beslenme zamanı. Lütfen tereyağını uzatır mısın?"

Güldüm. Bu evde oturmaktan hoşlanmamın bir nedeni de Grayson'dı, hatta bu konuda kahve makinesini bile solluyordu. İçinden çıkamadığım zamanlarda matematikte bana yardım ediyordu (sonuçta benden iki sınıf üstteydi) ve akşamdan kalma olsa bile gerçekten hoş görünüyordu. Bir de... iyi biriydi işte.

Ama kız kardeşi öyle değildi.

"Henry'nin dün akşam yine zamanının olmaması yazıktı," dedi bana dönerek. Sesi acıma dolu olsa bile ardındaki sinsiliği fark etmiştim elbette. Özellikle "zamanının olmaması" derken

verdiği sahte aradan... "Gerçekten çok şey kaçırdınız. *Öyle* eğlendik ki. Değil mi, Grayson?"

Grayson buna sadece yeni bir esnemeyle karşılık verdi ama annem hemen öne eğilerek beni incelemeye aldı. "Liv, canım, dün akşam yemek yemeden odana çekildin. Endişelenmeli miyim?"

Yanıt vermek için ağzımı açtıysam da annem konuşmaya devam etti. "Senin yaşında biri için cumartesi akşamı evde kalıp erkenden yatağa girmek normal değil. Erkek arkadaşının zamanı yok diye rahibe gibi yaşayıp partilerden vazgeçemezsin."

Gözlüğümün ardından ona karanlık bir bakış attım. Tipik annemdi işte. Burada konuştuğumuz şey, son sınıftan pek tanımadığım birinin verdiği doğum günü partisiydi ve zaten Henry'ye eşlik etmek üzere davet edilmiştim; onsuz gitseydim kendimi daha aptal hissedeceğim kesindi. Üstelik, Florence ne derse desin, bir şey kaçırdığımı hiç sanmıyordum. Partiler hep birbirinin aynıydı: daracık bir alanda çok fazla insan, yüksek sesli müzik ve az yiyecek. İnsan her zaman bağırarak sohbet etmek zorundaydı, birileri içip içip taşkınlık yapardı ve dans ederken sürekli dirsek yiyip dururdun. Benim eğlence anlayışım gerçekten farklıydı.

"Ayrıca..." Annem biraz daha öne eğildi. "Ayrıca madem Henry küçük kardeşine bakmak zorunda ki bu bence tabii ki övgüye değer, ona yardım etmekten seni alıkoyan ne?"

Bu soruyla ne yazık ki on ikiden vurup yarama parmak basmıştı. Sekiz buçuk haftalık ilişkimiz boyunca Henry beni çoğunlukla burada ziyaret etmiş, odamda, parkta, sinemada, okul kütüphanesinde, köşedeki kafede[4] ve tabii rüyalarımızda zaman geçirmiştik. Ama ben bir kez olsun onun evine gitmemiştim.

Henry'nin ailesinden sadece dört yaşındaki kız kardeşi Amy'yi tanıyordum, onu da rüyalardan. Milo adında, on iki yaşında bir erkek kardeşi olduğunu biliyordum ama Henry ondan çok az söz ediyordu, hele anne babasıyla ilgili hiçbir şey anlatmıyordu. Henry'nin beni evinden kasıtlı olarak uzak tutup tutmadığını son zamanlarda kendime daha fazla sorar olmuştum. Ailesiyle ilgili çoğu bilgiyi ondan değil, Gizemli'nin blogundan öğrenmiştim. Orada yazılanlara göre anne babası boşanmışlardı, babası sonra üç kez evlenmişti ve söylenenlere bakılırsa Bulgar asıllı eski bir iç çamaşırı mankeniyle dördüncü evliliğini yapmak üzereydi. Gizemli'ye göre, Henry'nin Milo ve Amy'den başka farklı yaşlarda üvey kardeşleri de vardı.

Annem bana göz kırptığı sırada bu düşünceyi hemen bir kenara bıraktım. Annem göz kırpıyorsa, bir şey ima ediyor demekti ve bu utanç verici bir şeyler anlatmaya hazırlandığına işaretti.

---

4 NOT: Ve bir keresinde de Highgate mezarlığına gitmiştik. Niyetim Arthur ve Anabel'i bir mezarlık travmasından uzak tutup tutamayacağımı görmekti ama yapamamıştım. Ancak mezarlık muhteşemdi.

"Eskiden bebek bakıcılığı yapmaktan çok hoşlanırdım. Özellikle bebekler uyuduğunda." Bana ve Mia'ya tekrar göz kırpınca Mia alarm verircesine bıçağını aşağı indirdi. "Hele Miller'ların kanepesinde yaşadıklarımı hatırladığımda..."

Sıcak yuva ve yaklaşan Noel'i hatırlatan pazar sabahı havası buraya kadardı.

"An-ne!" dedi Mia sert bir sesle, aynı anda atıldım: "Şimdi olmaz!" Miller'ların kanepesinde yaşananları biliyorduk ve annemin bunu kahvaltı masasında anlatmasını hiçbir şekilde istemiyorduk. Tabii özellikle kendi iyiliği için.

Annem yeniden derin bir soluk almadan önce (kötü olan, hatıralarında bir tane utandırıcı hikâye olmamasıydı, bu konudaki dağarcığı bitmez tükenmezdi) hemen ekledim: "Dün akşam evde kalmamın nedeni, biraz üşütmüş olmamdı. Ayrıca okul ödevlerim çoktu." Tabii gizli görev icabı kafamda Charles'tan aşırdığım inanılmaz iğrenç tüylü şapkayla erkenden yatağa girmem gerektiğinden söz edemezdim. Rüyalarımızda yaptıklarımızı elbette hiç kimseye anlatmıyorduk; zaten kimse inanmazdı. Ve bizi Anabel'le aynı psikiyatri kliniğine kapatmaları işten bile değildi. Rüya meselesini evdekilerden sadece Grayson biliyordu ama sekiz buçuk hafta önce yaşananlardan sonra kendi rüya kapısından dışarı adım atmadığından emindim, dahası bizim de koridorlardan uzak durduğumuzu sanıyordu. Grayson başkasının rüyasına girme konusunda kendini hiçbir zaman iyi hissetmemişti, tüm bunları korkutucu ve tehlikeli buluyordu ve bundan vazgeçemediğimizi bilse, bu onu daha

da korkuturdu. Ayrıca Henry'nin aksine onun dün geceki eylemimi ayıplayacağı kesindi.

Bu arada şapkadan sinen koyun kokusunu çıkarmak için saçlarımı iki kez yıkamam gerekmişti ama nedense hâlâ bir tuhaftılar. İkinci omlet tabağını masaya koyan Lottie tekrar yanıma oturduğu sırada saçlarım ansızın elektriklenip onun pembe angora kazağına yapışıverdi. Herkes birbiri ardına gülmeye başladı, büfenin üzerinde duran aynaya bir göz atınca ben bile gülmekten kendimi alıkoyamadım.

"Tıpkı oklu kirpi gibi," dedi Mia. Saçlarımı tekrar kafama yapıştırmaya çalıştım. "Gerçekten de bu sabah burası hayvanat bahçesi gibi. Hayvanat bahçesi demişken, fazla servis kimin için kondu?" Lottie'nin yanındaki boş tabağı işaret etti. "Kahvaltıya Charles amca da mı geliyor?"

Charles'ın adını duyunca Lottie'yle ikimiz aynı anda sıçradık, o herhalde sevinçten, bense daha çok suçluluk duygusundan. Tam da Mia'nın sorusu üstüne sokak kapısı açıldı, kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalıştım ama burnuma gelen yanık kokusu neyse ki tost ekmeğindendi.

Koridorda takırdayan enerjik ayak sesleri Charles'a değil, başka birine aitti. Ve kim olduğu çok belliydi. Mia hafifçe inleyerek bana anlamlı bir bakış attı. Aynı anda gözlerimi yuvarladım. Şu anda karşımda yanık bir Charles görseydim, eminim daha çok sevinirdim. Tabii hafifçe çekmiş bir Charles.

Sıcak Noel havasından kalan son kırıntı da odadan uçup gitmek üzereydi. Ve işte, kapının eşiğinde duruyordu: Sarı çiyan. Ona "Hermès eşarplı şeytan" da diyorduk, resmi adı ise Philippa Adelaide Spencer ya da Grayson ve Florence'ın söyledikleri gibi, *Granny*'ydi. Dediklerine göre briç kulübündeki hanım arkadaşları ona "Şeftali Pippa" adını takmıştı ama buna ancak kendi kulaklarımla duyduktan sonra inanacaktım.

Günaydın demek yerine, "Ah, bakıyorum bensiz başlamışsınız," dedi. "Bu Amerikan adeti mi?"

Mia ve ben bir kez daha bakıştık. Sokak kapısı açık değildiyse, o zaman sarı çiyanın anahtarı var demekti. Korkutucuydu.

"Sen de yarım saat geciktin, anne," dedi Ernest, sonra ayağa kalkıp onu yanaklarından öptü.

"Sahi mi? Bana hangi saat demiştin?"

"Saat söylemedim," dedi Ernest. "Dün kendi kendini davet ettin, hatırlamıyor musun? Telesekretere saat dokuz buçukta kahvaltıya geleceğini söylemişsin."

"Saçma, kahvaltıdan falan söz etmedim. Tabii ki evde kahvaltı ettim. Teşekkürler, canım."

Grayson büyükannesinin bir tilkinin canına mal olan kürk yakalı (sarı) mantosunu alırken Florence ona gülümsedi: "Ah, (sarı) hırka takımını giymişsin Granny ve üzerinde çok güzel durmuş!"

Yanımda oturan Lottie de ayağa kalkmaya yeltendi ama elimle kazağının kolunu sertçe tuttum. Geçen sefer canavarın önünde dizlerini kırmıştı ve bu bir daha asla olmamalıydı.

Bayan Spencer yetmiş beş yaşından oldukça genç gösteren, uzun boylu, zayıf bir kadındı. Zarif ve dimdik duruşu, uzun boynu, o sırada sırayla bizi incelemekte olan soğuk, mavi gözleriyle Pamuk Prenses'in kötü üvey anne rolünü rahatlıkla oynayabilirdi; tabii "otuz yıl yaşlı" halini.

Bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerek: Birbirimize hep böyle düşman değildik. Başlangıçta Ernest'ın annesini sevmek ya da en azından ona anlayış göstermek için ciddi bir çaba göstermiştik. Queen Elisabeth gemisiyle ağustosun sonunda çıktığı üç aylık dünya seyahatinden kasım sonunda güneşten bronzlaşmış halde ve hediyelerle yüklü olarak geri döndüğünde, sevgili oğlunun eve çocukları ve köpekleriyle birlikte bir Amerikalı kadın aldığını öğrenmişti. Bulutların üstünde uçarken bir anda kendini yerde bulan kadının şaşkınlıktan adeta dili tutulmuştu. Ama ne yazık ki bu fazla uzun sürmemişti çünkü o günden sonra saldırmaya başlamış ve bu güne dek hiç durmamıştı. Aslında konu özellikle annemi şaşılacak kadar açık şekilde miras avcısı olarak suçlamasıydı. Onun gözünde annem Ernest'ın gözünü boyayarak onu avlamıştı. Bu yorumu çoğu zaman genelde ilkel, aptal ve kibirli bulduğu tüm Amerikalılar için geçerliydi. Annemin iki akademik unvana sahip olması da onu pek etkilememişti, sonuçta onları da uygar bir ülkede değil, ABD'de kazanmıştı. (Annemin profesör olarak Oxford'da

çalıştığını kasten görmezden geliyordu.) Bayan Spencer'ın Amerikalılardan daha da kötü gördüğü kişiler Almanlardı çünkü İkinci Dünya Savaşı'nı onlar çıkarmıştı. Üstelik bu nedenle Mia ve ben onun gözünde sadece (anne tarafından) ilkel, aptal ve kibirli değil, (baba tarafından) doğamız gereği hain ve sinsiydik de. Yine Lottie de safkan Alman olması nedeniyle sadece hain ve sinsiydi. Köpeğimize gelince –Bayan Spencer herhalde hayvanlardan hoşlanmıyordu– tabii tabağında sosa bulanmış ya da boynuna dolanmış olanlar dışında.

Memnuniyetsizliğine karşı koymak ve sempatisini kazanmak için çok daha fazla çabalayabilirdik ama bunu yapamamıştık. (Pekâlâ, *çok daha fazla* biraz abartılı oldu.) Ve zamanla çabalamaktan vazgeçmiştik. Lottie her zaman ne derdi? Ormanın içine seslendiğinde, sesin tekrar dışarı yankılanır. Ya da buna benzer bir şey. Yani sonuçta bizler oldukça berbat bir ormandık. En azından Mia ve ben. Annem hâlâ mucizevi bir dönüşüm umudu içindeydi ve Lottie... ah, Lottie bir umutsuz vakaydı. İnsanın içindeki iyiliğe inanıyordu. Hatta canavarın içindeki iyiliğe bile inanıyordu.

Ve şimdi gözlerini Lottie'ye dikmiş olan canavar, safra kadar acı sesiyle konuştu: "Lütfen sadece çay. Earl Grey. Demli ve limonlu olsun."

"Hemen geliyor!" Artık Lottie'yi tutmak mümkün değildi, ayağa fırlayınca hâlâ koluna yapışmış olduğum için az kalsın kazağı yırtılacaktı. Gerçi Grayson, "Ben de koyabilirim," dedi ama Lottie onu kenara itti. Lottie'nin bakıcımız olmadığını

(ayrıca pazar günleri izinliydi) Bayan Spencer'a defalarca açıklamıştık ama bu açıklamalarımızı bir türlü aklına sokamamamıştı. Ona göre maaş ödediğin biriyle aynı zamanda dost olamazdın.

"Lütfen doğru dürüst bir fincana koy, o iğrenç kahvelerinizi içtiğiniz kalın kenarlı kupalarda olmasın." Bayan Spencer oturdu. O etraftayken her zaman olduğu gibi yeterince kalın giyinmediğim duygusuna kapıldım. Şimdi kalın bir hırka olsa iyi olurdu. Ve yine kalın kenarlı kupada kahve de.

Mia bana doğru, "*Sıçan*," diye fısıldadı.

"Efendim?" diye fısıldayarak sordum.

"*Sarı çiyan* çok uzun. Ona Sıçan diyelim."

"Anlaştık." Kıkırdadım. Sıçan tam oturmuştu.

Sıçan azarlar gibi bizi süzdü (aynı anda annem ve Florence da; masada fısıldaşıp kıkırdamak terbiyeli yetişmiş kişilerin yapacağı şeyler değildi tabii) ama sonra bize laf sokmanın işe yaramayacağını anlayıp sesini çıkarmadı.

"Grayson, canım, sevimli, küçük Emily nerelerde?" diye sordu bunun yerine.

"Şansı varsa hâlâ yatakta uyuyordur." Grayson yine omlete saldırıp tost ekmeğinin üzerini doldurdu. Bu herhalde on yedinci tost dilimi olmalıydı. Onca şeyi tıkındıktan sonra bir gram bile kilo almaması inanılmazdı. "Sevimli, küçük Emily."

Bu kulağa azıcık alaycı gelmiyor muydu? Merakla Grayson'a baktım. Emily onun kız arkadaşıydı; o da son sınıftaydı, aynı

zamanda okul gazetesinin editörü, ödüllü biniciydi ve ne sevimli ne de küçüktü. Ama anlaşılan sarı çiy... şey *Sıçan* Emily'ye kalbinin kapılarını açmıştı, ondan övgüyle söz etmeyi ve babasından geçmemiş olduğu çok belli olan kadın seçimindeki üstün zevki nedeniyle Grayson'ı şımartmayı hiç ihmal etmiyordu.

Bayan Spencer mahçup olmuş[5] gibi iç geçirdi. "Ah, onunla burada karşılaşmayı bekliyordum. Ama görüyorum ki sadece personeli davet etmişsiniz."

Telaşla Lottie'den tarafa baktım ama neyse ki hiçbir şey duymamıştı, kusursuz bir çay hazırlamak üzere fincan takımlarını tıngırdatmakla meşguldü.

Mia sesinin nazik çıkması için bir nebze bile çabalamaksızın, "Lottie burada oturuyor," dedi. "Başka nerede kahvaltı edecekti ki?"

Bayan Spencer tekrar kaşlarını kaldırdı. "Şey, bildiğim kadarıyla torunum çatının altında bakıcınıza bir oda bıraktı. Tanrı biliyor ya, orada yeterince geniş yer var."

Ah, yine şu mesele.

"Anne! Bu konuyu yeterince konuştuk. *Lütfen* başka şeyden söz edebilir miyiz?" Ernest artık hiç de mutlu görünmüyordu.

---

5 NOT: İnsan onunla birlikteyken zorunlu olarak birtakım yabancı kelimeler öğreniyordu. Mahçup olmak. Memnuniyetsizlik. Rencide olmak. Çileden çıkmak. Dut. Ulusal güven. Fevkalade. Uygunsuz izdivaç. Üç hafta önce hiç kullanmadığım ama şimdi dilime dolanan kelimeler.

Annemse masanın kenarlarına sıkıca tutunmuştu, sanki bunu yapmasa yerinden fırlayıp kaçacakmış gibiydi.

"Pekâlâ. Konuyu değiştirelim: Bir ara bana uğrayıp yangın alarmımın pillerini değiştirmelisin, Ernest," dedi Bayan Spencer. "Bu gece pilleri bittiği için Charles'ın yangın alarmı ötmüş." (Ah, çok iyi. O halde yaşıyordu!) "Bu benim başıma gelirse kalp krizi geçirebilirim." Yapmacık bir tavırla elini sarı hırka takımına götürerek kalp pilinin olması gerektiği yere koydu. Tabii kalp pili hassas kalpler içindi. Ama onun kalbi hassas falan değildi. Turp gibiydi.

"Buyurun." Lottie çay fincanını Sıçan'ın önüne koydu. "Limonlu Earl Grey."

"Teşekkürler, Bayan... şey..."

"Wastlhuber."

"Whastle-whistle mı?" dedi Bayan Spencer.

"Ah, Lottie deyin gitsin," dedi Lottie.

Bayan Spencer afallayarak ona baktı. Sonra üzerine basa basa, "Elbette bunu yapmayacağım," deyip çantasını karıştırmaya koyuldu. Herhalde enfiye kutusunu arıyordu.

Mia alçak sesle Almanca, "Ah, Sıçancık, gevşe birazcık," diye kafiye yaptı. Spencerlarda Almanca bilen yoktu, bu nedenle bazen bir tür gizli dil kullanıyorduk. Tabii sadece acil durumlarda.

Sıçan özel hap kutusundan çayına bir parça tatlandırıcı koyup fincanını karıştırdı. "Ama burada bulunma nedenim

başka... Bildiğiniz gibi, her yıl ocak ayında Üç Kral'ı[6] anmak üzere küçük bir çay partisi düzenlerim."

"*Küçük* iyiymiş", diye mırıldandı Grayson ama sözleri Florence'ın heyecanlı, "Üç Kral çay partilerini çok, çok seviyoruuum, Granny!" çığlıkları arasında kaynadı. Sanki tüm zamanların en muhteşem partisiymiş gibiydi.

Bayan Spencer hafifçe gülümsedi. "Şey, bunu yapmak zorunda kalmayı beklemiyordum ama hanım dostlarım sürekli sorup durduğu ve görünüşe bakılırsa burada hiç kimse aklını başına toplamak istemediği için," burada hafifçe öksürüp Ernest'a hüzünlü bir bakış attı, "davetime yeni muhitini de eklemekten başka çarem kalmıyor, oğlum."

Hiç kimse tepki vermeyince –Mia ve ben tepki vermemiştik çünkü muhitin ne demek olduğunu bilmiyorduk ve herhalde aşağılayıcı bir şeydir diye düşünüyorduk– iç geçirerek ekledi: "Yani, sevgili Ann," tekrar öksürüp bu kez gözlerini anneme dikti,"kızlarınla birlikte davetime katılırsan çok sevinirim."

Bu tuhaftı ama bu kelimeleri bir emir gibi algılamamızı başarmıştı. Ve "çok sevinmek" kelimelerini sarf ederken herhalde hiç kimse onun kadar mutsuz görünemezdi.

---

6 Katolik inancına göre, Hz. İsa'nın 25 Aralık'taki doğumunda ona hediye getiren Gaspar, Baltazar ve Melchor adlı üç kralı anmak amacıyla 6 Ocak'ta kutlanan bayram. (ç.n.)

Bu herhalde Ernest'ın da gözünden kaçmamıştı. Kaşlarını çatarak, "Eğer..." diye söze başladı ama annem onun sözünü kesti.

"Çok naziksin, Philippa," dedi sıcak bir sesle. "Seve seve geliriz, değil mi kızlar?"

Birkaç saniye sessiz kaldık ama annem öylesine umutla bakıyordu ki sonunda zorla gülümseyerek başımızla onayladık.

Pekâlâ, demek ki Üç Kral yortusunda bir İngiliz çay partisine gidip yaşlı hanımların bizi tepeden tırnağa merakla süzmesine izin verecektik. Daha kötülerini de yaşamıştık.

Bayan Spencer çayını keyifle yudumladı. Üç Kral gününün aynı zamanda Bay Snuggles'ın ölüm günü olacağını ve böylelikle onun katilini de evine davet etmiş olduğunu bilseydi herhalde çayı genzine kaçardı. Katilinin de o anda Bay Snuggles'ın kim olduğuna dair en küçük bir fikri bile yoktu tabii. Her şeyden habersiz, tarçınlı waffle tabağına uzandık.

Dedi-kodu

★ B L O G U ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

25 Aralık

Herkese mutlu Noeller! Tatilin tadını çıkarıyor musunuz? Peki, Noel ağacınızın altında dilediğiniz hediyeler duruyor mu? Ne yazık ki Porter-Peregrin'lerde durum böyle değil: Hediye paketinden kalbindeki dileği yerine küçük bir Cartier saat çıkınca Pershepone çok ağladı. Ama zavallı ailesi ne yapsın? Jasper Grant'i hediye paketine koyamazlardı ya? Ah, onu anlayabiliyorum. Jasper'ı ben de özledim. Onsuz hiçbir şey aynı olmaya-

cak! Fransızca mezuniyet notlarını düzeltmek için üç ay boyunca Fransa'da kalacak. Acaba o da bizi düşünüyor mu? Söylesenize, onun yerine şimdi partilerde kim adamakıllı skandal çıkaracak? Ve Frognal Alevi en iyi ikinci adamı olmadan rövanş maçlarını nasıl kazanacak? Zaten Arthur Hamilton kaptanlıktan çıkarıldıktan sonra takım iyice dibe vurdu. Ve hayır, sonbahar balosundan sonra neler olduğunu ve Arthur'un Jasper, Grayson Spencer ve Henry Harper'la neden kavga ettiğini hâlâ öğrenebilmiş değilim, yani bu yüzden bana e-posta göndermekten vazgeçin. Bunu ortaya çıkaracağım ve çıkarır çıkarmaz da sizinle paylaşacağım, söz!

Şu anda Londra epey sakin, özellikle Hazel-senin-alaylarının-hedef tahtası-olmaktan-yavaş yavaş-sıkılmaya-başladım Pritchard, Jersey'deki büyükannesini ziyarete gittiği ve Hampstead civarında buharlı lokomotif gibi soluyarak koşmadığı için. Müdire Cook da tahmini olarak toplam öğrencilerin üçte biri gibi Cornwall'da (Hey, buralarda St. Ives'de yazlık evi OLMAYAN biri var mı?), Bayan Lawrence ise Lanzarote'a uçtu. Tıpkı Bay Vanhagen gibi, ne tuhaf tesadüf, değil mi?

Ya sizler? Tatilinizi nasıl geçiriyorsunuz? Yoksa siz de Spencer ikizleri gibi evde rahatınıza mı bakıyorsunuz? Ne yaptığımı sizlere söylemeyi çok isterdim ama o

zaman yine kim olduğumu araştırmaya kalkarsınız ve bu da gerçekten sıkıcı olur. Artık kabul edin, bunu asla öğrenemeyeceksiniz.

Görüşürüz!

Acayip Noel havasına girmiş olan **Gizemli'niz**

Not: Noel demişken: Liv ve Mia Silber on günlüğüne Zürih'teki babalarını ziyarete gittiler ama Henry'nin kız arkadaşını pek özleyeceğini sanmıyorum. İkisinin ilişkisi herhalde biraz platonik; aylardır beraberler ama hâlâ birlikte olmadılar. Sadece öpüşüp el ele tutuşuyorlar... Hım, bundan ne anlamalı? Henry Harper'ı pek çekingen biri olarak tanımadığımızdan, bunun nedeni Liv olmalı. Yoksa fazla mı utangaç? Ya da frijit mi? Yoksa evlilik öncesi seksi yasaklayan bir dinden mi? Ama belki de yaşına göre biraz geri kafalıdır, kim bilir. Zavallıcık.

dedikodublogu.wordpress.com

4.

Uçak inişe geçerken Mia'nın elini yokladım çünkü bulutların arasına daldığımızda uçak birazdan düşeceğimizi düşündüren şekilde birkaç kez şiddetle sarsıldı. Ama sonra bulutların arasından yavaşça süzülerek altımızda Themse'i ve karlı Londra'yı gördük ve midemdeki kötü duygu yerini tam bir sevince bıraktı.

Mia elimi sıktı. "Korkma, bize bir şey olmaz. Ama bir dahaki sefere kendini daha iyi hissetmek istiyorsan önceden bir vasiyetname hazırlayıp her şeyini küçük kız kardeşine bırakabilirsin."

"Pekâlâ, birincisi, uçak düşerse sen de benim gibi ölürsün; ikincisi, bırakacak bir mirasım yok."

"Gitarını ve Gertrude teyzenin Noel hediyesini unutuyorsun galiba." Mia sinsi sinsi kıkırdadı.

"Hayır, üzgünüm, onu tabutuma koymalarını istiyorum."

Amerikalı büyükannemiz bu yıl da hediye seçiminde kendini aşmıştı: Mia pembe bir kanatlı at tarafından çekilen (tıraş takımlı Ken'e uygun) bir Barbie faytonu, bense tuzlu

su karidesi yetiştirme seti hediye almıştım. Her zamanki gibi ikisine de müthiş ihtiyacımız olabilirdi tabii.

Ancak Noel hediyeleri konusunda büyük beklentiler içine girmekten uzun süre önce vazgeçmiştik. Noel Baba her nedense bizden pek fazla hoşlanmıyordu. Bu yıl da acil ihtiyacım olan ve taş devrinden kalma cep telefonumla değiştirebileceğim bir akıllı telefon getirmemişti. Ama bunun yerine Lottie ikimize de birer tane son derece şık, taş devri telefon kılıfı örmüştü.

"İstediğimizi alamıyorsak, neden her yıl dilek notu yazıyoruz, anlamıyorum," dedi Mia. "Herhangi bir zamanda dilek notuma *kanatlı plastik at* yazdığımı hatırlamıyorum. Ya da *telesiyejde ölüm kalım deneyimi yaşamak*."

"Ya da *bedeninin her yerinde mor çürükler*," diye tamamladım.

"Gece görüş cihazını, böcek setini ve kızıl peruğu anlamak bu kadar zor mu?" Mia kederle homurdandı. "Bunun yerine kazak, yastık, DVD ve kayak tatili hediye ediyorlar! Sonra bir de işin yoksa sevinmiş gibi yap! Düşünsene, tatil parasını çıkarabilmek için babamın kim bilir kaç tane akıllı telefon yapması gerekti."

"Bir tanesi bana yeterdi," dedim. Cep telefonumla yurt dışını arayamıyordum. Bu da, on gündür Henry'nin sesini duymamış olduğum anlamına geliyordu. En azından telefonda.

Mia ve ben en son sekiz yıl önce kayak yapmıştık. Tabii babamın daha ilk günden bizi zirveye çıkarması buna uygun

olarak oldukça heyecanlıydı. Ona göre kayak yapmak tıpkı bisiklete binmek gibi olduğu için unutulmazdı. Eh, bu tezi şimdi tartışılmaz bir şekilde çürütebilirdik. Sanırım Adelboden dünya kupası parkurundaki dev slalom pistinin tamamını poposu üstünde kayarak geride bırakan ilk insan bendim. Babam gülmekten kendini yerlere atmış ve popoma "Chuenisbärgli"[7] adını takmıştı. Bu durum hırsımı iyice körüklemiş, ertesi günün sadece yarısını karların üstünde yatarak geçirmiştim. Üçüncü gün ise babamı kolayca geçmiştim. Ama karşılığında ödediğim bedel ağırdı.

En azından bavullarımızla birlikte havaalanına girerken artık topallamıyordum. Tutulan kaslarım az da olsa gevşemişti.

Annemi görmeden, "Huhu! Buradayız!" diye bağıran sesini duyduk ve yanında Ernest'ı gördüğüm zaman bu, tuhaf bir şekilde beni rahatsız etmedi. Anlaşılan artık onun hayatımıza ait olduğu gerçeğiye uzlaşmıştım, geçen dört aylık zaman içinde herhalde ondan hoşlanmaya başlamış olmalıydım. Henry'nin orada olmaması beni az da olsa hayal kırıklığına uğratmıştı. Çünkü beni havaalanından almak istediğini söylemişti.

Annem bizi kucakladıktan sonra, "Dinlenmiş görünüyorsunuz," dedi. "İsviçreli köylü kızları gibi sağlıklı ve pembe yanaklısınız."

---

7 İsviçre'nin Bern bölgesinde bir dağ. Adelboden yakınlarında yer alır ve kayak yarışlarıyla ünlüdür. (ç.n.)

"Soğuktan donduğumuzdandır," dedi Mia. "Biraz şansımız varsa, hayatımızın geri kalanında kırmızı ruj sürmemiz gerekmez."

Annem gülerek, "Ah, sizi çok özlemişim!" dedi. Yine ona "Cornwall Düşesi Camilla" saçı yapmış olan kuaföre gitmiş olsa da, harika görünüyordu. Onun yaşına geldiğimde ben de öyle görünmeyi umuyordum. Tabii saç modeli dışında.

Etrafa ne kadar bakınırsam bakınayım, Henry'nin koyu sarı, dağınık saçlı kafasını hiçbir yerde görememiştim. Artık hayal kırıklığım azdan öteye geçmişti. Ama belki de yanlış havaalanında bekliyordu.

Tam bir İngiliz centilmeni olan Ernest bavullarımızı aldı. "Bu kez peynir getirmediniz mi?" diye sordu göz kırparak.

"Size çikolata getirmiştik ama Mia uçak kalkmadan hepsini bitirdi."

"Gammaz!"

"Obur olmaktan iyidir!"

"Şimdi Chuenisbärgli'ni tekmelerim, görürsün," dedi Mia.

Annem iç geçirdi. "Düşünüyorum da, siz yokken aslında çok huzurluydum. Haydi gelin! Lottie, Buchtel tepsisini fırına koymuştur, büyükannesinden kalma bir tarifmiş ve sıcak yendiğini söylüyor."

Buchtel'in ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz olmasa da, arabaya binmek üzere hızlı adımlarla yürüdük. Lottie'nin

yemeklerini özlemiştik. Her akşam Raclette[8] yemek bir yerden sonra can sıkıcı olabiliyordu. Biz İsviçre'deyken Lottie de Bavyera'daki ailesini ve dostlarını ziyaret ederdi ve oradan her dönüşünde tuhaf adları olan harika, yeni tarifler getirir, onları denemek için yanıp tutuşurdu. Lottie'nin yemekleri ve hamur işleri için gönüllü denek olmaktan daha güzeli yoktu.

Eve giderken annem ve Ernest bize yeniliklerden söz ettiler (yani hiçbir şeyden ama buna rağmen oldukça fazla konuşuyorlardı) ve Mia kayak maceramızı ballandıra ballandıra anlattı. Tabii bu arada biraz da abarttı: telesiyejde yarım gün değil, sadece on beş dakika asılı kalmıştık, ayrıca kurtarma ekibi sonunda vinçlerle bizi kurtardığında hava kararmamış, telesiyej normal çalışmaya devam etmişti; ah evet, aslında kar altında kalanları kurtaran bir köpek de olmamıştı. Ama olsun, tüm bunlar annemle Ernest'ın anlattıklarından çok daha ilginçti. Bu nedenle neşeyle atıp tutması için Mia'ya izin verip cep telefonumu açtım ve Henry'den bir mesaj gelip gelmediğine baktım. Şebeke sunucunun tekrar İngiltere'de olduğumu bildiren mesajı ve henüz değil ama belki ileride erkek arkadaşı olabilecek Jasper'ı özleyen ve Fransız kız öğrencileri kınayan Persephone'nin on bir mesajı dışında bir şey yoktu. Henry mesaj bile atmamıştı.

Hımm. Bu, endişelenmem gerektiği anlamına mı geliyordu?

---

8 Erimiş peynir ve haşlanmış patatesle yapılan geleneksel bir İsviçre yemeği. (ç.n.)

Son on gündür, sözleştiğimiz gibi rüyalarımızda pek buluşamamıştık. Ve bu benim suçumdu, daha doğrusu asıl suçlu aşırı temiz dağ havası, fazla hareket ve Raclette'ten oluşan alışık olmadığım karışımdı. Ve hepsi fazla dozdaydı. Çoğunlukla derin uyumuş ve ertesi sabah rüya kapımı görüp görmediğimi bile hatırlayamamıştım. Henry pekâlâ buna bozulmuş olabilirdi. Öte yandan ben de onun kapısında çok beklemiştim ama o gelmemişti. İnsan bazen rüyada da her şeyi tam düzene sokamayabiliyordu; tarifeye göre rüya gören var mıydı?

Noel hediyesi olarak bana şu el sallayan Japon şans kedilerinden hediye etmişti. Bu hoşuma gidebilirdi, bu şeyleri gerçekten komik buluyordum, tabii binlerce saat uğraşıp didinerek kapağına yıldız biçiminde fotoğrafımı yapıştırdığım ve *Dream a little Dream* şarkısını çalan bir müzik kutusu hediye etmemiş olsaydım. Belki de bunu yapmasaydım iyi olurdu. Kutu adeta "Seni seviyorum!" diye bağırıyordu ama pilli bir kutu için bir ton para isteyen Asya işi hediyelik eşya dükkânından çıktığımda aklım henüz pek başımda değildi.

Pencereden dışarıya bakarken Henry'ye bir mesaj atıp atmamayı düşündüm. *Ben buradayım, sen neredesin*, diye sorabilirdim ama sonra vazgeçtim. Londra uçaktan hediyelik ucuz kar küreleri gibi görünmüştü; çatıların, ağaçların ve caddelerin üzerine parlak pudra şekeri serpilmiş gibiydi ama aşağıda o parlak serpintiden eser yoktu. Karlı balçık biraz olsun romantik değildi, hatta doğruyu söylemek gerekirse artık

beyaz bile değildi. Ve ruh halimi tarif etmek gerekirse, "karlı balçık" bunun için doğru tanımlama olabilirdi. Havaalanına ne kadar mutlu ve sevinç dolu geldiysem, şimdi Ernest'ın evinin, pardon *evimizin* önüne park ettiği arabadan inerken bir o kadar keyifsizdim. Kapıyı açan kişinin özellikle Grayson'ın kız arkadaşı Emily olması ne yazık ki durumu iyileştirmemişti. Şu anda karşılaşmak istediğim en son kişi oydu.

"Ah, demek geldiniz," dedi Emily. O da en az benim kadar sevinmiş görünüyordu. Tarafsız olmam gerekirse parlak, dümdüz, kahverengi saçları, güzel teni, uzun ve sportif vücuduyla hoş bir kızdı ama bu bana pek yardımcı olmuyordu; onu hep bir dizi filmdeki, mesela *Heidi*'deki Bayan Rottenmeier gibi kötü kalpli bir kâhyaya benzetiyordum. *Ve* bir ata. Yani bir tür kâhya atına. On sekiz yaşından çok daha büyük gösteriyordu ve bunun nedeni yakası kapalı, ciddi giyim tarzı değil, insanı delen o çokbilmiş, kibirli bakışlarıydı. Kısa bir an topuklarımın üzerinde geriye dönüp oradan gitmek istedim. Ama sonra Buttercup kulaklarını uçuşturarak koridordan ok gibi fırladı, ardından Grayson, Florence ve Lottie kapıda göründüler.

Ve gri gözleri parlayan, koyu sarı saçları darmadağınık biri daha. Hissettiğim rahatlamadan neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

Henry.

Emily'yi kenara iterek beni kollarına aldı.

"Hey, peynir kızım, geri döndün demek," diye mırıldandı saçlarımın arasına. "Seni çok özlemişim."

Kollarımı Henry'nin boynuna dolayıp onu gereğinden fazla kendime bastırdım. "Güzel kokuyorsun," diye fısıldadım. Gerçi söylemek istediğim bu değildi ama aklıma gelen ilk şeydi.

"Güzel kokan ben değilim, Lottie'nin pişirdiği şey; Almanca bir adı var ve söylemesi zor." Henry'nin beni bırakmaya niyeti yok gibiydi. Bana kalsa sonsuza dek böyle kalabilirdim ama ne yazık ki yalnız değildik.

"Herkesi davet ettim," diye bağırdı Lottie. Charles'a Noel hediyesi olarak yaptığı terlikleri giymişti. Onları hediye etmekten son anda vazgeçmişti çünkü dediğine göre bazı kişiler elişi hediyelerle ne yapacaklarını bilemeyebilirlerdi. Charles ona Noel arifesinde yaldızlı kâğıda sarılı *küçük* bir çikolata Noel Baba hediye ettiği için bu akıllıca bir karardı. El sallayan Japon kedisi bile onun yanında tek taş pırlanta gibi kalırdı.

"Bu tamamen doğaçlama bir Eve Hoşgeldiniz Kayakçı Tavşanlar partisi!" diye neşeyle gülümsedi Lottie. Charles'la ilgili aşk acısı çekiyorsa bile bunu iyi gizliyordu.

"Aslında bir hoş geldin şarkısı bile söyleyebilirdik." Florence'ın sesindeki alay fark edilmeyecek gibi değildi. "Ama kayakçı tavşanlara nasıl kafiye uydurulabilir ki?"

"Havuçlu akşamlar," diye önerdi Grayson.

"Aptalca," dedi Emily. Ona bakmadığım halde yüzünün nasıl bir şekil aldığını çok iyi tahmin edebiliyordum.

"Hayır, aptalca kafiyeye uymuyor. Ama çayırda koşanlar olabilir. Ya da karda kayanlar," dedi Grayson ve başımı Henry'nin kazağına gömerek kıkırdadım. Ah, tekrar evde olmak gerçekten güzeldi. "Kıçüstü oturanlar."

"Kıçüstü oturan kayakçı tavşanlarla birlikte kitap okuyan sıçanlar," diye tamamladı Mia. "Ve yapışık maymunlar," diyerek sırtıma vurdu. "Hey, buchteln'in yolunu kapatıyorsunuz, yapışık maymunlar."

Buchteln dedikleri şey, üzeri nar gibi kızarmış, içi erik marmelatlı, yumuşacık ve kocaman hamur topluydu ve sonraki yirmi dakika hayat toz pembe oluvermişti. Dünyada en sevdiğim insanlarla birlikte mutfakta oturup sıcak çikolata eşliğinde lezzetli hamur toplarından yemek... O anda bundan daha güzel bir şey hayal edemiyordum. Herkes bir ağızdan konuşuyordu, Mia (tıka basa dolu ağzıyla) kayak tatili yalanlarına devam ederken Florence Grayson'la birlikte şubatta on sekizlerine basmalarını kutlayacakları parti hazırlıklarını anlatıyor, Lottie ise yarın sabah bizim için yapacağı Bavyera usulü kremadan söz ediyordu. Henry'yi bırakmam gerekmemişti, masanın altında el ele tutuşmuş, onları dinliyor, gülüşüyor ve birbirimize çok şey anlatan bakışlar atıyorduk. İkinci buchteln'den sonra çok geçmeden mutluluktan patlayacağımdan emindim. Belki sadece mutluluktan da değil; şu buchteln'ler ağızda kolayca eriyor olabilirdi ama sanki midede iki kat büyüyormuş gibiydiler. Elimde olmadan yüzümde mutlu bir gülümseme belirdiğini hissettim.

Ve o kusursuz yirmi dakika böylece sona ermiş oldu.

"Böylesine sportif davranmandan çok etkilendim, Liv," dedi karşımda oturan Emily. Sadece yarım buchteln yemişti, o da çatal bıçakla. Bu da masanın altında Grayson'ın elini tutmadığı anlamına geliyordu. "Bu gerçekten aklıma gelmezdi. Saygı duydum."

Ne demek istiyordu? "Eh, biz Silber'lar epey dayanıklıyızdır," dedim dikkatle. "Ama sanırım üçüncü buchteln'de ben de pes edeceğim. Aslında daha çok Grayson'dan etkilenmen gerekirdi. Doğru saydıysam, şu anda dördüncüsünü yiyor."

"Beşinci," diye düzeltti Grayson dolu ağzıyla. "Daha önce de atıştırdıklarımı..."

Emily onun sözünü kesti. "Takdir ettiğim, hesapsızca aldığın kaloriler değil, Liv, umursamazlığın."

Umursamazlık... Bu kelimeyi yakın zamanda Sıçan da kullanmıştı (annem ile Ernest'ın çift olması gerçeği karşısında artık böyle kalamayacağından yakınmıştı), bu yüzden ne anlama geldiğini biliyordum: Vurdumduymazlık, kayıtsız kalmak, boşvermek. Eh. "Neye karşı?" diye kuşkuyla sordum.

Henry elimi biraz fazla sıkarak ayağa kalkmaya yeltendi. "Odana gidip... şey... bavullarını açalım mı?"

Emily bakışlarıma gözünü kırpmadan karşılık verdi. Çatalıyla onu şişlemek istermiş gibi bakan Grayson'dan zerre kadar etkilenmiş görünmüyordu.

"Em," dedi Grayson uyarırcasına.

"Ne var? Sadece onu takdir ettiğimi söylüyorum." Emily hâlâ gözümün içine bakıyordu. "Cinsel yaşamları uluorta tartışıldığında başkalarının bu kadar umursamaz davranacağını sanmıyorum." Sinsi bir gülümsemeyle ekledi: "Ya da olmayan cinsel yaşamları."

Henry hafifçe inleyerek elimi çekiştirmeyi kesti, Grayson elindeki çatalı masaya öyle sert vurdu ki masanın diğer ucunda derin sohbete dalmış olan annem, Lottie, Florence ve Ernest susup kaldılar. Birkaç saniye çıt çıkmadı.

"Ne?" diye sordu Mia benim yerime. Biri benim adıma konuştuğu için minnettardım. "Liv'in cinsel yaşamını kim, nerede tartışıyor?"

"Cinsel yaşam mı?" diye tekrarladı annem. Bu lafı duyunca canlanıvermişti.

"Eh, Frognal'daki herkes herhalde." Emily arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Çünkü başka hobileri yok. Seni teselli edecekse, çoğu senin frijit olduğuna inanmıyor."

"Ne?" diye sordu Mia bir kez daha, annem yine tekrarladı: "Frijit mi?" Güçlükle yutkundum.

Florence iç geçirdi. "Em! Liv herhalde henüz görmedi." Acıyarak bana baktı. "Kayak tatilin sırasında internete girdin mi?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. Umursamazca da diyebiliriz.

"Yaa." Emily yine şu sinsi gülümsemelerinden birini takındı. "Henry'nin sana çoktan anlattığını sanıyordum."

Hayır. Anlatmamıştı. Artık *bu* her neyse.

"Henüz fırsatım olmadı," dedi Henry. "Ayrıca Liv böyle şeylere aldırmaz. Orada yazanlar hiç kimsenin ilgilenmediği, aptalca dedikodular."

"Tabii, Gizemli'de sadece iki yüz kırk üç yorum yapılmış..." dedi Florence.

Mia ayağa fırlayıp Lottie'nin büfenin üstünde duran tabletini kaptı. İyi de yaptı. Benim de hayranlık uyandıran umursamazlığıma son vermemin zamanı gelmişti. Henry'nin elini bırakıp ayağa kalktım.

"Dediğim gibi, sadece önemsiz bir dedikodu," diye tekrarladı Henry.

Grayson, "Kesinlikle iç sıkıcı," diyerek ona katıldı. "Şu buckel şeylerinden bir tane daha alabilir miyim, Lottie?"

"Ah," dedi Mia, bakışlarını tabletten ayırmadan. "Ah. Kahretsin."

Aleti elinden alıp Gizemli'nin yorumlarına göz gezdirdim. Her zamanki gibi bir yığın iğrenç imayla doluydu. Zavallı Hazel Pritchard, Gizemli her zaman ona sataşıyordu.[9] Ah,

---

9 NOT: Hazel'ın, Mia'nın şüpheliler listesinde olmasının bir nedeni de buydu. Teorisine göre Gizemli öyle pişkindi ki, kimliğini gizlemek için kendini bile sergilemekten çekinmiyordu.

nihayet not bölümünde benden ve Henry'den söz etmişti: "... *aylardır birlikteler ve hâlâ birlikte olmadılar.*"

Evet, aslında bu doğruydu. Bunu nereden biliyordu? Yoksa sadece tahmin mi etmişti?

"*Sadece öpüşüp el ele tutuşuyorlar... hım, bundan ne anlamalı? Henry Harper'ı pek çekingen biri olarak tanımadığımızdan, bunun nedeni Liv olmalı.*"

Henry'yi pek çekingen biri olarak tanımaması da ne demekti? Aslında onu ben de çekingen bulmuyordum. Kendimi de. Ama hemen birbirimizin üstüne atlamamız da gerekmiyordu.

"*Yoksa fazla mı utangaç? Ya da frijit mi? Yoksa evlilik öncesi seksi yasaklayan bir dinden mi? Ama belki de yaşına göre biraz geri kafalıdır, kim bilir. Zavallıcık.*"

Eh. Hepsi bu kadarsa. Herhalde biraz geri kafalı olmalıydım. Ne yapalım yani!

Biraz rahatlamıştım. Başımı kaldırıp Henry'ye güldüm. "Haklısınız. Gerçekten de sıkıcı ve önemsiz bir dedikoduymuş."

Henry gülüşüme karşılık verdi. Grayson ise keyifli bir homurtuyla bir buchteln daha aldı. Emily'nin sinsi gülümsemesi hafifçe silinmiş gibiydi ama belki de yanılıyordum; sonuçta doğuştan suratsız bir kızdı. Florence, annem, Ernest ve Lottie hiçbir şey olmamış gibi sohbetlerine geri döndüler. Öyle rahatlamıştım ki iştahım yeniden açılmıştı. Şimdi küçük bir buchteln daha...

"Fazla erken sevinme," dedi Mia işaretparmağını ekrana koyarak. Gizemli tüm yorumların üstüne birkaç şey daha yazmıştı.

"Zavallı Liv'e karşı bu kadar sert olmayın, sevilen kız rolü onun için çok yeni. Daha yakın zamana dek kafası klozete sokulan öğrencilerden biriydi. Eski okulu Berkeley'deki tuvaletlerin dili olsa da zavallının durumunu sizlere anlatsa..."

"Bunu nereden biliyor?" diye alçak sesle sordu Mia.

"Bilmiyorum." Yüzümdeki gülümseme kaybolmuştu. Gizemli ve tüm okul seks hayatım hakkında istedikleri kadar yorum yapabilirlerdi ama Berkeley'deki hikâye annemin bile bilmediği bir sırdı. Kafamı klozete sokan dört kızın dışında bunu sadece Mia ve Lottie biliyordu.

Ve... *Henry*.

Ona bakmak üzere başımı yavaşça çevirdiğim sırada cep telefonu çaldı.

5.

Rüyamda Frognal Academy'de yürüyordum ve herkes bana bakıp kıkırdayarak fısıldaşıyordu. Kahverengi, soylu bir ata binmiş olan Emily zarifçe önümden geçti ve merdivenlere yaklaşıp bağırdı: "Zavallı Liv'e karşı bu kadar sert olmayın. Henry onunla yatmak istemiyorsa, elinden bir şey gelmez."

Neyse ki o anda koridorun duvarında yeşil bir kapı gördüm ve rüya gördüğümü anladım.

"Bedensel ve ruhsal olarak fazla gelişmemiş," dedi Emily. Kendi rüyamda beni böyle küstahça aşağılaması tepemi attırmıştı. Bu aslında kendi bilinçaltımın şu anda hakkımdaki bu berbat şeyleri söylediği anlamına gelmiyor muydu? Buna asla göz yumamazdım. Bir el hareketiyle atı kaybettim ve Emily parke taşların üzerine sertçe düştü.

"Aah!" dedi öfkeyle.

"Liv! Delirdin mi?" Florence arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti. "Yaralanabilirdi."

"Benim rüyam, benim kurallarım!" diyerek kapı koluna el attım. "Ve insanların hakkımda söylediklerini Chuenisbärgli'me

bile sallamam." Parmağımı şıklatınca Emily, Florence ve diğer herkes sabun köpüğüne dönüşüverdi. Merdivenlerin üzerinde süzüldükten sonra birbiri ardına "plopp" diye patladılar. Koridordaki yeşil kapıdan içeri keyifle girdim.

"Güvenlik protokolü Bay Wu üç, aktive olsun," dedim alçak sesle. Kimsenin duymadığında kapıyla *Uzay Yolu*'ndakiler gibi konuşmayı seviyordum. Kapım son zamanlarda delirmiş gibi kendi isteğim dışında oldukça değişmişti. Başlangıçta cilalı yeşil boyasıyla Costwolds'taki konforlu bir yazlık evin kapısına benzerken sağa ve sola doğru biraz genişlemiş, ek olarak tepesine de bir lamba konmuştu. Hâlâ yeşildi ama artık koyu değildi, daha çok nane tonlarını almıştı ve bu haliyle kır evinden çok Viktorya tarzı gizemli bir evin kapısına benziyordu.

Kapıdaki değişikliği kendi yaşadığım değişikliklere yoruyordum. Aynısını bu labirentteki diğer kapılarda da gözlemlemiştim. Bazıları sadece renk değiştiriyordu, kimilerinin cilası gidiyor, kimileri de biçim ve büyüklük olarak tamamen değişiyordu. Bunun kapı sahiplerinin ruh halleriyle bir ilişkisi olduğunu tahmin ediyordum. Görüntülerini akılda tutmak kafa karıştırıcıydı çünkü kapılar ayrıca sürekli yer değiştirip duruyorlardı.

Ancak kertenkele biçimindeki kapı kolu değişmeden kalmıştı, kapıyı ardımdan yavaşça kapatırken bana göz kırptı. Tam da Henry'nin dağınık sarı saçlı kafası köşede belirdiği anda. Adını seslenmek istedim ama sonra vazgeçtim; sesimin yankısının bu koridorlarda nasıl yayılacağını ve böylece kimi

harekete geçireceğini kim bilirdi? Ayrıca, lanet olsun, Henry nereye gidiyordu? Kapısı bugün benimkinin tam karşısındaydı ve birbirimizle sözleşmiştik. Tam burada. Ve bana kalırsa tam da şimdi.

Onu izlemeye karar verdim, sonuçta burada oturup aptalca onu beklemektense, yapacak daha iyi bir işim vardı. Mesela öpüşmek yerine nihayet onunla konuşmak gibi. Hem de ciddi ciddi.

Parmak uçlarıma basarak –ayaklarım çıplaktı– ardından koştum. Öğleden sonra Gizemli'nin okul tuvaletiyle ilgili hikâyeyi nereden bilebileceğini tartışacak zamanımız olmamıştı. Henry'nin telefonu çalmış ve erkek kardeşini almak üzere hemen çıkması gerekmişti. Dediğine göre onu bir arkadaşından alacaktı.

"Annen alamaz mı?" diye sormuştu Emily. Neyse ki bu soruyu soran ben olmamıştım çünkü Henry'nin Emily'ye fırlattığı soğuk bakışa herhalde dayanamazdım.

Ama Emily istifini bozmamıştı. Henry gittiğinde Grayson'a dönüp, "Bayan Harper'ın sorununu hallettiğini sanıyordum?" demişti.

"Em!" demişti Grayson bana tuhaf bir bakış atarak.

"Ne var?" Emily anlamsızca başını iki yana sallarken Grayson onu dirseğinden yakalayarak yanı sıra çekiştirmişti.

Sorun mu? Hangi sorun?

Ve o an Henry'yle konuşmanın zamanı geldiğini anlamıştım. Erkek arkadaşım hakkında çok az şey biliyordum. Henry bana ne kadar güveniyordu? Emily'nin bile benden daha fazlasını bilmesi beni sandığımdan daha fazla yaralamıştı. Henry'yi biraz deşmeye çalışıp zamanla kafamın içinde biriken soruları ona sormayı birkaç kez düşünmüş ama sonra vazgeçmiştim. Romanlarda ve filmlerde her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmek isteyen kız arkadaşlar genellikle sonunda kontrol manyağı tipler çıkar ve daha sonra eski kız arkadaş oluverirlerdi. Romanın ya da filmin türüne göre kendilerini seve seve olayların ortasına atar ve kurban olurlar, herkes de buna için için sevinirdi. Ama kontrol manyağı olma tehlikesine karşın artık bir şeyleri bilmek zorundaydım.

Henry'nin saptığı koridor boş görünüyordu ama sol taraftaki kırmızı, görkemli bir kapının arkasında ayrılan geçitten ayak sesleri duyar gibi olmuştum, bu nedenle daha hızlı koşmaya başladım. Birazdan ona yetişecektim.

İşi sağlama almak için *öpüşme, konuş,* diye hafızamı tekrar yokladım. Biraz mantra çalışmanın zararı olmazdı.

"Aaaah!" Sert bir şeye, daha doğrusu benim gibi köşeyi dönmek isteyen ama bunu ters yönde yapan birine çarpmıştım. İlk anda onun Henry olduğunu sandım.

"Yüce Tanrım, Liv!" dedi biri, anlaşılan o da benim gibi korkmuştu.

Bu, Henry değil, Arthur Hamilton'dı. Çenesini kırdığım ve manyak kız arkadaşının geçtiğimiz sonbahar şahdamarımı kesmeye kalktığı Arthur Hamilton. Mezarlıktaki felaketten sonra sadece okul bahçesinde gördüğüm ve mümkünse uzaktan baktığım Arthur. Tesadüfen birbirimizin yoluna çıktığımızda savaş meydanının dışında karşılaşmış iki düşman general gibi birbirimizin gözlerinin içine bakmıştık; güçlerini ve uzlaşmazlıklarını sergileyen iki general gibi.

Şimdi de aramızda hemen bir kol boyu güvenlik mesafesi bırakmıştım. Ancak soğukkanlı general bakışı için artık çok geçti çünkü ne yazık ki ürkek bir ceylan gibi ona bakakalmıştım.

Arthur korkusunu çabuk atlatmıştı çünkü artık gülümsüyordu.

Kusursuz yüz hatları; kocaman, mavi gözleri; porselen teni ve altın sarısı, meleksi bukleleriyle elbette hâlâ evrenin en güzel çocuğuydu ama bir şeyler değişmişti. Dış görünüş olarak değil, çenesi haftalarca tellerle bağlı kaldığı halde yaralarından geriye bir iz bile kalmamıştı. Hayır, bu daha çok görünmez bir hasardı, sanki yaşananlar onu çevreleyen gizemli ışıltıya, kusursuz ve yenilmez aurasına saldırmıştı. Ve gülümsemesi hipnotize edici etkisini açıkça kaybetmişti. "Şık giysiler, Liv Silber."

Üzerime bakmadan ne giydiğimi biliyordum, yani o an gerçekte üzerimde ne olduğunu: Mavi benekli, dizleri çıkmış pijama ile önündeki pembe tütü giymiş panda baskısını komik

Silber: Rüyalar Kitabı - 2

bulduğum için eski giysi torbasından arakladığım, Grayson'ın eski tişörtü. Pandanın altında, "Bale için fazla şişman," yazıyordu.

Tüh! Koridorlarda neden pijamayla dolaşıyordum ki? Kendimi bir jaguara dönüştürmem gerekirdi. O zaman Arthur belki biraz daha saygı gösterirdi. "Teşekkürler," dedim olabildiğince mağrur bir ifadeyle. "Henry'yi gördün mü? Buralarda olması gerek."

"Buralarda dolanıp durmana neden hiç şaşırmadım acaba?" Arthur alçak sesle güldü. "Buna bir son vermeyeceğin belliydi. Peki, neden dolaşıyorsun? Daha iyi notlar almak umuduyla öğretmeninin rüyalarına sızmak için mi?"

Hiç fena fikir değildi. "Biliyor musun, başkalarını gözetlemekle işim olmaz." Gerekirse ben de tepeden bakabilirdim. Pijamayla bile olsa. "Ya sen? İblis ziyaretine mi geldin? Adı neydi? L'li bir şey miydi, Fince *sauna taşlarına daha fazla su,* anlamına gelen bir şeydi sanki. Lelula mı? Lilalu mu? Luleli mi?"

Durum şimdi oldukça komikleşmiş olsa da *–löylyä*[10] gerçekten sauna taşlarına su dökmek demekti– Arthur artık gülmüyordu.

"Ah, doğru ya," dedim uzatarak. "İblis falan yok, bunu sadece Anabel uydurmuştu."

---

10 NOT: Bunu Utrecht'teyken Lottie'nin nazik bir Finli arkadaşından öğrenmiştim, bize sürekli Fince kelimeler öğretirdi. Matti. Acaba nerelerdeydi? Şapka manyağı dişçi Charles'tan çok daha yakışıklıydı.

"Anabel," diye tekrarladı Arthur, sanki bu adı söylemek ona fiziksel acı veriyor gibiydi. "Anabel hasta."

"Ne demezsin," dedim olabildiğince istifimi bozmayarak. Yoksa bir de Anabel'e acıyacak mıydım? Hem de beni tuzağa düşürüp başıma demir şamdanla vurduğu halde? Daha sonra ellerimi bağlayıp gayet sakin bir şekilde şahdamarımı kesmeye kalktığını unutmamıştım. Ne yazık ki ona *acımıştım*. Daha sonra öğrendiğimiz gibi, Anabel çocukluğunu annesiyle birlikte iblise tapma ayinleri yapan karanlık bir tarikatta geçirmişti. Daha sonra bir akıl hastanesine kapatılan annesi orada intihar etmişti. Tamamen keçileri kaçırmış olmasına şaşmamak gerekti.

Arthur sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi beni dikkatle süzdü. Yutkunarak daha karanlık bir bakış atmaya çabaladım. Bir Arthur'un eski kız arkadaşına anlayış göstermediğimi düşünmesi eksikti. Ya da kendisine. Yine de... Arthur Anabel'i sevmişti. Bilindiği üzere insan sevdiği için en çılgın şeylere kalkışabilirdi. Ve şimdi kız arkadaşı psikiyatri kliniğinde yatıyordu, dostları artık onunla konuşmuyordu ve artık basketbol takımının kaptanı da değildi. Zavallı A... Dur bakalım! Kim demişti zavallı Arthur diye! Bir de kırık çenesi için vicdan azabı mı çekecektim.

"Bazı kötü şeyler yaptı ama..." Arthur kısa bir an durakladı, içimde yine bir acıma dalgası kabarmıştı. "Ama o kitabı Anabel yazmadı."

Kastettiği şey, Anabel'in iblis çağırma ritüeli için kullandığı yırtık pırtık karalama defteriydi. Arthur ve Anabel'in beni Hamilton'ların aile kabrinde tuzağa düşürdükleri gece yanmıştı. Niyetleri Anabel'in yeraltı dünyasındaki son derece değerli iblisini benim değersiz kanımla serbest bırakmaktı.

Travmatik ya da değil, Henry ve Grayson zamanında yetişmeselerdi, Anabel'in bıçağı beni öldürecekti. Bu yüzden acıma ve anlayış faslına derhal son vermem gerekiyordu.

"Doğru ama kitabı en az onun kadar hasta biri yazmıştır," dedim sertçe.

"Olabilir," dedi Arthur itiraf eder gibi. Birkaç saniye sustu. Sonra elleriyle tüm koridoru içine alan ve aynı zamanda çaresiz ve kibirli görünen bir hareket yaptı. "Peki, tüm bunları nasıl açıklıyorsun?"

Bu soruyu kendime yeterince fazla sormuştum. Kayıtsız görünmeye çalışarak omuz silktim. "Eh. Londra'dayken aynı anda Boston'daki büyükannemle nasıl konuşabiliyorum? Kilometrelerce uzaktan bir düğmeye bastığımda garaj kapısı nasıl açılıyor? İnsanlar rüyalarda birbirlerini nasıl ziyaret edebiliyorlar? Doğruyu söylemek gerekirse, bunların hepsi benim için açıklanamayan olaylar. Ama bunları anlamıyorum diye iblisin işi olmaları gerekmez. Hepsinin bir bilimsel açıklaması var."

Arthur şimdi yine tepeden bakarcasına gülümsüyordu. "Ya, var demek? Kendini daha iyi hissedeceksen böyle düşünmeye rahatça devam et, Liv Silber. Henry'ye benden selam söyle!"

"Teşekkürler. Sen de görürsen lüleli iblise benden selam söyle," diyerek düşman general suratı takındım ve gitmek için arkamı döndüm. "Ben devam edeyim. Ne yazık ki... görüşeceğiz."

Arthur kısaca başını salladı. "Evet, bu kaçınılmaz." Alçak sesle ekledi: "Ama dikkatli ol, Liv. Bu koridorlarda yalnız değiliz."

Sahte kaygısını ve/veya gizli tehdidini bir yerlerine sokabileceğini söylemek üzere tekrar arkamı dönmemek için kendimi zor tutup oradan uzaklaştım. Arkamdan baktığından, gözlerini özellikle de puanlı pijamalı popoma diktiğinden adım gibi emindim. En azından daha zarif bir şekilde yürüyebilmek için kısa bir an kendimi jaguara dönüştürmeyi düşündüm ama yine başaramayıp aptal bir kedi şeklinde süklüm püklüm oradan uzakşma tehlikesini göze alamadım.

Peki, Henry hangi cehennemdeydi? İhtiyacım olduğunda asla yanımda olmuyordu.

6.

Geldiğim yöne dönerek Arthur'a zayıflığımı göstermemek için elimden geldiğince kararlı adımlarla geçitte dümdüz ilerledim ve Arthur'un hâlâ arkamdan bakabileceği olasılığına karşı onun görüş alanından çıktıktan sonra yeniden yolumu değiştirdim. İyice emin olmak için bunu bir kez daha tekrarladım. Sonunda durup etrafıma kaçamak bir bakış attığımda, kapılardan hiçbiri tanıdık gelmedi. Lanet olsun, nereye gelmiştim böyle? Şimdiye kadar kendi koridorumdan hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Belki de geri dönüş yolunu tekrar bulabilmek için duvarlara tebeşirle işaret koysam iyi olurdu. Kollarımdaki tüyler hafifçe dikilmişti ama biraz daha beklemek için kendimi zorladım. Ardından topuklarımın üzerinde geriye döndüm ve üç dakika sonra köşeden Arthur'la karşılaştığımız yeri gözetledim. Ortalarda görünmüyordu. Henry de aynı şekilde.

Arthur'un uyarısını hatırladım. Yalnız olmadığımı kim söylemişti. Adeta terk edilmiştim.

Hemen geri döndüm. Bir yandan bu lanet olası labirentteki koridorların yönlerini değiştirebileceklerini de beklemiyor

değildim, sonuçta burada hiçbir şey belli olmazdı ama neyse ki oldukları yerdeydiler. Çok geçmeden kapımın olduğu koridora saptım.

Henry hâlâ ortalıkta yoktu. Peki şimdi ne yapacaktım? Onu beklemeli miydim yoksa randevuyu iptal mi etmeliydim? Böylece hiç olmazsa biraz daha uyuyabilirdim. Ama hayır, onunla konuşmaya niyetliydim ve bunun için bir gece daha beklemeyecektim.

Kapıma kırk metre kadar kala kendimi güvende hissedip jaguara dönüşmek için bir deneme daha yapmaya niyetlendim. Biraz egzersiz yapmanın zararı olmazdı. Ne yazık ki dikkatimi doğru dürüst toplayamamıştım, bu yüzden yine başaramadım. Sadece pijamam tüylü jaguar derisine dönüşmüştü. Ve bir de kuyruğum vardı. Hah. Popomu biraz sallayınca kıkırdadım. Böyle bir jaguar kuyruğu hiç de fena değildi. Yine de... bundan hemen kurtulsam iyi olacaktı. Ama popomdaki eklentiyi yok edemeden biri arkadan kolunu omzuma koydu.

"Benim için mi süslendin?"

Henry. Tam da şimdi.

Bana arkadan gizlice yaklaşmasından nefret ediyordum. Ve onu duymadığım için kendimden de. Jaguar kuyruğumla ortada aptal aptal sallanırken kim bilir ne kadar zamandır beni gözetliyordu.

Beni kendine çekti, bu öyle iyi gelmişti ki az kalsın pes edecektim. Öyle tanıdık ve doğru hissettiriyordu ki sanki hiçbir sorun yokmuş gibiydi.

"Neredeydin?" Aramıza biraz mesafe koymaya çabaladıysam da bunu acınası bir şekilde beceremedim. "Biraz önce Arthur'a rastladım. Tek başıma." Son kelimeyi yeterince şikâyetçi bir tonda söylemiş olmayı umuyordum.

Henry saçlarımı öpücüklere boğdu. Bu iyi gelmişti. Ne yazık ki. Saçlarımın arasından mırıldandı: "Güzel ve zeki kız arkadaşımın tehlikeli durumlara karşı kung fu bilmesi ne iyi. Zaten bu çita kuyruğunla yeterince korku salıyorsun. Arthur ne dedi?"

"Jaguar," diye düzelttim. "O bir jaguar kuyruğu. Arthur pek bir şey söylemedi, sadece şifreli birkaç imada bulundu. Tabii esprime de gülmedi. Fince *löylyä* ne demek, biliyor musun?"

Henry gülerek yüzümü ellerinin arasına aldı. "Öp beni mi?" diye tahminde bulunurken gri gözleri parladı.

"Hayır!" Onu kendimden uzaklaştırdım. Çünkü *öpüşme, konuş* yeni mantramdı. O anda bana oldukça aptalca bir mantra gibi gelse de.

Ama bu kafamdaki soruların hiçbirine yardımcı olmuyordu.

Mesela, *biraz önce öyle acele acele nereye gidiyordun? Neden şimdiye kadar senin evinde buluşmadık? Beni sevdiğini söylerken bunda ciddi misin; eğer öyleyse, seni endişelendiren şeyleri neden*

bana anlatmıyorsun? Grayson ve Emily annenle ilgili sorunları nereden biliyorlar? Ve el sallayan kedi de ne demek oluyor?

Bunların hiçbiri dudaklarımdan dökülmedi. "Gizemli, Berkeley'deki okul tuvaletinde yaşananları nasıl öğrendi?"

Henry omuz silkti. "Gerçekten, Liv, o sinsi sürtüğün senin hakkında yazdıklarına kafanı takmamalısın."

"Aslında hiç bilemeyeceği şeyler hakkında yazmasaydı, bunu yapabilirdim. Tabii eğer..." Sustum.

"Eğer ne?"

"Eğer biri bunları ona anlatmadıysa."

"Evet," dedi Henry yine omuz silkerek.

"Evet mi? Ama bunu sadece sana anlattım, Henry." Bu sözler ağzımdan istemediğim kadar ciddi tonda dökülmüştü, belki bir parça da dramatize etmiştim. "Yani..." Alt dudağımı ısırdım.

Henry birkaç saniye şaşırmış gibi göründü, sonra gözleri kocaman açıldı. "Söylemek istediğin Gizemli'yle işbirliği yaptığım mı?"

Sustum ama olabildiğince etkileyici bir şekilde dudaklarımı kemirdim.

Henry'nin gözleri biraz daha açıldı. "Ah yoksa... Gizemli'nin ben olduğumu mu düşünüyorsun?" Gözle görülür bir şekilde buna engel olmaya çabalasa da, sonunda bir kahkaha patlattı. Bu kıkırtılı ve doğal bir kahkahaydı ve ne yazık ki bulaşıcıydı. Ağız kenarlarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. Henry

beni öpmek için öne doğru eğildi. "Çok tatlısın! Seni seviyorum, Liv! Seni çok seviyorum."

Ve sonra uzun bir süre hiç konuşmadık. Ben de bu arada aptal mantrayı Nirvana'ya yolladım. Ya da mantralar her nereye aitse oraya.

Susmaya devam ettik. Ta ki... evet, ta ki bir kahkaha duyana dek. Eski bir korku filminden çıkma, derin ve yankılı, bir parça da delice bir kahkaha. Koridorlardan adeta süzülerek bize kadar geldi. Öylesine klişeydi ki kahkahanın sahibine bakınmak üzere Henry'den ayrılırken hiç korkmadım. Bu, yalnız olmadığımızı kanıtlamak için Arthur'un bir girişimiyse, zavallı bir hareketti.

Geçidin gerisinde yavaşça büyüyormuş gibi görünen şekle baktık.

"Bu nedir?" diye sordu Henry.

Ben de bilmiyordum. Kısa bir an iblisi düşündüm ama aynı anda bir iblisin gülünç olmamak için asla pelerin giyip geniş kenarlı şapka takmayacağından emin oldum. Yoksa giyer miydi? Siluetine ve ses tonuna bakılacak olursa bir erkek olan şapkalı tip yine bir kahkaha attı, bu kez daha gürültülüydü ve sesi duvarlarda yankılanmıştı.

Elini kaldırıp salladı, sonra pelerinin eteklerini savurarak bize yaklaştı.

İkilemde kalmıştım. Bir yandan bu tipin kim olduğunu ve ne istediğini merak ediyordum. Sonuçta bu hâlâ bir rüyaydı,

ayrıca Henry yanı başımdaydı. O halde kötü ne olabilirdi? Öte yandan içimden bir ses derhal uzaklaşmamı söylüyordu.

Ama adam henüz birkaç kapı uzaklıktayken konuşmaya başlayıp, "Siz kim oluyorsunuz da Senatör Tod Nord'un arazisinde dolaşmaya cüret ediyorsunuz?" deyince iç sesimi dinlemeye karar verdim. Adamın tipi hiç hoşuma gitmemişti.

"Senatör *Tod Nord* mu?" diye tekrarladı Henry. Kolundan tutup çekiştirdim. Kapılarımıza çok yaklaşmıştı.

"*Nord* mu dedi?" Henry hâlâ arkasına bakıyordu. "Son zamanlarda ortalıkta yeni tipler mi dolaşmaya başladı?"

"Bunu başka zaman anlamaya çalışamaz mısın?" diye bağırdım.

"Durun! Onu duyabiliyor musunuz?" Senatör Tod ne yazık ki sarf ettiği saçma sapan sözler eşliğinde peşimizden gelmeye niyetliydi. "Rondo Ottanes'i duyuyor musunuz?"

Henry her nedense bunu delicesine ilginç bulmuş gibiydi. "Rondo mu?" Onu çekiştirmeme istemeyerek razı oldu. "Bu da ne demek?"

Bu inanılmazdı, şimdi de bu herifle ayaküstü sohbet ediyordu! Delileri görmezden gelmenin en doğrusu olduğunu bilmiyor muydu? Adam pelerinin içinden bir tırpan çıkarıp arkamızdan saldırmaya kalkarsa buna hiç şaşırmayacaktım.

Senatör Tod yine o çılgın kahkahasını attı. Bu kez korkmuştum.

Henry yine yavaşlayınca, "Sakın durma," diye çıkıştım.

İşte! Grayson'ın kapısı oradaydı. Her zamanki gibi görünüyordu, yani çiçek saksıları ve "Korkunç Freddy" adlı taş heykeliyle birlikte beyaz cilalı sokak kapımızın tıpatıp aynısıydı. Kaçış yeri! "Rotdorn'u bekleyin," diye bağırdı Senatör Tod. Ya da o telaşla benim anladığım buydu. Ama beklemeye falan niyetim yoktu.

Tek umudum Grayson'ın güvenlik önlemlerinde fazla değişiklik yapmamış olmasıydı, yoksa Senatör Tod birazdan bizi enseleyecekti. Freddy'ye doğru eğilip kulağına, "Ydderf, Ydderf, Ydderf," diye fısıldadım (heykel kartal başlıydı ve kulağının hangi tarafta olduğunu bulmak kolay iş değildi ama şimdi bu tür inceliklere zamanım yoktu). "Çabuk ol! Takip ediliyoruz!"

"Girişinize izin verilmiştir," diye ciyakladı Freddy biraz gücenmiş şekilde. Kapıyı ardına kadar açıp Henry'yi içeri ittim ve şapkalı tip bize yetişemeden hızla çarpıp kapadım.

"Kıl payı yırttık!" dedim soluk soluğa.

Henry yanıt vermedi, elim boşluğu yakaladı.

"Henry? Bu hiç komik değil!" Korkuyla etrafıma bakındım. Ama Henry'den en ufak bir iz bile yoktu.

7.

"Yapısal ADB dengesiyle tam bir eşitlik gösteren insan hücresinde ADB kazanımını anlatın."

İlk anda saçma sapan konuşan Senatör Tod'un Grayson'ın rüyasına sızmış olduğunu sandım ama soruyu soran Grayson'ın biyoloji öğretmeni Bay Bridgewater'dı. Çünkü Frognal Academy'nin sınıflarından birindeydik ve Grayson sapsarı kesilmiş yüzüyle dört öğretmenin karşısında tek başına oturuyordu. Anlaşılan sınavdaydı.

"ATP[11] kazanımı mı demek istediniz?" diye sordu Grayson şaşkın bir yan bakış atarak.

"ADB," diye düzeltti Bay Bridgewater. Grayson biraz daha sarardı.

Duvar dibine dinleyiciler için birkaç sandalye konmuştu, parmaklarımın ucuna basarak o tarafa gittim ve Emily'nin yanına oturarak kuyruğumu düzgün biçimde yanıma katladım.

---

11 Adenozin trifosfat: 3 fosfat ve bir riboz şekeri ile nükleoitten oluşan organizmalardaki depolanmış enerji biçimi. (ç.n.)

Henry için endişelenmekle ona kızmak arasında gidip geliyordum, sonunda ikincisi ağır bastı. Belki de kendini rüzgâra dönüştürmüştü. Çünkü bunu yapabiliyordu. Ya da uyanmıştı. Öyle ya da böyle, beni yalnız bıraktığı için kırılmıştım doğrusu. Ayrıca şu tuhaf şapkalı tipe karşı hissettiklerimi gerçekten ciddiye alması gerekirdi.

"Grayson nasıl gidiyor?" diye fısıldayarak Emily'ye sordum.

Parmağını dudaklarına koydu. "Şiştt. Herkes burada bir şeyler öğrenmek istiyor!" Jaguar kuyruğum öfkeyle titredi. Emily, Grayson'ın rüyalarında bile korkunç bir oyunbozandı.

"ATP'nin oluşumu..." diye başladı Grayson ama Bay Bridgewater onun sözünü kesti: "ATP değil. ADB! Konuyu geçiştirmeye kalkmayın, Grayson!"

"Ama ... onun adı ATP. Adenozintrifosfat. ATP ve AT-Paz[12] hakkındaki her şeyi çalıştım. Size bir eskiz çizeyim mi?" Grayson'ın sesi oldukça çaresizdi.

"Genç adam, bu övgüye değer ama bugün burada ADB hakkında sınav yapıyoruz," diye açıkladı Bay Bridgewater'ın yanındaki denetçi. "Yani, lütfen, zamanımız kısıtlı."

"ADB... ADB... Aaaaadeeeeebeeee ..." Grayson elini kısa kesimli sarı saçlarının arasından geçirdi.

Zavallı. Hep böyle çuvalladığı, iğrenç rüyalar görüyordu. Araya girmeyi çok isterdim ama o zaman belki rüya gördüğünü

---

12 Genellikle enerji gerektiren bazı reaksiyonlarda adenozin trifosfatı, adenozin difosfat ve ortofosfata hidrolize eden enzim. (ç.n.)

fark ederdi, daha kötüsü rüyasına izinsiz girdiğimi de anlardı. Hayır, en iyisi göze çarpmamak ve tehlike geçer geçmez tekrar dışarı çıkmaktı.

"Korkarım ADB bana tanıdık gelmiyor," dedi Grayson sonunda.

Emily yanı başımda homurdandı. "Tipik," dedi hiç de alçak olmayan bir sesle. Grayson hemen bize doğru baktı. Öyle mutsuz görünüyordu ki kalbim acıyla burkuldu. Cesaret verircesine ona gülümsedim. Ne yazık ki ne ATP'nin ne de ADB'nin ne olduğunu biliyordum, yoksa belki ona yardım edebilirdim.

"Demek ADB size tanıdık gelmedi?" diye tekrarladı Bay Bridgewater, sonra meslektaşlarına endişeli bir bakış attı. "Pekâlâ, sakin olup bir kez daha düşünün... Bunun açılımı ne olabilir?"

Mesela Aptal Domuz Bridgewater. Ayılar Duta Bayılır. Ahmak Domuz Butu...

Grayson iç geçirdi. "Gerçekten bilmiyorum." Alçak sesle ekledi: "Peki nedir?"

"Aman Tanrım!" Bay Bridgewater'ın sol tarafında oturan tombul kadın öğretmen acır gibi başını iki yana salladı. "ADB: Anti-Diyet-Bisküvi. Bunu herkes bilir!"

"Anti-Diyet-Bisküvi mi?" Grayson kadına şaşkınlıkla baktı. "Anti-Diyet-Bisküvinin insan hücresinde nasıl bir kazanımı olabilir ki? Bunun biyolojiyle ne ilgisi var?"

Haklıydı tabii. Bu gerçekten de tüm zamanların en aptalca rüyasıydı. Anti-Diyet-Bisküvi... Grayson'ın bilinçaltından daha iyi başka ne çıkabilirdi ki?

"Sizde hiç utanma da yok!" Tombul öğretmen dilini şaklatıp meslektaşına döndü. "Bu öğrenci için daha fazla zaman harcamaya hiç niyetim yok doğrusu. Notum belli, buna puan veremeyiz."

Bay Bridgewater hüzünle, "Ne yazık ki ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Üzgünüm, Grayson. Kaldınız."

Grayson dokunsalar ağlayacakmış gibiydi. Büsbütün yıkılmış bir halde, "Ama... ama..." diye fısıldadı.

Yanımdaki Emily, "Daha fazla çalışman gerektiğini sana söylemiştim," dedi sertçe. Ses tonunda sanki gizli bir tatmin vardı. "Partilerde takılmaya ve basketbolla ilgilenmeye daha az vakit ayır, geleceğini daha fazla düşün!"

Tam karşı çıkacaktım ki bir anda etrafımdaki her şey zifiri karanlığa büründü. Zemin ayaklarımın altından kaydı ve hiçliğin uçurumuna düştüm.

Grayson uyanmıştı ve küt küt atan kalbimle ben de aynısını yapmıştım.

Yatağımda soluk soluğa doğruldum, bunun olmasından nefret ediyordum. Boşluğa düşmek korkunç bir histi, sanki oksijen bile yoktu ve insan düşerken acıdan boğuluyormuş gibi oluyordu. Gerçekten ölümün de böyle hissettirdiğinden emindim.

Çalar saatimin ışıklı göstergesine göre saat dörttü. 6 Ocak Pazar. Tatilin son günü. Ne yazık ki büsbütün tembellik edilemeyecek bir gündü çünkü bu öğleden sonra Bayan Sıçan Spencer'da ünlü Üç Kral günü kutlanacaktı ve benim henüz giyecek hiçbir şeyim yoktu. Tatilde kendi gardırobumu ya da annem ile Lottie'ninkini karıştıracak zamanım olmamıştı. Yine de... daha uyumak için epey zaman vardı ve uyku şu anda benim için gardırop sorunundan çok daha önemliydi. Ama önce tuvalete gitmeliydim. İç geçirerek yataktan kalktım ve oda kapısına doğru sendeledim. Neredeyse dolunaydı ve birinci kat oldukça aydınlıktı ama geçen zaman içinde bu eve o kadar alışmıştım ki banyonun yolunu gözüm kapalı bile bulabilirdim, hatta koridordaki gıcırdayan tahtaya basmadan. Ernest uzun zamandır onu yenilemek istiyordu. Üzerine basıldığında tahta oldukça terbiyesiz bir ses çıkarıyordu. Mia ona hep, "Tıpkı fasulye çorbası içmiş Gertrude teyze gibi," diyordu ve bu yüzden tahtanın üstüne bilerek basmayı seviyordu. Döşeme tahtasının üzerinden zarif bir şekilde atladım, sonuçta hiç kimseyi uyandırmak istemiyordum. Tam elimi banyo kapısının koluna uzatacağım sırada içeriden çekilen sifonun sesi geldi. İçgüdüsel bir hareketle kaçmaya yeltendim ama sonra durdum çünkü gerçek dünyada olduğumu ve burada Senatör Tod ve yandaşlarıyla karşılaşma tehlikesi bulunmadığını hatırladım. Ayrıca Senatör Tod'un ellerini yıkamak isteyeceğini de sanmıyordum. Çıplak ayaklarımın üzerinde biraz sabırsızca sekerek bekledim, ta ki kapı açılıp

Grayson her zamanki gibi (ve dışarıda hava kaç derece olursa olsun) pijamasının üstünü giymemiş halde dışarı çıkana dek. Ama ben kimdim ki bundan şikâyet edecektim? Ayrıca günün bu saatinde ne kontakt lens ne de gözlük takıyordum ve bu nedenle zaten onu bulanık görüyordum.

"Sen de mi uyandın?" diye güler yüzle sordum ama Grayson korkuyla hafif bir çığlık attı. Anlaşılan hâlâ uyku sersemiydi ve beni görmemişti. Şimdi kıstığı gözleriyle beni seçmeye çalışıyordu.

"Liv! Beni böyle korkutmasana."

"Üzgünüm."

"Biraz önce rüyamda seni gördüm."

"Ah, çok hoş."

Grayson iç geçirdi. "Hayır, bu güzel bir rüya değildi. Daha çok korkunç bir kâbustu. Biyolojiden sözlü sınava girmiştim ve hepten çuvalladım! Bana kaldığımı söylediklerinde korkudan uyanmışım. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor."

Çünkü Anti-Diyet-Bisküvi hakkında hiçbir şey bilmiyordun. Tanrım, seni çıtkırıldım! Bense bugün hem Arthur'la hem de Senatör Tod'la karşılaştım, gıkım çıkıyor mu?

"Ya sen?"

"Hım?"

"Neden uyanıksın?"

"Ah. Dolunay var," dedim. "Ayrıca tuvalete gitmem gerek."

"Eski tişörtümü giymişsin." Bu arada Grayson'ın gözleri ay ışığına alışmıştı. "Rüyamda da üzerinde bu vardı."

Ah, ah... Tehlikeli sulara girmiştik. Kısa bir an soluğumu tuttum.

"Rüyamda ayrıca bir de uzantın vardı," diye dalmış gibi devam etti Grayson.

Emily gibi küçümseyen bir tavır takınmaya çalışarak, "*Uzantı* mı?" diye tekrarladım. Bu alacakaranlıkta tam göremesem de Grayson'ın kızardığına yemin edebilirdim.

"Leopar kuyruğu," dedi.

Hayır, lanet olsun! Leopar değil, jaguar kuyruğuydu! "Ne tuhaf!" Başımı iki yana salladım. "Doktor Freud buna ne derdi acaba? Sincap da var mıydı?"

Grayson yanıt vermedi. Sonra alçak sesle sordu: "Artık yapmıyorsunuz, değil mi Liv?"

Yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

"Rüyalar, kapılar... sen ya da Henry artık o koridorlarda dolaşmıyorsunuz, değil mi? Bu konu kapandı mı?" Sesi öyle ciddi ve endişeliydi ki yalan söyleyemeyecektim. Tam o sırada koridorda fasulye çorbası içmiş Gertrude teyze sesi yankılanmasaydı ona ne yanıt vereceğimi gerçekten bilmiyordum. Birisi gevşek tahtaya basmıştı. Bu Mia'ydı, Gertrude teyzenin üç yıl önce bana gönderdiği Noel hediyesi fırfırlı gecelik içinde benden farklı olarak çok şirin görünüyordu. Onu hiç giymemiştim ama Mia bayılmıştı çünkü onun içinde kendini

Viktorya dönemi macera romanlarındaki yatılı okul öğrencisi gibi hissediyordu. Lottie de onu sevmişti çünkü Mia'yı bu gecelikle bir meleğe benzetir, her farbelasını ve dantelini özenle ütülerdi.

Mia yaklaştığında, "Sıra bende," dedim. Hiçbir karşılık vermedi, donuk bakışlarla önümüzden geçerek merdivene yöneldi.

"Hey!" diye seslendim biraz yüksek sesle.

Nereye gidiyordu ki? Birinci kattaki tuvalete mi? Yoksa Grayson'ın kendine ayırdığı buchteln'lerden gizlice bir tane aşırmaya mı?

"Mia?" Kız kardeşimde bir terslik vardı.

"Uykusunda yürüyor," diye fısıldadı Grayson. "Dolunayda bu hep olur."

Tabii, haklıydı. Mia uykusunda yürüyordu. Bunu çocukken ben de yapmıştım. Biraz sallanarak ama kararlı adımlarla merdiven basamaklarından indi. Grayson'la onu izledik.

"Onu uyandırsak mı?" diye fısıldadım.

"Bunu yapmasak daha iyi. Yoksa merdivenden düşebilir."

Aşağı indiğinde, Mia durup bir süre boş boş baktı. Sonra doğruca sokak kapısına yürüdü.

"Artık onu uyandırsak iyi olacak galiba," dedi Grayson. Mia kapı kolunu çoktan aşağı indirmişti.

Kolumu onun omzuna koydum. "Mia, canım, dışarısı eksi sekiz derece. Ayakkabısız dolaşmaya çıkmanı hiç tavsiye etmem."

Mia bana baktı ama bakışları benden öteye çevrilmişti.

"İnanılmaz," dedim.

Grayson Mia'nın burnunun ucunda parmaklarını birkaç kez şaklattı ama Mia gözlerini bile kırpmadı.

Mia'nın tuhaf bir şekilde boş bakışlarında bir değişiklik olmamıştı ama en azından onu tekrar merdivene götürmemize karşı koymadı. Ben sağına, Grayson soluna geçtik ve küçük Viktoryen yatılı öğrencisini birlikte odasına götürdük. Mia'yı tekrar yatağa yatırıp üzerini örttüm, o ana dek kocaman açılmış gözkapakları birdenbire kapanırken hafifçe mırıldandı: "Sizi tanıyorum, Bay Holmes. Olayı çözeceksiniz."

"Buna güvenebilirsin, Watson," diye fısıldayıp başımı onunkine dayadım. Sadece kısa bir süre için.

"Ben en iyisi tekrar aşağı inip sokak kapısını kilitleyeyim, belki tekrar dolaşmaya kalkar." Grayson esnedi.

"Teşekkür ederim." Birdenbire aklıma gelen fikirle kız kardeşimin yanına sokulup yorganı üzerime çektim. Odama gidemeyecek kadar yorgundum. Hatta tuvalete bile gidemeyecek kadar. "Gerçekten çok iyisin, Grayson."

"İtiştirip durma, Sherlock," diye sayıkladı Mia.

"Sen de çok iyisin," dedi Grayson. Ama belki de bunu rüyamda söylemişti.

8.

Lottie Bayan Spencer'ın Üç Kral çay partisine elbette davet edilmemişti ama böylesi daha iyiydi. Çünkü birincisi, Sıçan (romantik Noel hediyesi birincisi) Charles'ı hanım arkadaşının yeni boşandığı torununa yamamak için bu günü seçmişti ki bu Lottie'yi fazlasıyla rahatsız ederdi. İkincisi, bizimle asla gurur duymazdı çünkü verdiği onca iyi terbiyeden sonra yüzünü fazlasıyla kara çıkarmıştık.

Oysa her şey çok iyi başlamıştı. Günün anlam ve önemine göre giyinerek Bayan Spencer'ın kapısını tam zamanında çalmıştık.

Uykumu almıştım ve bu nedenle Sıçan'la yaşanabilecek başka bir didişmeye karşı hazırlıklıydım. Annem beni ancak öğleye doğru Henry'nin telefonuyla uyandırmıştı. Henry ise rüyada Senatör Tod tarafından öldürülmediğini söylemek için aramıştı. Kurtulmak için Grayson'ın rüyasına daldığımız anda gerçekten de kız kardeşi Amy onu uyandırmıştı. Ve sonra Amy tam da yatağının önündeki halıya kustuğu için bir daha

uyuyamamıştı. Kız kardeşi şimdi biraz daha iyiydi ama Henry bu kez kendisinin pek iyi olmadığını söylemişti.

Yine de sonraki gece için sözleşmiştik. Bu rüyaların iyi tarafı, yatakta hasta ve bitkin halde yatsak bile yine de buluşabiliyor olmamızdı, hatta daha da iyisi, bulaşıcı hastalığımız olsa bile öpüşürken birbirimize bulaştırmıyorduk. Ama önce konuşacaklarımız vardı, dün gece bunu yapamamıştık.

Tabii bundan önce şu çay partisini atlatmam gerekiyordu.

Sıçan'ın Golders Hill Park'ın yukarısındaki sakin bir sokakta bulunan evi bizimkine sandığımdan da yakındı. Buradaki çoğu ev gibi kırmızı tuğlalı, kapı ve pencereleri beyaz, son derece hoş bir evdi. Fazla büyük olmasa da soylu bir havası vardı ve yalnız yaşayan yaşlı bir kadın için gözüme fazla büyük görünmüştü. Ama belki de evde bir yardımcısı vardı. Ya da iki. Ve bir de uşağı. Ama mutlaka bir bahçıvanı olmalıydı. Sadece ön bahçede bile küre ve sütun biçiminde şekil verilmiş birçok bitki ve karlardan temizlenmiş porsukağaçları vardı. Öylesine düzgün biçimde budanmışlardı ki sanki biri henüz bu sabah tırnak makasıyla üzerilerinden geçmiş gibiydi. Tam ortada şekil verilmiş bir bitki kuş yükseliyordu. Tepesi dev bir Hint ördeğini ya da obez bir leyleği andırırken arkadan daha çok tavuskuşuna benziyordu ve sadece şimşir ağacından oluşsa da sanki bize alayla bakıyor gibi hissetmiştim.

"Bahçıvanın burada epey işi olmalı," dedi annem.

"Evet." Ernest acı çekiyormuş gibi gülümsedi. "Burada bahçıvanlar biraz sık değişir. Annemin yüksek taleplerine yetişmek zor." Hint ördeği-leylek-tavuskuşu karışımını işaret etti. "Bu yüzden Bay Snuggles'a ondan başka hiç kimse dokunamaz."

Şu İngilizler! Bitkilerine bile isim veriyorlardı.

"Gerçekten de sanatsal bir şekilde budanmış bir... akbaba," dedi annem.

Ernest'ın acılı gülümsemesi kayboldu ve bir an gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "O bir tavuskuşu," diyerek annemin yanağına bir öpücük kondurdu. "Bak, şu da kuyruğu."

"Ah. Tabii. Onunla birlikte tam bir tavuskuşu." Annem sinirli bir şekilde saçlarını düzeltti. Bayan Spencer ve hanım arkadaşlarından son derece korktuğu çok açıktı ama bunu asla itiraf etmezdi; aksine her şeyi çok eğlenceli buluyormuş gibi yapıyordu. Mia ve ben de biraz korkuyorduk ama sadece tam evden çıkacağımız sırada Grayson ulusal marşın tüm kıtalarını bilip bilmediğimizi sorduğu için. Çünkü dediğine göre kutlama sırasında kraliçenin portresi önünde selam durup elleri göğse koyarak avaz avaz ulusal marşı söylemek *Granny*'nin Üç Kral geleneğinden biriydi.

"Korkmayın... bu, partinin sonuna doğru, yeterince portakal punch'ı içtikten sonra oluyor," diye eklemişti Grayson ama bu bizi tam olarak rahatlatmamıştı. Marş konusunu önceden bilseydim hiç olmazsa internette sözlerini araştırabilirdim.

Şimdi bu telaş içinde aklımda sadece Hollanda ulusal marşı *Wilhelmus van Nassouwe ben ik, van Duitsen bloed*'in başı kalmıştı ama bununla ancak Sıçan Hollandalı bir konuk da davet ettiği takdirde puan toplayabilirdim.

Lottie'yi tatmin edecek bir giyecek bulmakla bir saat, saçlarıma yaptığı saldırıyı engellemekle de bir saat daha harcamıştım ama boşuna uğraşmıştım. Sonunda pes edip Lottie'nin kafama karmaşık bir örgü modeli uygulamasına izin vermiştim. Scarlett Johansson'ın Oscar törenine aynı saç modeliyle geldiğini iddia etse de, kafam bence bir meyve sepeti gibi görünüyordu, tabii meyvesiz. Şu tavuskuşunun alayla bakmasına şaşırmamalıydı.

Mia yanımda, *"Oh, say can you see by the dawn's early light..."* Amerikan milli marşını söylemeye başladı. "Bu olmaz, değil mi?"

"Hem de hiç. Hele bunu bir söylemeye kalk!"

Mia sırıttı. "Kendimi *Gurur ve İhtiras*'taki gibi hissediyorum. Leydi Catherine de Bourgh... de Sıçan'a ilk ziyaret," diye fısıldadı. Gece gezintisine rağmen enerjik görünüyordu. Köylü kızı etkisi hâlâ geçmemişti. Dümdüz taranmış açık sarı saçları omuzlarına yayılmıştı, Lottie sadece bir tutamını geriye tarayıp saç ortasında örgüden yapılmış bir taç gibi birleştirmişti. Saç modelimi onunla değiş tokuş etmeyi çok isterdim. Hatta Florence'la çok daha fazla. Kestane rengi buklelerini

Leydi de Sıçan ve hanım arkadaşlarının "kesinlikle büyüleyici" bulacağı açık yeşil elbisesi üzerine fazla düzgünce yaymıştı.

Bayan Spencer kapıyı bize açtığında derin bir iç geçirdi. "Ah, hepiniz gelmişsiniz," dedi sesindeki gizli hayal kırıklığını güçbela gizlemeye çalışarak. "Ama en azından arsız kırma köpeğinizi evde bırakmışsınız."

"Bir kere Buttercup kırma de..." diye başladı Mia ama annemin dirseğini kaburgalarına yiyince sesi kesildi.

"Tabii hiçbirimiz Üç Kral çay partisini kaçırmak istemedik," dedi annem. "Burada olduğumuz için çok mutluyuz."

Doğru. Sevinçten neredeyse ağlamak üzereydik.

Evin içi de dışarıdan yapılan tahminleri boşa çıkarmıyordu, her yer bakımlı antikalarla doluydu; Noel süsleriyle dekore edilmiş bir şömine, (tıpkı *Gurur ve İhtiras*'taki gibi!) bir çembalo ve üzeri turta, çörek ve sandviçlerle dolu, etkileyici bir de masa vardı. Grayson'ın sözünü ettiği portakal punch'ını hiçbir yerde görememiştim, bunun yerine hoş çiçek demetleri, şişman ibriklerde bol miktarda çay ve dostça gülümseyen, mercan renkli ruj sürmüş yaşlı hanımlar vardı. Ve –ah olamaz!– Grayson şaşkınlıkla bakarken, "Sürpriiiz!" diye cıvıldayan Emily. Gözlerimi devirdim. Bayan Oyunbozan'dan hiçbir yerde kurtuluş yok muydu?

Konu bugün özellikle zarif bir bej rengine bürünmüş olan Sarı Çiyan olduğunda herhalde yoktu. Öğrendiğimize göre

Grayson'ı mutlu etmek ve kendisi de "aileden" olduğu için Emily'yi de davet etmişti.

Buna ne Emily ne de Grayson karşı çıkınca gözlerimi bir kez daha devirip etrafı kolaçan ettim, şu punch mutlaka bir yerlerde olmalıydı. Onu içmek için gittikçe daha da heveslenıyordum.

Bu partinin amacı ve anlamı açıkça belliydi: Bir fincan çayla oturmak, diğer konuklarla çene çalmak, çaydan küçük yudumlar almak ve gülümsemek. Beraberinde yemek yemeyi ancak daha deneyimliler becerebiliyordu. Bunların çoğunu kolayca halledebilirdim.

Sadece Emily'ye gülümsemek zoruma gitmişti; özellikle de işaretparmağıyla beklenmedik bir şekilde saçlarımı dürtüp başını acırcasına iki yana sallayarak, "Biliyor musun Liv, stil konusunda biraz sade olmak bazen çok şey katar," dediğinde.

Ona en az yedi şekilde karşılık verebilirdim[13] ama bu esprilerimi Emily için boşa harcamak demekti. Bu nedenle diğer konuklarla ilgilendim. Ancak pek fazla değillerdi. Mercan rujlu hanımlar Bayan Spencer'ın okul döneminden beri tanıdığı briç arkadaşlarıydı ve doğru anladıysam adları Bitsy Bee, Tipsy ve Cherry'ydi (gerçek adlarının böyle olmadığını umdum). Cherry torununu da yanında getirmişti; Rebecca adında, gizliden punch içmek istermiş gibi bir hali olan, genç

13 NOT: Mesela basit beyaz bluzuna ve siyah eteğine bakıp, "Eh, stil böyle garson gibi giyinmek demekse, ben almayayım," gibi.

bir kadındı. Buna şaşırmamıştım çünkü Cherry (Sherry mi, Chérie miydi?) herkese Rebecca'nın yeni boşandığını ve acilen yeni bir kocaya ama bu kez büyükannesinin ve arkadaşlarının hoşuna gidecek bir kocaya ihtiyacı olduğunu söyleyip duruyordu. Mesela bir diş hekimine.

Yaşlı hanımların kendileri kocasızdı, sadece Tipsy henüz dul değildi ve Sıçan'ın bize "Amiral" diye tanıttığı yaşlı bir beyle heyecanlı bir sohbete dalmış olan aksi suratlı, yaşlı kocasıyla birlikte gelmişti. Amiralin beyaz sakal ve bıyıkları, korkutucu şekilde gür kaşları ve oldukça askeri bir dik duruşu vardı, sanki her an kraliçenin portresine dönüp ulusal marşı söylemeye başlayacakmış gibiydi. Kraliçe demişken, portre neredeydi acaba? Şöminenin üzerinde sadece bir üzüm tabağının yanına resmedilmiş olan ölü sülünlerin yağlıboya tablosu asılıydı. Tabloyu seyrettiğim sırada –sülünler gerçekten de ölü görünüyordu– Charles mutfaktan çıkageldi. Onu tarafsız bir gözle, daha doğrusu Lottie'nin gözüyle incelemeye çalıştım: Geniş omuzlu, parlak bakışlı, parlak dişleri olan biriydi ve güldüğünde ağız kenarlarında kırışıklar oluşuyordu; Prens Charles'ı hatırlatan yelken kulakları, otuzlarının ortasında dazlak bir kafası vardı ve baklava desenli korkunç bir süveter giymişti... Tamam, tamam, Lottie'nin gözüyle bakmak için daha çalışmam gerekti.

Charles elinde dengelemeye çalıştığı dev kâseyi masanın üzerine koydu. Kulaklarına baktığım sırada iğrenç tüylü şapkasının hâlâ odamda saklı olduğu aklıma geldi.

Bu düşünceyi kafamdan atmak için, "Bu punch mı?" diye sordum.

Charles başıyla onayladı. "Sıcak Üç Kral punch'ı, annemin spesiyali. Bir bardak ister misin?"

Ernest'a ve anneme hızlı bir bakış attım ama Bitsy Bee'yle koyu bir sohbete dalmışlardı, bu nedenle Charles'ın bardağımı doldurmasına izin verdim. Annem zaten buna karşı çıkmazdı. Tadı harikaydı; portakal, tarçın ve bir parça karanfil kokuyordu. İçindeki alkolü hiç fark etmemiştim. Ama fark ettiğim şey, Tipsy, Sıçan ve taze dulun durduğu çembalo tarafından Charles'a atılan bakışlardı. Bu, Charles'ın dikkatinden de kaçmamıştı, o yöne gülümseyerek el sallayınca torun dışında hepsi kıkırdadı.

Öksürdüm, Charles tekrar bana döndü.

"Lottie nasıl?" diye sordu. "Yazık. Gelememiş olmasına üzüldüm."

Yazık mı? Peki, kafede neredeyse el ele tutuştuğu kadına ne demeliydi? Ya da daha bir saniye önce Cherry'nin torununu kesmiş olmasına?

Yoo, Charles bu kez bozuk yangın alarmıyla elimden kurtulamazdı. Bir yudum daha punch aldım. "Lottie çok iyi," diyerek hemen ekledim: "Bir erkek arkadaşıyla sinemaya gitti."

"Ah!" Charles alt dudağını kemirdi. "Ne... hoş."

"Evet, bence de. Jonathan çok tatlı biri."

Kutudan çıkan yaylı oyuncak gibi ansızın yanımda beliren Mia, "Hangi Jonathan?" diye sordu.

Şu anda uydurduğum Jonathan, seni aptal. "Lottie'nin Jonathan'ı," derken bize doğru gelen Grayson ve Emily'yi endişeli gözlerle izledim. Hemen arkalarından Sıçan ve taze dul da onlara katıldılar.

"Ah! *Şu* Jonathan. Evet, gerçekten iyi biri." Mia ince sandviçlerden iki tane atıştırdı. "Ve çok da romantik," diye dolu ağzıyla devam etti. "Lottie'ye Noel'de şu el sallayan komik Japon kedilerinden hediye etti."

Ona karanlık bir bakış attım.

Emily küçümsercesine, "Sadece plastik bir kedi mi?" diye sordu. "Bunun neresi romantik?"

"Bu... çok romantik olabilir," diye mırıldandım. Tanrım, daha fazla içki içmem gerekiyordu. Şimdi Sıçan'ın da yanımıza gelmesine aldırmaksızın hiç düşünmeden Charles'ın elindeki kepçeyi aldım ve kendime içki doldurdum.

"Plastik bir kedi romatik değil, sadece ucuz bir şey," dedi Emily.

Hayır, değildi işte! O bir semboldü. Doğrudan aşkın değildi belki ama ünlü Maneki-neko inancına göre geleneksel bir şans sembolüydü. Vikipedia'da böyle okumuştum ve bir an Emily'yi bozum edip etmemeyi düşündüm. Ama belki çokbilmiş de Vikipedia'yı okumuştu ve Hello Kitty'nin de bu inançtan esinlendiğini biliyor olabilirdi.

"Grayson sana ne hediye etti?" diye sordu Mia. Çok iyi soruydu.

Emily boynunu işaret etti. "Bu harika kolyeyi."

"Yatay sekiz, sonsuzluk işareti." Sıçan istifini bozmadan gülümsedi. "Muhteşem."

Sonsuzluk işareti mi? Grayson kafayı mı üşütmüştü? Punch bardağımı bir dikişte boşaltıp alaycı bakışlarımı üzerine diktim.

"Evet, torunum zevk sahibidir." Bayan Spencer yanağını okşayınca Grayson hafifçe kızardı. "Kız arkadaş seçiminde de öyledir. Keşke oğullarım için de aynısını söyleyebilseydim." Derin bir iç geçirerek Grayson'dan uzaklaştı ve bu kez elini Charles'ın omzuna koydu. "Charles, tatlım, hava henüz aydınlıkken Rebecca'ya bahçeyi gezdirebilir misin? Bitliklerle çok ilgileniyor, ayrıca kendisi biyolog. Ve golf da oynuyor, değil mi Rebecca, tatlım? Charles da golf oynuyor. Belki bir ara birlikte oynayabilirsiniz. Ama önce bahçeyi gezin! Rebecca, gülümse de Charles güzel dişlerini görsün."

Rebecca yüzüne cesur bir gülümseme yerleştirmeye çabaladı. Ona gerçekten acımıştım. Hele Charles'ın güzel dişleriyle pek ilgilenmediğini görünce.

"Anne, hava bütün gün aydınlanmadı," dedi. "Ve bahçe kışın pek çekici değil. Hangi filme gittiler?" Heyecanla bana baktı. "Aksiyon filmlerini sevmez, umarım şu Jonathan bunu biliyordur."

İçki. Kepçe neredeydi? Kokusu harikaydı doğrusu. Kepçeyi elime geçirmişken Rebecca'ya da bir bardak doldurdum. Minnettar bir gülümsemeyle bana baktı.

"Aksiyon filmlerini sevmeyen kim?" diye sordu Bayan Spencer, ardından sinirli bir sesle ekledi: "Bahçem her mevsim görülmeye değerdir."

"Lottie'den söz ediyor," diye açıkladı Mia hevesle. "Ama ben aynı fikirde değilim. Heyecanlı sahnelerde elini tutan biri olursa, Lottie aksiyon filmlerinden hoşlanır."

Charles güçlükle yutkundu. Şimdi ona daha çok acımıştım. Ama kendi suçuydu. Bir şansı vardı. Şimdi sıra Jonathan'daydı. Ama ne yazık ki öyle biri yoktu.

"Ah, bahçeyi başka sefer gezeriz," dedi Rebecca.

"Lottie mi? Şu Alman bakıcı değil mi o?" Gözleri kocaman açılan Sıçan, Rebecca'nın bardağıyla birlikte çaktırmadan ortadan toz olduğunu fark etmemişti. "Erkek kardeşinin metresinin bakıcısıyla ne ilgin var, söyler misin lütfen?"

"Birincisi..." dedi Charles Rebecca'ya bakınarak. Ama kız onu duyamayacak kadar uzaktaydı ve amiralle çene çalmaya başlamıştı. "İkincisi..." Charles derin bir soluk aldı. "Ve üçüncüsü, kimden hoşlanıp kimden hoşlanmayacağıma dair senden emir alacak değilim."

Sıçan her an bayılacakmış gibi görünüyordu. "Yoksa o kültürsüz aptal Almandan... hoşlandığını mı söylemek istiyorsun?"

Mia öfkeyle soluğunu tuttu. Emily ve Grayson da şoka uğramış gibiydiler. Sadece ben biraz daha sakindim, içkiden olmalıydı. Harika bir şeydi. Tarifini mutlaka almalıydım.

Charles başını onaylarcasına salladı. "Evet, Lottie'den hoşlanıyorum. Her ne kadar aramızda bir şey olmasa da..."

O an onu yine sevmiştim, bu yüzden aptal sözcüğünü yanlış kullanmasını affettim.

"O halde öyle kalmasını sağla." Sıçan kısa bir an dudaklarını birbirine bastırdı. "Ağabeyinin şu Wallis Simpson[14] numarasıyla kalbimi kırması yeterince kötü, şimdi bir de küçük oğlum bir hizmetçi kıza duyduğu sapkın düşkünlüğüyle karşıma geçemez. Bunu kaldıramam." Güçlükle soluk aldı. "Şimdiden soluğum kesildi."

Mia sandığı kadar alçak olmayan bir sesle, "Kendi kötülüğünde boğuluyorsun da ondan," dedi.

"Pekâlâ, şimdi ben de biraz temiz havaya hayır demem," diye araya girdi Emily. "Karanlık da olsa bahçeyi gezmekten çok memnun olacağım." Grayson'la fark edilir bir şekilde bakıştıktan sonra Sıçan'ın koluna girdi. "Ayrıca annem ortancaları nasıl gübrelediğinizi sormamı istedi."

Emily'nin diplomatik çıkışı etkisini göstermişti. Sıçan onu uzaklaştırmasına hevesle izin verdi. Ona, "Sen bir meleksin,

---

14 Daha sonraları Windsor Düşesi olan Wallis Simpson, Amerikan sosyetesinin bir üyesiydi. O dönemde Windsor Dükü olan Prens Edward Wallis'le evlenebilmek için tahttan çekilmişti. (ç.n.)

Emily," dediğini duyduk, buna pek katılmasam da, Emily'nin burada sıradışı bir şekilde mantıklı davrandığını söylemem gerekti.

"iPhone'unu alabilir miyim?" Mia bunu söylerken telefonu Grayson'ın cebinden çekip almıştı bile. "Google'dan metresin ne olduğuna bakmalıyım. Ve Simpson'ların Wally'sine de. Sonra da ani dürtüyle cinayet işleme hakkında ne bulursam okumam gerek."

Mia öfkeden kıpkırmızı kesilmişti, hatta yüzündeki kar yüzünden beyazlamış yerler bile kızarmıştı. Punch beni hoş bir şekilde uyuşturmuş olmasaydı herhalde ondan farklı olmazdım.

"Otuz beş yaşındayım ve herhalde annemden emir alacak değilim," diye patlayıverdi Charles. Biraz geç kalmış olsa da.

"Lottie ne aptal ne de paraya düşkün biri," diye ona çıkıştı Mia, bu arada parmakları ekranın üzerinde adeta uçuşuyordu.

"Biliyorum," dedi Charles.

"Akıllı ve güzel biri; istediği herkesi elde edebilecekken neden özellikle bir diş hekimi istesin ki?"

"Biliyorum," diye tekrarladı Charles.

"Sıcak punch'tan sen de ister misin, Mia?" diye sordu Grayson. "Sanırım şu an sana iyi gelecektir."

"Delirdin mi? Henüz on üç yaşında." Kepçeyi Grayson'ın elinden çekip aldım. "Masanın üstüne çıkıp dans etmesini mi istiyorsun? Birimizin sarhoş olması yeter. İyice kafayı buldum, hiçbir şey için garanti veremem."

"Yaa?" Grayson güldü. "Bu ilginç."

"Normalde asla alkol almam," diye kendimi savundum. "Ama büyükannen gerçekten... daha sonra ulusal marşı söylemem gerekirse... ah, yoksa dilim şimdiden dolaşmaya mı başladı?"

"Hayır!" Grayson şimdi kahkahalarla gülüyordu. "Liv, bunda hiç alkol yok... Sadece baharatlı sıcak portakal suyu."

"Ne?" Sarhoş olmamış mıydım yani? Biraz bile kafayı bulmamış mıydım? Ama o halde bu içecek hakkında neden bu kadar atıp tutmuşlardı? Bir de çok ünlüymüş! Ama tamam, bu neden alkol tadı almadığımı açıklıyordu.

"Ulusal marşa gelince... Sadece şaka yaptım," diye neşeyle devam etti Grayson. "Hiç kimse burada şarkı söylemeye falan kalkmaz, inan bana. Evde bir yerlerde kraliçenin portresini görüyor musun?"

Ona bakakalmıştım. "Bunu sen mi uydurdun? Bizimle dalga mı geçtin? Öylesine?" İtiraf etmeliydim ki bunda epey başarılı olmuştu. "Hey, senden bu kadar hayal gücü ve sinsilik beklemezdim doğrusu," dedim takdirle gülümseyerek.

"Eh. Beni hafife aldın demek." Grayson kepçeyi tekrar elimden aldı. "Şimdi sarhoş olmadığını ve şarkı söylemen gerekmediğini biliyorsun, bir yudum daha ister misin?"

"Hayır, artık bir esprisi kalmadı." Grayson'a dikkatle baktım. Şu anki gibi baktığında, onun kendisiyle barışık, kü-

çük bir çocuk gibi kaygısız ve mutlu olduğu düşünülebilirdi. "Emily'ye gerçekten sonsuzluk işareti mi hediye ettin?"

Grayson'ın gülümsemesi gözle görülür biçimde donuklaştı.

"Yani... sonsuzluğun ne kadar sürdüğünü biliyor musun?" diye sordum. "Ömür boyundan daha uzun."

Sustu.

"Haberler kötü!" Mia iPhone'u Grayson'a geri uzattı. "Ani dürtüyle cinayetten yırtmak istiyorsan çabuk olman gerekiyormuş."

"Kime söylüyorsun?" diye mırıldandı Charles.

"Sıçan bu kez cezasız kalmayacak," dedi Mia. "Bu kez annemin ve Lottie'nin onurunu savunmalıyız. Ve kendi onurumuzu da. Buna daha fazla sabredemeyiz."

Grayson kaşlarını yukarı kaldırdı. "Sıçan da ne?"

9.

Daha sonra bu fikrin ilk olarak kimin aklına geldiği konusunda tartıştık; Mia fikrin kendine ait olduğunda ısrar etti. Ama tek emin olduğum, henüz çay partisinden eve dönerken Sıçan'a nasıl bir ders verebileceğimiz, vermek *zorunda olduğumuz* üzerinde hararetle düşünmüş olmamızdı. Artık bardak dolmuştu, dahası, bu öğleden sonra taştığı kesindi ve onu en acı verecek yerinden vurmak istiyorduk. İşte o zaman aklımıza –ya da bence sakıncası yoktu, eğer ısrar ediyorsa Mia'nın aklına– ön bahçede duran kuş ağaç, Bay Kıvrık gelmişti. Bayan Spencer'dan başka hiç kimsenin el sürmesine izin verilmeyen kuş. Bu şimşir ağacını dünyada her şeyden çok sevdiği çok açıktı.

Evet, Bay Kıvrık onun zayıf noktasıydı. Ve eğitici olması açısından onu tam da bu zayıf noktasından vurmalıydık. Ya da daha çok kesmeliydik. Bay Kıvrık'ın tavuskuşu olarak saatleri sayılıydı.

Akşamın kalanını darbemizi planlamak, çaktırmadan tüm alet edevatı bir araya toplamak ve evdekilerin uyumasını beklemekle geçirdik. Gece yarısına az kala gizlice evden çıktık.

Bisikletle gitmeyi isterdim ama garaj kapısı öyle gıcırdıyordu ki herkesi uyandırabilirdik. Sıçan'ın evi sadece on dakikalık yürüme mesafesindeydi ve bu zamanı Bay Kıvrık'ı hangi hayvana dönüştüreceğimize dair tatışmakla geçirdik. Eve vardığımızda henüz bir fikir birliği sağlayamamıştık. Mia pengueni tercih ediyordu, bense kokarcada ısrar ediyordum çünkü kokarca için tavuskuşunun tüm kuyruğunu budamak yerine sadece bazı yerlerini değiştirmemiz yeterli olacaktı.

Ancak şimşir ağacını budamakla ilgili yeteneğimizi gözümüzde biraz fazla büyütmüştük. Bay Kıvrık'a yeni bir şekil vermek daha rahat koşullarda bile –karanlıktı, soğuktu, acele etmemiz gerekiyordu ve aceleyle uygun kesici aletler bulamamıştık– herhalde zor olurdu. Üstelik kafamızdaki farklı hedeflerle işe girişmiştik: "Penguen!", "Hayır! kokarca!" ve Mia Bay Kıvrık'ın ön tarafında Ernest'ın bıçkısıyla çalışırken ben de büyük mutfak makasıyla arka tarafına geçmiştim.

En azından bizi rahatsız eden yoktu. Buraya gelirken yolda hiç kimseyle karşılaşmamıştık (bir de buraya büyük şehir diyorlardı!), yine Elms Walk'ta da herkes huzurla uyuyormuş gibi görünüyordu. Dolunay olduğu halde. Tek duyulan, makasımın "şık-şık", Mia'nın bıçkısının "kırt-kırt" sesleriydi. Ve fısıltılı sövgülerimiz.

"Bu makas ancak ince dalları kesebiliyor," diye söylendim. "Bu tempoyla devam edersem kokarcanın kuyruğu ancak bir dahaki Noel'e biter!"

"Bıçkı da biçmesi gerekenden başka her şeyi biçiyor! Şimdi bir gece görüş gözlüğü ne çok işe yarardı. Ah!" Mia kısa bir an soluğunu tuttu. "Gagayı kestim."

"Boşver, zaten kokarcanın gagası yoktur... gel, yerlerimizi değişelim. Arka tarafta kaba motor becerisi gerekiyor."

Aslında o an Bay Kıvrık'a ne penguen ne de kokarca olarak yeni bir kimlik kazandırabileceğimizi çoktan anlamıştık. Yine de canla başla biçip kesmeye devam ettik. Sonunda birer adım geriye çekilip ay ışığında eserimizi incelediğimizde, Bay Kıvrık'tan geriye kalanların bilinen hiçbir canlının şekline benzemediğini kabul etmek zorundaydık. Daha doğrusu herhangi bir şekle bile benzemiyordu. Sadece yapraklardan ve dallardan oluşan bir yığındı.

İşe tekrar koyulan ilk Mia oldu. "Eh, ödüle layık bir penguen yapsaydık belki de Sıçan sonunda bize minnettar olacaktı."

"Çok doğru, zaten olayın mantığı bu değildi," diye onu doğruladım. "Ama geri kalan parçadan bir kurbağa karnı yapmaya çalı..."

"Bir araba geliyor." Mia beni çiçek tarhına doğru bastırdı, araba önümüzden geçip birkaç ev sonra bir sokağa saparken, "Kurbağayı unut, zaten beceremeyiz. Buradan tüyelim," dedi.

Haklıydı. Bahçıvan olarak umutsuz bir şekilde çuvallamıştık, yine de görevimizi yerine getirmiştik. O halde birileri bizi görmeden hemen buradan gitmeliydik.

Bu endişemiz tamamen gereksizdi. Geri dönerken sokaklar yine çok ıssızdı. Önümüze sadece bir kedi çıktı, o da nasılsa bize karşı tanıklık edemezdi. Zafer sarhoşluğu içinde eve girdik, ben testereyi kanıt olabilecek şimşir yapraklarından temizledikten sonra Ernest'ın atölyesine geri koyarken Mia da makası mutfaktaki yerine astı. Bizi fark eden sadece Buttercup oldu, o da iyilik edip havlamadı ve kuyruğunu sallayarak merdivende bizi izledi.

Mia oda kapısının önünde, "Çok eğlenceliydi," diye fısıldadı. Ona katılıyordum. Kendimi biraz zayıfların ve yoksulların intikamcısı Zorro gibi hissediyordum. Bu yüce duyguyla uyudum.

Daha sonra güzel bir rüya görmek yerine geniş kenarlı şapka takmış, dev bıçaklı bir adamın Hampstead'in bomboş sokaklarında beni neden kovaladığını ben de bilmiyordum. Ayaklarımda bir terslik varmış gibiydi, öyle ağırdılar ki yerden güçlükle kaldırabiliyordum. Ve bıçaklı adam gittikçe yaklaşıyordu. "İmdat," diye bağırmak istedim ama sesim çıkmadı. Bunun yerine bana yardım edebilecekleri umudu içinde kurşun gibi ağırlaşmış ayaklarımla önüme gelen ilk eve doğru sendeledim. Nane yeşili sokak kapısını gördüğümde, rüyada olduğumu anlamıştım. Tabii. Tek umudum, kapının ardında beni Henry'nin bekliyor olmasıydı.

Rahatlamıştım, arkamı dönüp beni takip eden adama baktım.

"Şimdi alnına bir Z çizeceğim," diye bağırdı. Bu Charles'tı ve başındaki geniş kenarlı şapka tüylü olanıyla yer değiştirmişti. Ona anlamsızca baktım. Bilinçaltım bununla bana ne demek istiyordu?

"Tekrar geldiğimde, umarım yok olursun," dedim. Sonra kapıyı dikkatle açtım.

"Artık zamanı gelmişti." Henry başını aralıktan uzattı. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii," diyerek bir el hareketiyle Charles'ı kovalamaya çalıştım. "Sadece izin ver de... şey... biraz ortalığı toplayayım."

"Gerek yok." Henry alçak sesle gülerek kapıyı ardından kapadı. "Neden bu kadar geciktin? Artık gelmeyeceksin sandım."

"Mia'yla halletmemiz gereken bir iş vardı. Bayan Spencer'ın ön bahçesinde biraz kuaförcülük oynadık. Bugün Lottie ve annem hakkında yine korkunç sözler sarf etti. Bu yüzden biz de onun aptal tavuskuşunu kestik."

"Bay Kıvrık'ı mı?"

"Ne? Onu sen de mi tanıyorsun?"

Henry güldü. "Bay Kıvrık'ı herkes tanır. Gerçekten de onu?.."

"... kibrit çöpü yaptık," dedim gururla. "Tabii. Bayan Spencer pencereden baktığında orada olmayı çok isterdim."

Henry etrafına bakındı ve ürpererek çıplak kollarını ovuşturdu. Üzerinde her zamanki gibi sadece tişört ve kot

pantolon vardı. Ve rüyamda hava kıştı. "Başka yere gidelim mi? London Eye'a ne dersin?" diye sordu, ağzımı açıp bir şey söyleyemeden kendimi Themse Nehri'nin kıyısındaki dev dönme dolabın en tepesinde, cam bir gondolun içinde otururken buldum. Londra'nın gece manzarası ayaklarımızın altında uzanıyordu.

"Ama şimdi bunu yapan sendin," dedim. Ben bu kadarını hayal edemezdim çünkü Ernest geçen eylül ayında bize yaptırdığı Londra gezisi sırasında bizi buraya sürüklemişti ama bekleme kuyruğu öyle uzundu ki dönme dolaba binmekten vazgeçmiştik.

"Evet, ben yaptım." Henry kolunu belime dolayarak beni kendine çekti. "Romantik, değil mi?"

Kuşkusuz öyleydi. Gondol bomboştu ve hareket etmiyordu. Her yeri camla kaplıydı ve manzara buradan harika görünüyordu. Sadece yeşil kapı bu fütürist ortama pek uymuyordu. Başımı geriye atıp cam tavandan gökyüzüne baktım. Yıldızlar öylesine muhteşem parlıyorlardı ki bunda mutlaka Henry'nin parmağı olmalıydı ama olsun.

"Harika," diye fısıldadım.

Henry son derece ciddi bir sesle, "Harika olan *sensin*," diye fısıldadı. O an yıldızları ve başka her şeyi unuttum. Londra'nın ışık denizi üzerindeki bir cam kubbenin altında Henry'yle öpüşmekten daha önemli ne olabilirdi ki? Karnıma bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı, Henry'ye daha sıkı sarılırken hafifçe inledi. Elini saçlarımın arasına daldırarak beni daha şiddetle öpmeye başladı.

Tepemizdeki cam tavana hızla bir şey çarpınca yerimden sıçradım. İşte, yine oluyordu. Bir tane daha. İçinde bulunduğumuz gondola çarpıp aşağı düşüyorlardı.

"Bu da ne böyle?" Gittikçe artıyordu. Donk. Donk.

"Ben yapmadım," dedi Henry.

Parlak, kocaman topaklar cam tavana çarpıyordu. "Ben de yapmadım."

Henry yukarıya baktı. "Dolu olamayacak kadar büyükler. Daha çok şeye benziyorlar... *şans kedileri* mi?"

Şimdi ben de görüyordum. Gökten düşüp cam tavana çarpan şeyler el sallayan plastik Japon kedileriydi. O sırada kırmızı-beyaz bir tanesi tam tepemize çarpıp kubbenin üzerinden yavaşça aşağı kaydı. Sanki tam da gözlerimizin içine bakıyormuş gibiydi.

Henry beni bıraktı. "Liv, bunu kasten yapmıyorsan, o zaman korkarım bilinçaltın şu anda sana bir şey söylemek istiyor."

Haklı olduğunu biliyordum: Bu hâlâ benim rüyamdı. El sallayan kedi yağmurunu ben başlatmıştım. Daha doğrusu Henry'yle öpüşmek yerine konuşmam gerektiğine dair beni uyarmak isteyen endişeli bilinçaltım.

"Üzgünüm," diyerek kendimi bankın üzerine bıraktım. Tuhaf yağmur sona ermişti.

"Kedi hoşuna gitmedi mi?" Henry bankın öbür ucuna oturdu, aramızdaki bu mesafe nedeniyle ona minnettardım.

Kapıdan içeri girdiği andan bu yana ilk kez ona doğru dürüst baktım. Her zamankinden daha solgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu gölgeler belirmişti.

"Amy sana hastalık mı bulaştırdı?"

Henry bir kaşını yukarı kaldırdı. "Mide-bağırsak enfeksiyonları hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Yanılıyor muydum yoksa sesinde bir parça öfke mi gizliydi?

"Hayır, sadece iyi olup olmadığını bilmek istedim."

"Teşekkür ederim. Papatya çayı içtim, bir tane Vomex yuttum ve yatağımda rahatça yatıyorum. Ne olur ne olmaz diye yanımda bir de kova duruyor. Halının kirlenmemesi için." Biraz çarpık bir şekilde gülümsedi. "Ne oluyor, Liv?"

"Neden beni evine hiç götürmedin? Odanın nasıl göründüğünü bile bilmiyorum." Bir yerden başlamam gerekti.

"Ah, bunu hemen değiştirebiliriz," dedi Henry, şimdi dev dönme dolabın gondolundaki bank yerine bir yatağın ucunda oturuyordum. Henry de karşımdaki çalışma masasının sandalyesinde oturmuş, bana gülümsüyordu. "İşte odam. Sadece kovayı kaldırdım ve ortalığı biraz topladım."

"Kastettiğim bu değildi," dedim ama yine de merakla etrafıma bakındım. Odada fazla eşya yoktu. Sadece geniş bir yatak, çalışma masası ve bir de sandalye vardı. Giysileri herhalde beyaz lake kapaklı gömme dolabın içindeydi. Hemen yanındaki yeşil kapım kırmızı-beyaz ve lacivert renk konseptine hiç mi hiç uymuyordu.

Yığınlarca kitap duvar diplerine istiflenmişti, anlaşılan Henry'nin raflarla işi yoktu. Yığınlardan birinin üzerinde bir gitar duruyordu. Yatağın üstünde bir basket potası asılıydı, top ise İngiliz bayrağı desenli tüylü halının üzerindeydi. Çalışma masasının üstü okul kitapları ve yazılı kâğıtlarla doluydu, Noel'de ona hediye ettiğim müzik kutusu da oradaydı. Duvarlarda hiç resim yoktu, sadece çalışma masasının üzerinde notların, kartpostalların ve fotoğrafların tutturulduğu kocaman bir pano vardı. Sonbahar balosunda Henry'yle birlikte çektirdiğimiz fotoğraf da orada duruyordu. Ona yakından bakmak için ayağa kalktım.

"Çarşaflar yeni değiştirildi," dedi Henry elimden tutup beni kendine çekerek.

Bir anda dizlerimin bağı çözülüvermişti. Yoksa Gizemli'ye, anneme ve (ben dahil) herkese cinsel çekingenliğim konusunda yanıldıklarını kanıtlamanın tam yeri ve zamanı mıydı? İtiraf etmem gerekirse bu çok akıl çeliciydi. Hele Henry'nin gülümsemesinin hiç bu kadar baştan çıkarıcı olmadığını da hesaba katacak olursak. Ama sonra biraz önce bilinçaltımın yağdırdığı şans kedileri aklıma geldi. Ya bu bombardıman sadece bir başlangıçsa? Bilinçaltım bazı önemli şeyleri açıklığa kavuşturmam için beni zorlamaya kalkarsa bir sonraki atağının ne olacağını kim bilirdi? Onu kendimden uzaklaştırarak gözlerindeki pırıltının kafamı karıştırmasını engellemeye çalıştım.

"Henry, odanın nasıl göründüğünü, çarşaflarının ne kadar temiz olduğunu bilmek istemiyorum," diye söze başladım.

"Her ne kadar... aslında... şey... bu gerçek bir yatak olmalı, eğer biz... şey..." Hayır, bu böyle olmayacaktı. Bir adım gerileyip derin bir soluk aldım. "Neden daha önce odana hiç ayak basmadım? Bana hiç anlatmadığın sorunları neden Grayson ve Emily biliyor? Tüm bu fotoğraflardaki insanları gerçek hayatta neden tanımıyorum?"

Henry iç geçirdi. "Şimdi buradasın ya."

"Bu aynı şey değil!"

"Aynı şey," dedi Henry. Halının üzerinde ansızın bir çift basket ayakkabısı belirdi, aynı anda havadan düşen altı çift renkli çorap ilginç bir şekilde odanın her yanına dağıldı. Pencere pervazına kurumuş bir çiçek saksısı kondu. "Şimdi tıpatıp aynısı oldu."

"Öyle değil," dedim ısrarla. "Çünkü bu hâlâ bir rüya. Daha doğrusu, benim rüyam. Sende hiç buluşmuyoruz. Neden?"

"İstediğin buysa şimdi bana da gidebiliriz." Henry yeşil kapıyı işaret etti. "Orada sana tüm fotoğrafları gösteririm ve sen de bana el sallayan kediyle ilgili sorununu açıklayabilirsin."

"Ben burada gerçeklerden söz ediyorum..."

Bir çığlık sözümü kesti. Biri onun adını haykırıyordu ve aynı anda Henry kaybolmuştu. Odasını da beraberinde götürmüştü tabii.

Dev İngiliz bayrağı üzerinde, kapımla tek başıma kaldım ve hayal kırıklığı içinde boşluğa baktım.

Dedi-kodu

★ BLOGU ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

7 Ocak

Kürkçü dükkânına hoş geldiniz. İşte vakit geldi: Frognal Academy'de okulun ilk günü Jasper Grant olmadan başladı. Buna karşın küçük Beuvais şehrindeki Baudelaire Lisesi'nin öğrencileri bugünü bir başlangıç olarak kaydedebilirler. Araştırmalarıma göre (o çevrede yapılan şarap ve Paris'e kalkan otobüs sayılmazsa) Beauvais'te ilginç hiçbir şey olmuyor. Okulun bir

basketbol takımı bile yok. Yani Jasper'a çalışmaktan başka yapacak bir şey kalmıyor.

Hayır, şaka. Burada Jasper'dan söz ediyoruz. Ve Fransız kız öğrencilerden. Şanslı Beauvais halkı, sevinin: Can sıkıcı kasabanız bugünden sonra adamakıllı eğlenceli olacak.

Ama bu, bizim buralarda hiçbir olay yaşanmadığı anlamına gelmez; Jasper olmadan da size birkaç yeni haberim var. İlki: Bayan Lawrence, Lanzarote'tan döndüğünden beri neredeyse her sabah kusuyor. Ayrıca eczaneden folik asit tableti satın alırken görülmüş, o halde hamileliğini kutlayalım ve Bayan Lawrence'ın kısa zamanda Bayan Vanhagen olacağını varsayalım. Tabii Bay Vanhagen şu anki Bayan Vanhagen'dan kurtulduğu takdirde.

İkincisi, bu bence son derece büyük bir skandal, vandallar bu gece Elms Walk'taki herkesin mutlaka tanıdığı büyük tavuskuşu Bay Kıvrık'ı kesmişler. Birkaç ödül almış olan emektar Bay Kıvrık Grayson ve Florence'ın büyükannelerinin ön bahçesinde duruyor, pardon *duruyordu*. Aşağıda sizlere bununla ilgili bahçe dergilerinde çıkmış birkaç makalenin linkini veriyorum. Muhteşem bir kuş değil miydi? Şimdi sadece hüzünlü bir yaprak yığını. Huzur içinde yat, Bay Kıvrık. He-

pimiz seni çok özleyeceğiz. Bunu her kim yaptıysa, cehennemde yansın.

Evet, şimdi koşmam gerek, yoksa derse geç kalacağım. Ve hayır, hangi ders olduğunu size söylemeyeceğim! ☺

Görüşürüz

Gizemli'niz

dedikodublogu.wordpress.com

10.

Mia ve ben ertesi sabah saat yedide uykulu gözlerle mutfağa girdiğimizde herkes oradaydı. Ve tuhaf bir gerginlik içindeymiş gibiydiler. Ernest yan taraftaki yemek odasında telaşlı bir sesle telefonda konuşuyordu, annemse yemek masasında oturmuş, ağlayan Florence'ın omzunu okşuyordu.

"Ne oldu?" diye korkuyla sordum. Belki de sevdikleri bir yakınları ölmüştü? Yoksa bir atom santrali mi havaya uçmuştu? Grayson da tuhaf bir şekilde rahatsız görünüyordu.

Lottie her sabah olduğu gibi üzüm suyu sıkıyordu ama heyecandan yanakları al aldı. "Düşünsenize, bu gece birileri Bayan Spencer'ın bahçesindeki bir ağacı kesmiş."

Kısa bir an şaşkınlıkla bakakaldım. Yani bir akraba falan ölmemiş, atom satrali havaya uçmamıştı. Bakışlarım Florence'ın gözyaşlarından ıslanmış yanaklarına kaydı. Bay Kıvrık için mi ağlıyordu?

Çaktırmadan Lottie'nin önünden geçip kahve makinesine doğru gittim, altına bulabildiğim en kocaman fincanı koyup düğmesine bastım.

"Ağaç mı? Neden ki?" diye sordu Mia. Ses tonundaki merak ve hafif şaşkınlığın dozu kusursuzdu.

"Hiç kimse bilmiyor," dedi Lottie. "Ama Bayan Spencer Scotland Yard karakoluna haber vermiş. Çok değerli bir ağaçmış."

Neredeyse bir kahkaha atacaktım. Evet, tabii. Scotland Yard'da mutlaka bir bahçe soruşturması bölümü vardı. Scotland Bahçesi. "İyi günler, adım Müfettiş Griffin. Bay Kıvrık cinayetini soruşturuyorum."

"Peki, Florence neden ağlıyor?"

"Çünkü o ağacı çok seviyormuş," dedi annem.

Aman Tanrım. Bir kere o ağaç değil, çalıydı. Kuşkulu bir şekle sokulmaya zorlanmış bir çalı.

"O herhangi bir ağaç değildi. Bay Kıvrık'ı küçüklüğümden beri tanırdım." Florence burnunu çekti. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Birlikte büyüdük sayılır."

Mia'yla kısa bir an bakıştık. Ah Tanrım, kahveye ihtiyacım vardı. Hemen! Makine bugün her zamankinden daha mı yavaştı ne?

"Gerçekten de harika bir... ee ...kuştu," dedi annem Florence'ın saçlarını okşayarak. "Nasıl bir insan bunu yapabilir, merak ediyorum."

Eh. Senin ve benim gibi insanlar, diye ağzımdan kaçıracaktım.

"İçlerinin derinliklerinde güzel olan her şeye kıskançlık duyan, kaba insanlar." Florence yüksek sesle hıçkırdı.

Ne? Hayır! Biz kıskanç falan değildik. Ve bu kadar inatçı olmasaydı, Bay Kıvrık'tan güzel bir kokarca yapabilirdik. Önce Mia'ya, ardından duvardaki çivisinde asılı duran makasa hızlıca bir göz attım. Acaba katliam yüzünden körelmiş miydi? Hatta belki çentikler bile oluşmuştu. Fark ettirmeden avuç içlerimde su toplayan ya da nasır tutan yerler olup olmadığına baktım. Evet, işaretparmağımdaki şişlik yeniydi.

Nihayet sert kahvem hazırdı. Öyle açgözlülükle höpürdettim ki dilim yandı.

"Herhalde partiden dönen birkaç sarhoş gencin işi olmalı," dedi Ernest. Elinde telefonla yan odadan mutfağa geldi. "Gerçi annem kıskanç bir komşudan şüpheleniyor."

"Scotland Yard'ı gerçekten aramış mı?" diye sordu Mia.

Ernest gülümsedi. "Bir dostu eskiden Scotland Yard'da çalışıyordu; onunla dün tanıştınız, şu görkemli sakalı olan adam."

"Amiral mi?"

Ernest başıyla onayladı. "Annem öyle telaşa düşmüş ki onu arayıp eski dostlarını devreye sokmasını rica etmiş. Ama herhalde bir şey bulamazlar."

Eh, umarım öyle olurdu. Kahvemden kocaman bir yudum daha alırken çiçek tarhında ayak izlerimizi bırakıp bırakmadığımızı düşündüm. Olay yeri incelemesi bu şekilde izimizi

bulabilirdi. Ya da ceketlerimizden düşen iplik parçalarından... Hayır, bu çok saçmaydı! Birincisi, şimşir ağacının etrafındaki toprak ince otlarla kaplıydı; ikincisi, Amiral ne derse desin, Scotland bir şimşir ağacı için olay yeri inceleme ekibini gönderecek değildi. Ayrıca madem eski polisti, adı ne diye amiraldi?

Biri omzuma dokununca sıçradım. Ama bu kahve makinesini çalıştırmak için beni kenara iten Grayson'dı.

"İyi misin, Liv?" diye sordu.

"Evet. Neden olmayayım?" diye sordum. Şüphe çekecek kadar şişmiş olan elimi çabucak arkama sakladım, bunu yaparken az kalsın kahve fincanımı düşürecektim. "Harika bir uyku çektim. Derin ve deliksiz."

Mia uyarırcasına dilini şaklatınca kendimi daha fazla şüpheli durumuna sokmadan sesimi kestim. Dün geceki muhteşem Zorro duygusundan eser kalmamıştı. Bunun yerine kendimi bir suçlu gibi hissediyordum. Belki yaptığımız şey yüzünden insanı İngiltere'de hapse atıyorlardı. Üstelik Bay Kıvrık görünüşe göre sıradan bir ağaç olmayıp bir nevi yerel üne sahipken.

Ama bunu ancak Frognal Academy'ye geldiğimizde anlamıştım. Bay Kıvrık anlaşılan burada da herkesçe ünlüydü. Kesildiğini bilmeyen kalmamıştı çünkü Gizemli sabahın köründe blogunda bunun haberini vermişti.

En azından arkadaşım Persephone Porter-Peregrin[15] bunu hemen giriş kapısında bana söyledi. Akıllı telefonunu elinden alıp okudum. *Huzur içinde yat, Bay Kıvrık.* Şimşir ağacından bir tavuskuşu için yazılmış anma yazısı. Hem de bir okul blogunda. İnanılmazdı.

Daha da inanılmazı Gizemli bu bilgiye bu kadar çabuk nereden ulaşmıştı? Buna bir türlü aklım ermiyordu. Mia'ya bakındım ama kalabalığın içinde çoktan kaybolmuştu. Benim aksime Florence'ın gözyaşları karşısında vicdan azabı duymamıştı, evet, hatta az da olsa tüm bu patırtının keyfini çıkardığı hissine kapılmıştım. Bunu ben de yapabilmeyi isterdim ama Gizemli'nin Bay Kıvrık için yazdığı anma yazısı işleri daha da berbat etmişti. Gizemli gibi son derece kötücül biri bile ahlakın topuzunu savurduğunda...

Lanet olası dedikoducu! Acaba Elms Walk'ta mı oturuyordu, Sıçan'ın ön bahçesine bu yüzden mi sabah sabah göz atabilmişti? Bu en azından bir ipucuydu. Mia'nın şüpheliler listesindeki isimleri en kısa zamanda tekrar gözden geçirmeliydik.

Kızıl saçlı bir kız yanımdan geçerken bana gülümsedi. "Sakın aldırma, Liv. Ben de düğün gecesini bekleyenlerdenim!"

Afallayarak ona baktım. Bu da kimdi şimdi?

---

15 NOT: Persephone normal kız arkadaşım değildi, hele anlaştığım biri hiç değildi; zaman içinde bana sormaksızın, kendi kendine en iyi arkadaşım olmaya karar vermişti. Hem de hiçbir uyarıda bulunmadan. İşin komik tarafı, zamanla buna alışmıştım. Evet, hatta bir süre sonra ondan biraz hoşlanmaya bile başlamıştım.

"Bak, Gizemli bir bahçe dergisinde çıkmış röportajın linkini vermiş, Bay Kıvrak ne hoş görünüyor, değil mi?" Persephone akıllı telefonunu tekrar elimden alıp uzun kirpiklerini dramatik bir şekilde kırpıştırdı. "Hatta İngiltere'deki koruma altına alınmış ağaçlar listesindeymiş..."

"Bay Kıvrık," diye düzelttim. Bu kadarına zamanım vardı.

"Evet, dedim ya." Persephone koluma girdi. "Böyle bir şeyi kim yapabilir, insan merak ediyor, değil mi? Tamamen rahatsız kişiler olsa gerek."

"Hım," dedim. "Belki de ikna edici bir nedenleri vardı. Şey... tabii birden fazla kişilerse, demek istedim."

"Hey, Liv! Bu kadar üzerine gelmeleri bence çok aşağılık bir durum." Hiç tanımadığım bir kız önümüzde durdu. Persephone bir sütun ya da benzer bir şeymiş gibi onun çevresinden dolandı.

"Hep aynı şey, hep kadınların üzerine gidiyorlar. Oysa bunun nedeni pekâlâ Henry de olabilir," dedi tanımadığım kız. "Sadece senin tarafında olduğumu söylemek istedim."

"Şey, teşekkür ederim, çok naziksin," dedim.

"Önemli değil. Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız, Gizemli bir sürtük ve özgürlüğün yüz karası."

Tamam. Bu gerçekten de *tuhaftı*. "Onu tanıyor musun?" diye Persephone'ye fısıldadım ama onun aklı hâlâ Bay Kıvrık'taydı.

"Birinin masum bir ağacı öldürmek için ikna edici ne gibi bir nedeni olabilir ki?" Başını iki yana salladı.

"Cinayet... sence de biraz abartılı değil mi? Bay Kıvrık bir insan olsaydı bile, ki değil, bu bir cinayet değil ancak yaralama olurdu çünkü hâlâ kökleri var ve tekrar büyüyebilir."

"Bir bitki de canlıdır," dedi Persephone alçak sesle.

Ah, Tanrım. Ben bir katildim.

"Ben Bay Kıvrak'ı..."

"Kıvrık!"

"... çok severdim. Eskiden pazar günleri parka gittiğimizde hep onun önünden geçerdik ve her seferinde biraz farklı bakardı." Hüzünle iç geçirdi.

Bu dayanılmazdı. Tıpkı üst kata çıktığımızda bile üzerime çevrilen meraklı bakışlar kadar. Ve ayrıca fısıldaşmalar kadar. Persephone hiçbir şeyin farkında değildi. Sadece ve sadece Bay Kıvrık'la meşguldü.

"Bu acımasız dünyada vandalizm karşısında hiçbir şey güvende değil," diye yakındı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Acaba Jasper bugün nasıldır? O kadar Fransızın içinde. Hem de neredeyse kaldığı Fransızcasıyla. Herhalde tuvaletin yolunu bile soramaz, zavallı."

Bak sen. Taktiğim işe yaramıştı. Jasper'ın adını anar anmaz Persephone Bay Kıvrık'ı bir kenara bıraktı. "Evet, ama bunun iyi tarafları da var; güzel Fransız kızlarına iltifat

edemez," dedi hemen. "Hiç bilmediği bir dilde flört etmek onun için epey zor olacaktır."

Hem evet hem hayır. Jasper zeki sohbetlerde pek iyi değildi, hatta dil sorunu yüzünden her zamanki saçmalamalarından vazgeçmek zorunda kalacağından, sadece nazikçe gülümsediği takdirde flört girişimlerinde son derece başarılı bile olabilirdi. Ama bunu Persephone'ye söylemedim. Sadece artık şu aptal Bay Kıvrık hakkında konuşmadığımız için mutluydum.

Ancak bu mutluluk sadece öğle arasına kadar sürdü. Tuhaf huzursuzluğum henüz kafeterya yolunda başlamıştı ve nedeni, herkesin yine bana gözünü dikip bakması da değildi. Havada sanki uğursuz bir şey vardı (ve bununla kastettiğim, bugün menüde bulunan buharda pişmiş lahananın kokusu değildi). Bu his Mia'dan gelen mesajla daha da kuvvetlendi. Normalde bana hiç mesaj atmazdı. Eski püskü telefonlarımızla mesaj yazmak tam bir işkenceydi. Bir "merhaba"yı tuşlarken bir dakika geçiyordu. Bunun için her defasında küçük bir ara vererek bir kez altıya, iki kez üçe, üç kez yediye, iki kez dörde, iki kez ikiye ve bir kez daha ikiye basmak gerekiyordu. Hele yanlış bastıysan vay haline, o zaman sil baştan yapıyorduk. Bu mesajda sadece iki kelime vardı: *Çab kaa*. Kaşlarımı çatarak ekrana baktım. *Çab kaa* mı? Bu da ne demekti? Bir kısaltma mı? Gizli bir şifre mi? Yoksa tuşlara yanlışlıkla mı basmıştı? Ona mesaj atıp sormayı düşündüm ama "Ne demek istiyorsun?" yazarken harcayacağım zaman içinde alt kattaki kantine inip bunu kendisine sorabilirdim. Ancak bunu yapmak istemedim

çünkü kendi kafeteryama yemeğin kokusunu alacak kadar yaklaşmıştım ve karnım açtı. Ve Henry'yi görmek istiyordum. Ona seslensem daha iyi olacaktı.

"Hey, Liv!" Bir çift yolumu kesti. "Bu doğru mu?" diye sordu kız. Onu tanıyordum, Persephone'nin kız arkadaşlarından, Himpelchen'dı[16]. Ne yazık ki adı bu değildi (tıpkı en iyi kız arkadaşı Pimpelchen'ın da adının bu olmadığı gibi). Ama her nedense asıl isimlerini bir türlü ezberleyememiştim. Bu yüzden sadece dostça bir, "Merhaba!" diyebildim. "Doğru olup olmayan neymiş?"

Himpelchen'ın koluna girmiş olan tip Emily'nin erkek kardeşi Sam'di. Sonbahar balosundan bu yana o ve Himpelchen mutlu bir çift olmuşlardı.

"Gizemli'nin yazdıkları gerçekten doğru mu?" diye sordu Sam. Benden hoşlanmıyordu çünkü geçen yıl Emily onunla baloya gidip gitmeyeceğimi sorduğunda bunu reddetmiştim. Ben de ondan pek hoşlanmıyordum çünkü Emily'ye çok benziyordu.

"Gizemli'nin dedikodu blogunu mu okuyorsun?" Daha da kötüsü: Seks hayatımla mı ilgileniyordu? Ama belki de Sam ve Himpelchen da şu anda benimkine benzer bir durum içindeydi ve ikisi tüm bu tartışmalardan tedirgin olmuşlardı? Herhalde benden sadece bir tavsiyede bulunmamı istiyorlardı. Ve bu nedense... hoş bir şeydi. Bu yüzden önce Sam'in, sonra

16 Alman çocuk edebiyatında bir cüce karakter. (ç.n.)

da Himpelchen'ın gözlerinin içine baktım. "Evet, doğru. Ama bu umurumda değil. Bunun için belirlenmiş belli bir zaman dilimi yoktur. Herkes bunu yapıp yapmamaya ya da ne zaman yapacağına kendi karar verir. Sakın söylenenlere kulak asmayın... başkalarının fikirlerinden bağımsız olarak kendi yolunuzu bulacaksınız." Evet. Ben bir hatip olmalıydım. Ya da rahip. Kendinize sahip çıkın, çocuklar. Kendiniz olmaya cesaret edin.

Ama herhalde Sam benimle aynı fikirde değildi. "Utanmalısın," dedi, Himpelchen da cümlesini tamamladı: "Bunu senden hiç beklemezdik. Tüh sana. Gel, Sam!"

Tüh mü? Bunlara da ne oluyordu böyle? Tekrar cep telefonuma bakarken az kalsın Arthur'la çarpışıyordum. O da benim gibi gözlerini cep telefonunun ekranına dikmişti.

Hemen düşman general bakışımı takınıp çenemi yukarı kaldırdım. "Arthur."

Arthur'un yüz ifadesi tuhaf bir şekilde her zamanki gibi kendinden emin ve kibirli değildi, aksine neredeyse biraz... acıma mı doluydu? "Kahretsin, Liv," dedi. "Bunu yapmasan belki daha iyi olurdu."

Çenemi biraz daha yukarı kaldırdım. "Birincisi, başkalarının hakkımda ne konuştukları umurumda değil, ikincisi, açım." Üçüncüsü, senin acımana ihtiyacım yok, teşekkürler.

Başımı iki yana sallayarak önünden geçip kafeteryaya girdim. Henry arka tarafta, pencerenin yanındaki her zamanki

masamızda Grayson, Florence, Emily ve Florence'ın Callum Caspers adındaki erkek arkadaşıyla birlikte oturuyordu. Henry'nin yanındaki boş yerde salata büfesinden alınmış bir tabak duruyordu, bu da bugün lahana yerine Wellington köftesi var demekti. Köftenin içinde kesilmiş tırnak bulduğumdan beri bu yemeği yiyemiyordum, Henry bunu biliyordu, demek ki düşünceli davranıp bana salata tabağı almıştı. Gerçekten çok tatlıydı. Tam masaya yaklaştığım sırada elimdeki cep telefonu çaldı. Şimdi Henry, Grayson, Emily, Callum ve Florence da beni fark edip susmuşlardı.

"Birazdan yanınıza geliyorum." Cep telefonunu kulağıma bastırdım. Mia. Sesi neredeyse anlaşılmazdı.

"Mesajımı almadın mı?"

"*Çab kaa* mı? Aldım. Ama bu ne demek?"

"Çabuk kaç!" diye tısladı Mia. "*Çabuk kaç*, demek. Rastgele tuşladım. Biliyorlar. Yani kaç!"

Ama bunun için çok geçti. Çoktan ayağa kalkan Florence kollarını kavuşturarak karşımda dikilmişti. "Bu doğru mu?"

"Eee..." Cep telefonunu tutan elim yavaşça aşağı indi. Nereye kaçacaktım? Hem neden?

"Liv." Bana dostça bakan bir tek Henry'ydi. Ve acıyan.

"Gizemli bunu yedi dakika önce bloga koydu." Emily akıllı telefonunu onun elinden çekerek okudu: "Not: Biraz önce Bay Kıvrık'ı kimin kestiğini öğrendim. Liv ve Mia Silber. Anlaşılan Grayson ve Florence'ın onlara katlanamayan

büyükannelerine karşı yapılmış çocukça bir intikam eylemi. Yani semtimizin onlarca yıllık kültür hazinesi onların aptalca kız çocuğu budalalığının kurbanı oldu."

Gizemli. Bunu bilemezdi, bu imkânsızdı! Dizlerim tutmaz olmuştu.

"Bu doğru mu?" diye tekrarladı Florence alçak sesle, yine de sanki tüm salon bunu duymuş gibiydi.

Ve herkes ama herkes bana bakıyordu. Yanıt vermeme gerek yoktu, suçlu yüz ifadem her şeyi ortaya koyuyordu.

Florence titreyerek soluğunu tuttu. "Eğer böyleyse, bir daha asla seninle aynı masaya oturmayacağım. Asla." Bana attığı son derece aşağılayıcı bir bakışla önümden geçti ve koşarak kafeteryadan çıktı. Emily ve Callum yürüyerek onu izlediler.

Grayson da yerinden kalktı. Yüz ifadesi bana adeta fiziksel acı vermişti. İnanılmaz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Grayson..." diye ne diyeceğimi bilemeden söze başladım. Tek istediğim, buradaki hiçbir şeyin gerçekten yaşanmıyor olmasıydı. Neden bu bir rüya değildi sanki?

"Gitmeliyim... Kimyadan önce deneyimi hazırlamam gerek," dedi Grayson bakışlarımdan kaçarak. "Sonra görüşürüz. O zaman bunu yaparken aklınızdan neler geçtiğini belki bana açıklayabilirsin."

Henry beni yanındaki sandalyeye çekerek elimi kuvvetle sıktı. "Her şey o kadar da kötü değil," diye beni teselli etmeye çalıştı. "Salata?"

11.

Tüm bu korkunç olayın yine de iyi bir tarafı vardı: Artık hiçbir aksilik olmadan kendimi her yerde kusursuz bir şekilde jaguara dönüştürebiliyordum. Hem de ansızın karşı karşıya kaldığımızda Senatör Tod'un bana saygı göstereceği kadar gerçek bir şekilde.

Birdenbire köşeden karşıma çıktığında insan biçiminde olsaydım korkudan kesinlikle çığlık atardım. Ve sonra herhalde son seferki gibi kaçardım. Ama jaguar kimliğimin içinde içgüdüsel olarak sindim ve ense tüylerimi kabartarak keskin dişlerimi gösterdim.

Bu Senatör Tod'u etkilemişe benziyordu. Yavaşça iki adım gerileyerek mırıldandı: "Sakin ol, kedicik, sakin ol."

Ah, anlaşılan normal de konuşabiliyordu. Yakından, uzaktan olduğu kadar korkutucu görünmüyordu; geniş kenarlı şapkasının altındaki yüzü kesinlikle insana benziyordu. İçten içe korktuğum gibi bir kurukafa, kurtlar tarafından kemirilmiş bir zombi yüzü değildi; aksine sokakta gördüğümüz, son derece sıradan bir erkek yüzüydü. İri burun, alttaki üsttekinden

biraz daha dolgun dudaklar, yuvarlak bir yüz; içlerinde tam anlayamadığım ve bana korku veren bir şeylerin parladığı, soluk mavi gözler. Ama bu parıltı olmasaydı gerçekten de zararsız görünebilirdi.

Gırtlağımdan boğuk bir hırıltı çıktı. Kedicikmiş. Burası benim koridorumdu. Ve bugün gerçekten de korkunçtum. Pek iyi bir hafta geçirdiğim söylenemezdi.

Senatör Tod, "Tamam, tamam," diyerek bir adım daha geriledi. "Daha sonra tekrar gelirim," deyip ilk köşenin ardında yok oldu.

Arkasından bir daha tısladım. Sonra Henry'nin kapısına doğru yürüyüp eşiğe oturdum ve patilerimi özenle yalamaya koyuldum. Kendi kapım tam karşımda duruyordu ama ne kadar yorgun olsam da, geri dönmek için en küçük bir ihtiyaç hissetmiyordum.

Her gece canlanmış Bay Kıvrık'ın acı acı hıçkırdığı ya da köklerimin çıkıp bir bitkiye dönüştüğüm, sonra da Bayan Spencer, Florence ve Grayson tarafından makasla kırpıldığım korkunç kâbuslar görüyordum. Bu koridor kendi rüyalarımdan çok daha huzur doluydu. Ve egzersiz yapmak için bol bol zamanım vardı.

Birkaç zarif hareketle jaguar kuyruğumu ayaklarımın etrafına doladım. Anlaşılan suçluluk duygusu, utanç ve öfke dikkat toplamaya harika bir şekilde elverişliydi, en azından benim için. Jaguar artık en hafif egzersizlerimden biri olup

çıkmıştı, tıpkı peçeli baykuş gibi, hatta bugün kendimi rüzgâra dönüştürmeyi bile başarmıştım. Biraz önce uzun süre görünmez olup kendime hayran bir şekilde geçitlerde dolaşmıştım. Annemin ("Matthew'un Ayışığı Antikaları: Gece yarısından sabah alacakaranlığına dek açık") ve Mia'nın kapısının önünden geçmiş, kız kardeşimin kapısında halen Fıs-Vız'ın kalça boyu versiyonunun bekçilik yaptığını görmüştüm. Fız-Vız Mia'nın küçükken çok sevdiği, eski, tüylü oyuncağıydı. Emilmiş kulakları, tek gözü (diğeri Haydarabad'da kalmıştı) ve bir zamanlar sarı olan soluk askılı pantolonuyla daha çok bir tavşan bozuntusuydu. Ne yazık ki biraz bile sevimli değildi, hatta korkutucuydu. Dev Fıs-Vız mavi boyalı ahşap kapının önünde bir süre oturmuştu, patileri arasında tuhaf bir şekilde bir tilki kuyruğu tutuyordu; belki de korkutmak içindi. Onu dikkatle incelemiş, bir yandan da rüzgâra dönüştüğümü ve doğal olarak gözlerim olmaması gerektiği halde neden hâlâ görebildiğimi düşünmüştüm. Bunu (yani düşünmeyi) bir kenara bıraksaydım daha iyi olacaktı çünkü yerçekimi hop diye tekrar geri dönmüş ve sert bir şekilde yere düşmüştüm. Ama olsun, şimdi bunu yapabildiğimi biliyordum ve bu bana gurur veriyordu. Henry gelir gelmez ona bu marifetimi hemen gösterecektim.

Sahi, yine nerede kalmıştı? Umarım birileri yine onu uykusundan uyandırmamıştı. Galiba ailesinde başı sıkışan herkes ilk olarak onun adını sesleniyordu. Ve ne yazık ki hep Henry'yle ciddi bir şey konuşacağım sırada başları sıkışıyor

gibiydi. Gerinerek kendimi uzattım ve pençelerimi kapı pervazında bilemeye koyuldum. Spot bunu yaptığında herkes onunla ilgilenmek için ayağa fırlıyordu.

Henry bu hafta benim için büyük teselli olmuştu. Ve dürüst olmak gerekirse, tek tesellimdi. Diğer herkes bana ve Mia'ya cüzzamlı gibi davranmıştı, bana Mia'dan biraz daha fazla çünkü anneme ve Lottie'ye göre ben "daha büyük ve aklı başında"ydım ve böyle bir şeye asla izin vermemeliydim. Mia ben olmasam da aynı şeyi yapacağını iddia ediyordu ve ben de buna inanmaya meyilliydim. Tabii yine de annem ve Lottie haklıydılar.

Okulda Bay Kıvrık için koparılan patırtı biraz durulmuş gibiydi ama Mia ve ben hâlâ kötü bakışlarla karşılaşıyor ya da "Bay Kıvrık'ı çok eskiden beri tanırdım" türünden dokunaklı hikâyelerle bağlantılı olarak tamamen tuhaf konuşmalar duyuyorduk. Neyse ki Gizemli başka konulara geçmişti ve Henry herkesin bu meseleyi çok yakında unutacağına dair beni ikna etmeye çalışıyordu.

Florence dışında herkesin.

Söylediği gibi, benimle aynı masaya oturmayı reddediyordu ve bunun kanıtı olarak kafeteryanın diğer ucunda bir yer bulmuştu. Tabii Emily de onunla birlikte gitmişti ve bunun beni gerçekten rahatsız ettiğini söyleyemezdim; tam tersi, aslında ondan kurtulmuş olmak harikaydı. Ancak Grayson'ın da artık bizimle oturmaması üzücüydü.

Persephone yeni gelişmeler nedeniyle benimle olan arkadaşlığının, popülaritesine zarar verip vermeyeceği konusunda tedirgin olduğundan, Henry'yle ikimiz ilk başta öğlenleri masada tek başımıza kalmıştık ama çarşamba günü Henry'nin basketbol takımından iki çocuk bize katılmıştı.

Ve Arthur.

"Bizim Liv'in ön bahçe mafyasının tetikçisi olacağı kimin aklına gelirdi," diyerek bana kocaman gülümsemişti. "Bana sorarsan, şimşir ağaçlarına İngiltere'de gerektiğinden fazla değer veriliyor. Oturmamızda bir sakınca var mı?" (Bu daha çok laf olsun diye sorulmuş bir soruydu çünkü çoktan oturmuştu.) "Bir manolyayla sorun yaşıyoruz, birinin ibret dersi vermesi gerek..."

Onun entrikacı, ahlaksız düşman general Arthur olduğunu bir an bile unutmasam da, bu hareketi için yine de bir şekilde ona minnettardım. Benim gibi bir cüzzamlıyla aynı masada oturmakta bir sakınca görmeyen Henry bile bu katılıma sevinmiş görünüyordu. Eski dostunun attığı yalanları affetmeyeceğinden emindim, hele mezarlıktaki o iğrenç numaradan söz bile etmiyordum ama Arthur'a gülümserken onun da tıpkı benim gibi hissettiğini anlamıştım: Arthur nazik davranmıştı. Bu hayatta artık onunla bir daha dost olamazdık, yine de artık bir tür ateşkes yapmış gibiydik.

Yaptığım şey diğer iki çocuk, Gabriel ile Eric'in umurlarında değildi, ne Bay Kıvrık'ı tanıyorlar ne de bitkilerle

ilgileniyorlardı ve Gizemli'nin blogunu aptal kız dedikoduları olarak gördükleri için okumuyorlardı da. Şu ikisi çok sempatiktilerdi doğrusu. Persephone genelde basket takımında oynayan bütün çocuklara kesik olduğundan, tekrar yanımıza oturmuştu (ve böylece Fransa'nın uzak diyarlarındaki Jasper da yarım saatliğine tamamen geçmişte kalmıştı.) Doğruyu söylemem gerekse, artık öğle yemekleri bana Florence ve Emily'yle olduğum zamanlardan daha eğlenceli geliyordu.

Ancak Grayson'ı özlüyordum. Sadece öğle yemeklerinde değil. Sabahları kahve makinesinin başındaki küçük sohbetlerimizi ya da akşamları banyoya ilk kim girecek kavgalarımızı da özlüyordum. Yoluma çıkmıyor, benimle sadece gerekli şeyleri konuşuyordu. Buna karşın karşılaştığımızda bana sanki söyleyecek kelime bulamıyormuş gibi üzüntüyle bakıyordu.

En kötüsü, evdeki durumdu. Tabii Florence evde de benimle ve Mia'yla aynı masaya oturmayı reddediyordu. İkimizden biri içeri girdiğinde genellikle tek kelime söylemeden odadan çıkıyordu. Gerçi bu olduğunda annem, Ernest ve Lottie iç geçiriyorlardı ama Florence'ın nefretine karşı son derece anlayışlıydılar. Oysa Sıçan'ın ön bahçesinde yaptığımız katliamın nedenleri konusunda aynı duyarlılığı göstermiyorlardı.

Sıçan'ın kabahatlerini, affedilir yanı olmayan tüm imalarını titzlikle listeleyerek kendimizi savunmuştuk. Evet, Sıçan'ın ara sıra yanlış davrandığını onlar da kabul ediyordu ama sonunda bunun suçunu neden zavallı, masum Bay Kıvrık'ın çekmesi

gerektiği sorusu gelip çatıyordu. Asıl delice olan, zamanla bunu nasıl yapabildiğimizi ben de anlayamaz olmuştum.

Mia'da durum farklıydı: O hâlâ yakalanmamış olsaydık, tüm bunların iyi numara olduğunu iddia ediyordu. Ve böylece olayın düğüm noktasına da geliyorduk: Lanet olsun, Gizemli bilgilerini nereden elde ediyordu? Mia ve ben bu olaydan söz edecek zaman bulamadan haber blogda yer almıştı.

Bunu sadece Henry biliyordu. Ama bu konuşmayı rüyamda yapmıştık ve orada bizi hiç kimse dinleyemezdi. Yoksa dinlemiş miydi? Belki de Henry'yle birlikte kapıdan içeri kendini rüzgâra ya da amipe dönüştüren başka biri daha sızmıştı?

Henry'nin kendisinin güvenlik çatlağı olabileceği fikri de aklıma gelmişti tabii fakat bu fikri çabucak bastırmıştım. Henry'ye bile güvenemeyeceksem başka kime güvenecektim? Hayır, bana böyle bir şeyi yapamazdı. Gizemli'nin eline geçeceğini bilmeksizin sırrımızı başkasına söylemiş olması çok daha akla yakındı. Ona bundan söz ettiğimde her zamankinden farklı olarak bu kez dalga geçmemiş, hatta biraz bozulmuştu. Sonra yanlışlıkla olsa bile bu konudan hiç kimseye söz etmediğine dair yemin etmişti.

Ona inanıyordum.

Dalgın bir halde arka ayağımla kulağımı kaşıdım. Ona elbette inanıyordum, onu seviyordum! Henry olmasaydı geçen haftayı atlatamazdım. Annemin son derece hayal kırıklığına uğramış bakışları ("Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu

anladığınızı sanmıştım"), Lottie'nin yaşadığı dehşet (Ama sizi hiç böyle tanımamıştım, siz bir sineği bile incitemezsiniz!"), Garyson'ın çaresizliği ("Bunu neden yaptığınızı bir türlü anlayamıyorum!"), Florence'ın aşağılayan tavrı (Sözsüz) ve Ernest'ın olayı ergenliğe yorma çabaları ("Onlar daha çocuk. Beynin ergenlik döneminde anlık kararlara programlandığını daha geçenlerde okumuştum.") sandığımdan da fazla gelmişti. Zamanı geri almak için bedenimin bir yerini feda etmem gerekseydi, bunu hemen yapardım.

Bunu Mia'ya söylediğimde bana şaşkınlıkla bakmıştı: "Ciddi misin? Tüm bunların yaşanmamış olması için ayak parmaklarından birini feda eder miydin?"

Başımı sallamıştım. "Böbreğimi de. Ya da kulağımın tekini."

"Sen delirmişsin," demişti Mia. "Sadece Sıçan'ı kızdırmak istedik ve bunu başardık. Şu aptal Gizemli olmasaydı, şimdi kendimizi kahraman gibi hissedecektik; başlarım onun kuşuna. Ayrıca o Gizemli'nin de işini bitireceğim. Er ya da geç kendini ele verecek, o zaman onu yakalayacağım."

Şu ana dek ne yazık ki bunu yapamamıştık. Tahminlerime göre Gizemli Elms Walk'ta oturmuyordu. Tüm adresleri incelemiştik, o sokakta Frognal'dan hiç kimse Bayan Spencer'ın komşusu değildi.

Cezalar yetmiyormuş gibi, annem Bayan Spencer'dan özür dileyip maddi tazminat teklif etmemiz için ısrar etmişti.

Karşısında durup annemin sıkı gözetimi altında, "Çok üzgünüz," diye mırıldanmak oldukça korkunç bir andı. Florence ve Grayson orada olmadıkları için Tanrı'ya şükretmiştim, yoksa herhalde utançtan ölürdüm. Sıçan özrümüzü kabul etmeyi reddetmiş ama tazminatı geri çevirmemişti. Tabii Bay Kıvrık'ın değerini paha biçilemeyecek kadar yüksek tutmuş, biriktirdiğimiz paralar da onu kesmemişti ama yine de pedagojik nedenlerden ötürü paramızı almayı da gerekli görmüştü. Böylece yaptığımız kötü işin sonuçlarına katlanmış olacaktık. Bu kayıp gerçekten de bizi fena vurmuştu çünkü doğru dürüst bir akıllı telefon satın almak için ilk kez yeterince para biriktirmiştik ama tabii artık bunu unutabilirdik.

Pedagojik etkilere gelince, "itaatsizlik" ve "ikincil hasarlar" gibi yeni kelimelerle kolayca genişleyen kelime hazinemizle kısıtlıydı (Bunları bugün Sıçan'ın gençlerin barbarlığı hakkında bize verdiği konsferansta öğrenmiştik).

Eve geri dönerken, "Gurur duyduğum bir şey varsa, o da itaatsizliğe olan eğilimim," diye açıklamıştı Mia. Bense kendimi canlı bir ikincil hasar gibi hissediyordum.

Ama ne derlerdi? Öldürmeyen acı, güçlendirir miydi? Ya da Bay Wu'nun her zaman dediği gibi: "Dökülen suyu tekrar geri dolduramazsın." Başka bir deyişle, olan olmuştu ve hayat devam ediyordu.

Basitçe olumlu açıdan bakmak gerekiyordu: Genişlemiş kelime hazinem dışında artık değişim konusunda oldukça iyiy-

dim. Sıçan'ın yüzü gözlerimin önünde olduğu halde kendimi jaguardan peçeli baykuşa rahatça dönüştürebiliyordum. Ve peçeli baykuştan Spencer'ların şişko kedisi Spot'a. Kısa bir an konsantre olduktan sonra da Buttercup'a benzemiştim. Ve şimdi de el sallayan Japon kedisiydim. Ardından soda şişesi. Parlak kanatlı bir yusufçuk. Tekrar jaguar. Rüzgâr. Kedi kadın kostümlü. Harika!

"Hiç fena değil!" dedi Henry'nin sesi arkamda. Korkuyla geri döndüm. Küçük dönüşüm partim sırasında fark ettirmeden kendi kapısından dışarı çıkmıştı, en azından bana öyle geldi. "Artık bu işte gerçekten iyisin."

"Biliyorum," dedim neşeyle, ardından parmaklarımı şaklatarak kedi kadın kostümünü kot pantolon ve tişörtle değiştirdim. "Hatta biraz önce Senatör Tod bile benden ürktü. Şimdi ne yapıyoruz? Canım paten kaymak istiyor." Yine parmağımı şaklattım ve Henry'yle ayaklarımızda patenler belirdi. Tek ayağım üzerinde neşeyle döndüm.

"İyi görünüyorsun." Henry güldüğünde göz çevresinde birçok minik kırışık beliriyordu. "Kendinden nefret etme ve suçluluk duygusuyla ilgili akut krizler yok mu?"

"Hayır. Bay Wu'nun her zaman dediğini yapıyorum: Ne kadar zor zaman geçirsen de, kalbinde yeşil bir cüce taşı, üzerine bir kuş konsun."

"Vay canına, Bay Wu tüm bu ucuz vecizeleri nereden buluyor?" Henry elimi tuttu, birlikte koridorda kayarak

ilerlemeye başladık. Onda sevdiğim şey buydu: Hiç sorgu sual etmeden her şeye katılıyordu. "Demek Senatör Tod yine buralardaydı?"

"Evet, şu ileride," diyerek annemin kapısının arkasından sola sapan geçidi işaret ettim.

"Yine öyle bilmece gibi mi konuştu?" Henry etrafımda bir daire çizdi. Güldüm. Bu gerçekten eğlenceliydi.

"Hayır, aslında konuşmadı. Bana kedicik deyip tekrar geleceğini..." Sustum çünkü tam o sırada bir patlama sesi duyuldu, ardından kafasında avcı şapkası ve safari giysileriyle bir adam köşeyi döndü. Her iki kolunun altında birer silah tutuyordu, kemerinde de üç tane kocaman bıçak vardı. İki kez bakınca onun yeni giysileri içindeki Senatör Tod olduğunu fark ettim. Adam gerçekten de kendine safari avı için gerekli donanımı sağlamıştı. Ona yaklaşıp durduk. Başını geriye atarak o deli kahkahalarından birini patlattı.

"Başka şeye dönüşsek mi?" diye Henry'ye fısıldadım. O ise merakla gözünü Senatör Tod'a dikmişti. "O zaman ateş edeceği şey bir yusufçuk olur. Ya da meyve sineği."

Ama Senatör Tod silahını kullanmak için bir girişimde bulunmadı. "Leopar vurmaya çıkmıştım ama namlumun ucunda paten giymiş iki genç buluyorum," dedi.

Jaguar, kahretsin! Neden herkes bunu hep karıştırıyordu?

Senatör Tod, "Sizi tanıyorum," diye devam etti. "Geçenlerde elimden kaçtınız. Adlarınızı da biliyorum. Henry Grant ve Liv Silber."

Neşem kaçmıştı. Bu adamın adlarımızı bilmesi pek iyi bir şey olmasa gerekti, değil mi?

"Yaklaştın," dedi Henry kaşlarını son derece kibirli bir tavırla yukarı kaldırarak. Ona göre hava hoştu tabii, sonuçta adam soyadında yanlışlık yapmış, daha doğrusu Jasper'ın soyadını söylemişti. "Peki, bu arada siz adımızı nereden biliyorsunuz?"

"Yine mi bu," dedi arkamızda biri. Bu Arthur'du. Üzerinde oyma yazıyla "Carpe noctem[17]" yazan havalı metal kapısının önünden geçtiğimizi hiç fark etmemiştim. Aslında artık pek de havalı bir yanı kalmamıştı, oldukça küçülmüş gibiydi.

"Arthur Hamilton," dedi safari avcısı. "Melek görünümlü ama taş kalpli çocuk."

"Ah, tanışıyor muydunuz?" Arthur yanımızda durunca kendimi biraz daha iyi hissettim çünkü Tod onun adını da biliyordu.

"Evet, bu tip bir süredir buralarda dolanıyor ve tuhaf davranıyor." Arthur alnındaki sarı bukleyi geriye itti. "Ama henüz kendini tanıtmadı."

---

17 (Lat.) Geceyi yaşa. (ç.n.)

"Eh, o zaman bunu ben yapayım: Bu, Senatör Tod," dedim. Henry de tamamladı: "Nord."

"Silahlar olmasaydı şapkamı çıkarırdım," dedi Senatör Tod.

"Kuzey anlamında mı?" diye sordu Arthur, tıpkı Henry gibi.

Senatör Tod başını salladı.

"Peki, tek adınız bu mu?" diye sordu. Aslında en mantıklı soru, "Adlarımızı nereden biliyorsunuz?" ya da "Bizden ne istiyorsunuz?" olmalıydı.

Senatör Tod tekrar güldü. "Ah, hayır! Çok adım var, evlat. Birkaçını ilk karşılaşmamızda söylemiştim."

Sesime olabildiğince kayıtsız bir hava vermeye çalışarak, "Ama iblis değilsiniz, öyle değil mi?" diye sordum. "Şu eski zamanlardan kalma. Gölgelerin ve karanlığın efendisi gibi olanlardan?"

Henry ve Arthur bana şaşkın bir yan bakış attılar.

"Yani demek istediğim, sadece..." diye mırıldandım. "Öyle abartılı konuşuyor ki ve birçok adı var... Emin olmak istedim."

"İblis mi? Hayır, iblis değilim," dedi Senatör Tod, sesi neredeyse üzgün gibiydi. "Ama bana Don Toto da diyebilirsiniz!" Arkasını gösterdi. "Areson Anda. Tornado. Nord. Hepsi içimde! İşte! Nord! Dorn!"

Yine saçmalamaya başlamıştı.

"Kapınız bu geçitte mi?" Arthur sarı ahşap kapıyı işaret etti. "Şu mu?"

"İyi denemeydi," dedi Senatör Tod. Silahını yavaşça üzerimize doğrultarak soluk mavi gözlerini bize dikti. "Burada biri vurulduğunda tam olarak ne oluyor? Gerçekte de ölüyor mu?"

"Tabii ki ölmüyor," diyerek huzursuzca kolumu kaşıdım.

"Ölmüyor mu?" Senatör Tod gülümsedi. "Ama emin değilsin, ne dersin, sarı bukleli? Bence basitçe deneyelim. Bum." Tetiğin üzerindeki parmağı gerildi. "Hanginizden başlayayım? Kızdan mı?"

Tamam, şimdi bir yusufçuğa dönüşmenin tam zamanıydı. Ya da katil eşekarısına.

"Ama bunun için silaha ihtiyacınız var," dedi Henry ben henüz karar vermeden. Senatör Tod önce şaşkın bir halde soluna, sonra sağına baktı. Kollarında silah yerine şimdi iki tane kıpır kıpır leopar yavrusu tutuyordu. Ve kemerindeki bıçaklar uzun solucanlara dönüşmüşlerdi.

"Ah!" dedim şaşkınlıkla. "Bunu sen mi yaptın, Henry?"

"Bum," dedi Henry, Arthur yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Vay canına, pençeleri de adamakıllı güçlü, ha? Ama daha kötüsü ne, biliyor musunuz?" Arkamızı işaret etti. "Arkadan anneleri geliyor!"

Ve gerçekten de, dev bir dişi leopar geçitten bize doğru yaklaşıyordu ve benim daha önce çıkardığım sesten çok daha kötü hırlıyordu.

Senatör Tod nafile bir çabayla silkinerek küçük leoparları üzerinden atmaya çalıştı. "Yok et şunları!" diye bağırdı gözlerini yumarak. Ama tekrar açtığında, leoparlar hâlâ oradaydı. Ve ortalıkta bir silah da görünmüyordu.

"Gelin çocuklar, gidelim," dedi Arthur, kolumuza girip bizi kendi kapısının eşiğine götürdü. Kapıyı kapatırken koridorda son gördüğümüz şey, sıçramaya hazırlanan dişi leopardı.

12.

Ne beklediğimi bilmiyordum, belki de kendimi bir yarasa mağarasında, Arthur'un ailesinin görkemli yüzme havuzunda ya da sinema salonunda bulacağımı sanıyordum ama bulunduğum yer beni şaşırtmıştı. Işıl ışıl aydınlık, dev bir kütüphanedeydik. Tepemizde beyaz ve altın sarısı kocaman bir kubbe yükseliyordu. Daire biçimindeki salon üç kat balkonla çevriliydi ve duvarlar en üst kata kadar çepeçevre kitap raflarıyla kaplıydı. Kitaplara ulaşmak bu balkonlar sayesinde mümkündü. Birçok öğrencinin oturduğu, pirinç renkli okuma lambalarıyla aydınlatılmış uzun masalar ve çalışma yerleri ortadaki bankonun merkezinden kenarlara doğru yıldız biçiminde uzanıyordu. Kitap ödünç alma işlemleri herhalde bu bankoda yapılıyordu. Her şey aynı anda hem modern hem de harika bir şekilde eski moda görünüyordu. Alçak sesle mırıldandım: "Vay canına!"

"British Library'nin okuma salonu," dedi Henry, benim kadar etkilenmiş görünmüyordu.

"Evet, bana özel olması hoşuma gidiyor." Arthur bir sıçrayışta masalardan birinin üstüne oturdu. "Eee, safari avcımız hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Patenlerimi bir bakışta spor ayakkabıya çevirirken, "Şu anda parça parça ediliyor olmasın?" diye sordum. Henry patenlerini çoktan normal ayakkabıyla değiştirmişti.

"Bu, hayal gücünde ne kadar iyi olduğuna bağlı," dedi Arthur omuz silkerek. "Yine de ne kadar uğraşırsa uğraşsın Henry'yle benim hayal gücümüze ulaşamaz. Şimdi ya korkudan altına yapıp leoparlara teslim olmuştur ya da sahneyi değişitirip durumu kontrol altına almıştır."

"Ya da uyanmıştır." Henry esneyerek masaya yaslandı. "Öyle ya da böyle, bana pek de korkutucu gelmedi."

"Ama gelmeli," dedi Arthur. "Adlarımızı bilmesi ve koridorlarımızda dolanması bize sandığımızdan daha da yakın olduğunu gösteriyor."

Arthur'a baktım. "Yani sence o gerçek yaşamda tanıdığımız biri mi?" Bu ürpertici bir düşünceydi.

Arthur tekrar omuz silkti. "En azından kim olduğumuzu biliyor, bu da hiç hoşuma gitmiyor."

"Benim de," dedi Henry. "Onunla daha önce hiç karşılaşmadığımdan eminim."

"Bu sadece bir tesadüf olamaz mı? Belki de bizi gizlice dinledi ve adlarımızı böyle öğrendi? Yani bu koridorlarda dolaşan neden sadece biz olalım?" Teorime göre rüyasında

kapısını bulan ve onu açmaya cesaret edip dışarı çıkan herkes buraya gelebilirdi. Ancak çoğu kişi bu kapıların farkında değildi. Ya da kapılarından dışarı çıkmıyorlardı. Öyle olsa bu koridorlar insan kaynardı.

Arthur alaycı bir sesle homurdandı. "O halde Senatör Tod – daha önce hiçbirimizin görmediği biri– rüya kapılarımızın önünde tesadüfen dolaşıyor, tesadüfen adlarımızı biliyor ve tesadüfen etrafa tehditler savuruyor, öyle mi?"

Eh, hayır, herhalde öyle değildi. Senatör Tod'u buraya bizi tanıyan biri göndermiş olmalıydı. Ve bu noktada aklıma sadece bir tek isim geliyordu.

Lanet olsun.

"Anabel!" dedim. "Bu adamı peşimize takan o olmalı."

Arthur yavaşça başıyla onayladı. "Bu benim de aklıma geldi. Sadece sizden biri olmadığına emin olmak istedim. Sanırım Grayson ve Jasper'ı bunun dışında tutabiliriz. Ben de olmadığıma göre." Yüzüne düşen buklelerden birini geriye itti. Saçları biraz fazla uzamıştı ve şekilsizdi; bu şaşırtıcıydı. Arthur'un saçlarını hiç bakımsız görmemiştim, biçimi her zaman kusursuzdu. Ama bu hali güzelliğine gölge düşürmüyordu.

"Adam belki de Anabel'in tüm hikâyeyi anlattığı bir arkadaşı ya da akrabasıdır. Ya da şu aptal iblis elkitabını yazan tarikattandır," diye tahmin yürüttüm. Henry kollarını kavuşturup susmaya devam etti. Beyninin saat gibi çalıştığından emindim.

"Arkadaşı mı? Herif en az otuzlarının ortasında. Ayrıca hiç de Anabel'in tipi değil." Arthur alt dudağını ısırdı, belki de hâlâ Anabel'in tipi olduğu zamanları hatırlamıştı. "Akrabası da olamaz, ailesinden pek fazla kişi yok, olanları da tanıyorum zaten. Tarikata gelince... Anabel'i oradan aldıklarında üç yaşındaydı, ardından tarikat dağıldı. Sonra hiç kimseyle bir ilişkisi kalmadı. Annesi de ölümüne dek akıl hastanesindeydi... Hayır, bu adamın Anabel'in geçmişinden biri olduğunu sanmıyorum."

"Anabel'in kapısını uzun zamandır görmüyorum." Henry yoklar gibi Arthur'a baktı. "Şimdi nerede, biliyor musun?"

İyi soruydu! Anabel'in kapısı oldukça gösterişliydi. Kilise girişi gibi gotik tarzda kemerleri olan, altın kakmalı, çift kanatlı, kocaman bir kapıydı. Her zaman şaşmaz bir şekilde Arthur'un kapısının karşısında dururdu. Ama Anabel kliniğe yatırıldığından bu yana onun yerine başka bir kapı gelmişti.

Arthur başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bence Anabel onu bulamayalım diye kapısının görünümünü tamamen değiştirdi. Aslında koridordaki her kapı onunki olabilir."

"Yani seninkinin karşısındaki kapı ona ait değil mi?" diye sordum.

Arthur utanmış gibi ayakkabılarının ucuna baktı. "O anneme ait."

Ah. Ne... hoştu.

"Anabel'le buluşmadığına inanmamızı beklemiyorsun herhalde." Henry eski dostunu soğuk bir bakışla süzdü.

"Şey... ama öyle. Kliniğe yattığından beri onu sadece iki kez gördüm. En başlarda." Arthur yine ayakkabılarının ucuna baktı. "Kapımın önünde birden ortaya çıktı ama kilidimin şifresini değiştirmiştim." Çenesini kaldırıp ikimizin gözlerine ilk kez doğrudan baktı. "İnsanın kendi sevgilisi tarafından manipüle edilmesinin nasıl bir duygu olduğunu düşünebiliyor musunuz? Kullanıldığını ve aldatıldığını anladığı zaman kendini nasıl berbat hissettiğini?"

"Umarım bu laf olsun diye sorulmuş bir sorudur." Henry tek kaşını yukarı kaldırdı.

Arthur istifini bozmadan, "Anabel'le ikinci buluşmamızda ondan ayrıldım," diye devam etti. "Ya da... şey, aslında o ayrıldı. Yine de pek mutlu bir buluşma değildi. Beni birçok şeyle suçladı." Birkaç saniye susup devam etti: "Bana öyle şüpheyle bakma, Henry!"

"Ah, bunu çok iyi anladığına eminim." Henry'nin sesindeki alay açıkça belli oluyordu. "Kendi dostu tarafından manipüle edilip aldatılmanın ne berbat bir şey olduğunu bizden daha iyi bilirsin. İnsana kendini nasıl iğrenç hissettirdiğini."

Arthur ellerini yukarı kaldırdı. "Lütfen, bunun için yeterince özür diledim."

Sahi mi? Benden dilememişti. Ama olsun, belki de çenesini kırdığım için ödeştiğimizi düşünüyordu.

Henry ve Arthur inatla birbirlerini süzmeye devam ettiler.

"Bazı şeylerin özrü yoktur," dedi Henry.

İç geçirdim. Birazdan birbirlerinin gırtlaklarına sarılacaklardı. Ya da birbirlerini parçalamak için yırtıcı hayvanlara dönüşeceklerdi.

"Çocuklar, bırakın bunları da şu senatörün kim olduğunu bulmaya çalışalım," diye önerdim. "Anabel bu herifi peşimize takmakla neyi amaçlıyor olabilir? Manyakça kahkahalar atarak komik giysiler içinde koridorlarda dolaşmaktan başka yapabildiği bir şey var mı? Bir saniye! İşte bu!" Heyecanla soluk aldım. "Bu herif deli! Anabel'in kaldığı klinikten bir hasta. Yönlerle ilgili saçmalaması da bu durumuna fazlasıyla uyuyor."

Arthur başını kaldırıp baktı. "Bu da bir olasılık."

"Evet, olabilir," dedi Henry de. "Ama bence o sözlerinin ardında bir şeyler gizli. Ama ne, bilmiyorum."

"Adam psikopat bir katil bile olsa... onun burada bize zarar verebileceğini sanmıyorum," dedim. "Olsa olsa biraz can sıkar."

"Sadece şimdilik," dedi Arthur. "Ama Anabel'i hafife almamalısınız. O çok tehlikeli."

"O Surrey'de bir klinikte," dedim. "Kapalı bölümünde."

"Onun neler yapabileceğinden haberin yok, Liv," dedi Arthur.

"Efendim?" Ona öfkeyle baktım. "Bıçakla gırtlağımı kesmeye kalktı, yani neler yapabileceğini benden iyi kimse

bilemez. Ama klinikte olduğu sürece ondan korkmamıza gerek yok. Kapının önündeki o tuhaf tipten de. Değil mi, Henry?"

Henry başka düşüncelere dalmış gibiydi. "Don Toto... Rondo...bunlar bir şifre olabilir mi?"

İç geçirdim. "Eğer öyleyse bunu ortaya çıkarırız. Ama benim asıl söylemek istediğim..."

"Senatör Tod bu işlerde deneyimsiz olabilir ama bunları ne çabuk öğrendiğimizi biliyorsunuz," diye sözümü kesti Arthur. "Ben oldukça ilerledim, hatta belki Henry benden daha önde..." Sustu, anlaşılan en iyi eski dostu Henry'nin rüya meselelerinde kendisinden büyük olasılıkla daha iyi olduğunu itiraf etmek zoruna gidiyordu. "Asıl önemli nokta, Anabel'le kolayca baş edemeyiz."

"Don Toto Areson," diye mırıldandı Henry. "Doğru mu? Yoksa Tito muydu?"

"Ama..." Anabel'in bize zarar veremeyeceğini döndüncü kez tekrar etmeyi çok isterdim ama Arthur sözümü bitirmeme bir türlü izin vermiyordu.

"Anlamıyor musun, Liv?" Masadan aşağı kaydı. "Önemli olan gerçek dünyada neler yaşandığı değil. Burası..." Birinci katta, sanki hep oraya aitmiş gibi iki kitap rafının arasına sıkışmış olan kapısını işaret etti. "Bu yer tehlikeli. Burası hakkında çok az şey biliyoruz. Olasılıklardan haberimiz yok. Oysa Anabel sınırları aştı ve bu sınırların neler olabileceğine dair en ufak bir fikriniz bile yok. İnanın bana, bu konu henüz kapanmadı."

Aynısını aylar önceki son karşılaşmamızda Anabel de söylemişti. "Aslında yeni başladı," demişti.

Henry Senatör Tod'un sözleri üzerinde kafa yormaya son vermişe benziyordu. "Kapanmasa ne olur?" dedi Arthur'a bakarak. "Anabel bir şeyler planlıyor olsa bile, kapılarımız güvenli. Sadece dışarı çıktığımızda dikkatli olmalıyız, hepsi bu." Masasından kalktı. "Ve bu durumda 'biz'le kastettiğim, Liv ve benim. Doğruyu söylemem gerekirse sana ne olacağı umurumda değil." Gözlerini ona dikti. "Sana güvenmiyorum, Arthur."

"Sen hiç kimseye güvenmiyorsun, Henry," dedi Arthur öfkeyle. "Bu yüzden bunu bırakamıyorsun." Eliyle etrafı işaret etti. "Şüphelendiğin herkesin rüyalarına sızıyorsun, bunun bağımlısı oldun. Bu işte çok iyi olduğunu biliyorum. Ve ahlaksızca davrandığını da. Ama Anabel'le kıyaslarsak, zararsız bir çömezsin."

Şimdi omuz silken Henry'ydi. "Seninle kıyaslarsak da öyle," dedi soğuk bir sesle. "Gel, Liv, gidiyoruz. Gece kısa..."

Bana elini uzattı ama tam tutacağım sırada eliyle birlikte Henry de ortadan kayboluverdi.

İnledim. "Yine mi!"

Arthur bana baktı. "Bu sık mı oluyor?"

"Sürekli. Kardeşleri neredeyse her gece onu uyandırıyor. Mide-bağırsak enfeksiyonu yüzünden..."

"Tabii. Herhalde annesi yine onlarla ilgilenemiyor. Zavallı Henry... Bizimkileri oldukça aykırı bulurum ama Henry'nin yerinde olmayı gerçekten istemezdim." Arthur bacaklarını uzatıp bana kocaman sırıttı. "Ancak tatlı bir kız arkadaşı var," diye laf arasında söylermiş gibi ekledi.

"Ne yazık ki gitmek zorundayım," diyerek koridordaki kapıya bakındım. Hâlâ kitap raflarının arasında duruyordu. Merdivenden balkona çıktım, Arthur nazik bir evsahibi gibi araya uygun bir mesafe koyarak peşimden geldi. Bir mantom olsaydı herhalde giymeme yardım ederdi. Aslında konu ilginçleşmişken şimdi Arthur'la biraz çene çalmayı isterdim. Ama gözlerinde birdenbire küstahça bir parıltı oluşmuştu, ayrıca artık dostu olmayan birine Henry hakkında sorular sormak bana doğru gelmiyordu.

Eşikten bakıp koridoru dikkatle kolaçan ettim. Yerlerde neredeyse kan gölü görmeyi bekliyordum. Ama koridor boş ve tertemizdi.

"Seni kapına kadar götüreyim mi?" diye sordu Arthur. Kubbe tavandan üzerine vuran ışıkta biraz yorgun göründüğünü fark ettim. Hep aynı telden çalsa da, eskisinden farklı olarak artık pek kendinden emin değil gibiydi. Ansızın Anabel hakkında pek de yanlış konuşmadığı hissine kapıldım. Tamam, ona hâlâ güvenmiyordum, sonuçta Arthur'dan söz ediyorduk; öte yandan eski dostunun onun hakkında söylediklerini Henry'nin neden öyle basitçe geçiştirdiğini de anlayabilmiş değildim.

Eee, ne diyorsun?" Arthur tereddüt ettiğimi fark etmiş gibiydi.

Başımı iki yana salladım. Tek özlediğim, yatağımdı. Daha doğrusu birkaç saat rüya görmeden uyumak. "Kendim giderim. Sanırım Senatör Tod bugün dersini almıştır. Teşekkür ederim... şey için... eee..." Aslında teşekkür edecek bir şey yoktu.

"Tamam," dedi Arthur yine de. "Henry böyle düşünmese de, bence birlik olmalıyız. Birlik olursak yeterince güçlü de oluruz."

Evet. Belki. Artık neye karşı güçlü olacaksak.

"İyi geceler." Gitmek için arkamı döneceğim sırada adeta uzaktan kumanda ediliyormuşum gibi tekrar döndüm. Bu soruyu sormak zorundaydım. Bunu soracağım kişi Arthur olsa da. Ve kendimi korkunç bir şekilde Henry'ye ihanet ediyormuş gibi hissetsem de. "Biraz önce ne demek istedin? Henry neden hiç kimseye güvenmesin? Geceleri başkalarının rüyalarına sızıyor da ne demek? Kimin rüyasına sızıyor?"

"Sana *bunu* bile anlatmadıysa..." Arthur cümlesinin sonunu getirmedi. Getirmesi de gerekmiyordu.

13.

Ter içinde yataktan sıçradım. Lanet olsun! Yine parkın orta yerindeki bir bitkiye dönüşmüştüm. Neyse ki Sıçan elindeki kocaman makasla üzerime yürüdüğü sırada uyanmıştım. Bu böyle devam edemezdi, hiç olmazsa birkaç saat uykuya ihtiyacım vardı. Belki de Lottie'nin öve öve bitiremediği şu iyi geceler çayını denemeliydim. İğrenç bir şekilde kediotu koksa da. (Lottie bu çaydan içtiğinde Spot'un kucağında oturup ona hayran hayran bakmasının nedeni buydu.)

Saate bir göz atınca alarmın çalmasına sadece iki saat kaldığını gördüm. Üzerimdeki terli giysilerle kaldığım takdirde büyük ihtimalle uykuya dalamayacağım, acınası iki saat. Bu yüzden gece lambasını yakıp ayağa kalktım ve dolaptan başka bir pijama altı ve tişört aldım. Tam tişörtü giyeceğim sırada odamın kapısı açıldı. Hafif bir korku çığlığı atarak ellerimle göğsümü kapadım; artık odadan içeri kimin girdiğini sanıyorsam. Ama gelen sadece Mia'ydı. Ve bana bakmadan donuk bakışlarla önümden geçip yatağıma doğru yürüdü.

"Evet," dedi. "Yatağında yatıyor."

"Hayır, orada yatmıyor," dedim. "Burada duruyor. Dolabın önünde!"

Ama Mia beni duymuyormuş gibiydi. Sanki bir şeyi yoklamak istermiş gibi kollarını öne uzattı. Temiz tişörtü çabucak başımdan geçirip yanına geldim ve dikkatle koluna dokundum.

"Hey."

"Tıpkı sana benziyor, Liv," diye fısıldadı Mia. Bakışları kırışmış yastığıma dikilmişti. Kapıdan içeri girdiğinden bu yana bir kez bile gözlerini kırpmamıştı. Kararlı bir sesle, "Yapacağım," dedikten sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan köşe yastıklarımdan birini (üzerinde sincap olanı) hızla kaparak iki eliyle yastığımın üzerine bastırdı.

"Mia!" dedim bu kez daha sertçe. Bu deliceydi. Kız kardeşim bir yastıkla başka bir yastığı boğmaya çalışıyordu. Öte yandan tesadüfen yataktan kalkmamış olsaydım şu anda beni boğuyor olacaktı. "Uyan! Hemen!" Onu omuzlarından tutup sertçe kendime çevirdim. "Mia! Yeter! Yastık öldü!"

Kız kardeşim güçlükle soluyarak gece lambasının ışığında gözlerini kırpıştırdı. Sonra tüylerimi ürperten bir çığlık attı. Eh, belki de sadece tam kulağımın dibinde bağırdığı için ürperticiydi ama yine de çığlığı Grayson'ı uyandıracak kadar keskindi. Üzerinde Sıçan'ın Noel hediyesi olan büyükbaba tarzı pijama altıyla odamdan içeri hücum etmesi uzun sürmedi. Tabii Sıçan torununun sadece pijama altı kullandığını nereden

bilecekti. Büyükbaba pijaması olsa da, Grayson'ın üzerinde hiç de öyle durmuyordu.

"Ne oldu?"

Neyse ki ters de olsa tişörtü giyecek zamanım olmuştu. "Uykusunda yürüyor," dedim.

Mia oldukça şaşkın görünüyordu, bir bana bir de ellerinin arasındaki yastığa bakıyor ve hâlâ kesik kesik soluyordu. "Yine uykumda mı yürüdüm?" diye tekrarladı. "Korkunç bir rüya gördüm. Liv'in bir klonu vardı, kötü bir yaratıktı, onu öldürüp yerine geçmek istiyordu... Ama tam zamanında kaçabildin, Livvy, seni odama sakladım. Herkes klonu gerçek Liv sandı." Grayson'a suçlarcasına bir bakış attı. "Sen bile!"

"Şey... özür dilerim," dedi Grayson. Neyse ki uyandırdığımız tek kişi oydu. Böyle kalması için hemen odamın kapısını kapadım.

Mia yutkundu. "Yine de sahte Liv uyuyana kadar beklemeliydik. Sonra gizlice odana girdik ve..." Durdu.

"... ve sahte Liv'i bir yastıkla boğmak istediniz," diye onun yerine devam ettim ve yastığımı silkeleyerek düzelttim. "Bıçak saplamaya kalkmadığın için yastık şanslıymış doğrusu..."

"O halde rüyamda odana gelip bir yastık aldım ve seni... Aman Tanrım!" Mia korkuyla bana baktı. "Bu korkunç!"

"Tamam, hiçbir şey olmadı."

"Ama yatakta yatıyor olsaydın..." Mia'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu çok seyrek olan bir şeydi, olsa bile Mia çoğunlukla sadece öfkeden ağlardı. Bu yüzden hemen elini tuttum.

"Hey, her şey yolunda, Mia." Onu yavaşça yatağımın ucuna oturttum, kendim de yanına iliştim.

"Hiçbir şey yolunda değil," dedi Mia.

Grayson ne yapacağını bilemez halde karşımızda dikiliyordu. "Seni bir yastıkla boğmaya mı kalktı?"

"Hayır, yastıkla yastığı boğmaya kalktı, o kadar." Ona kötü bir bakış attım. Mia zaten berbat durumdayken, böyle ısrarla sorup durması şart mıydı?

Ama Grayson kötü bakışlarımdan etkilenmemiş gibiydi. Mia'nın öbür tarafına geçip oturdu. "Rüyanda sana Liv'i boğmanı söyleyen kişinin kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Kötü klon Liv, demek istiyorsun. Yani gerçek olduğunu sandığın sahte Liv," diyerek Mia'nın eğik başı üzerinden Grayson'a yine öfkeli bir bakış atmaya çalıştım. Ama o bana bakmadı. "Dürüst olalım, bu kimi ilginendirir? Bazı rüyaları yorumlamak yerine çabucak unutmak en iyisidir." Mesela birilerinin ayaklarından kök saldığı, parmak uçlarından dalların ve yaprakların çıktığı rüyalar. "Bence Mia'yı yatağına götürsek iyi olacak."

Mia başını iki yana salladı. "Hayır, bir daha asla uyumam. Uykumda kötü şeyler yapıyorum!"

"İstersen yanına uzanıp sana göz kulak olurum," dedim saate göz atarak. "Zaten sabaha bir şey kalmadı."

"Burada kalabilir miyim?" Mia yanıtımı beklemeden yatağın içine girdi ve yorgana sıkıca sarılıp yattı.

"Evet, o da olur tabii," dedim.

Grayson iç geçirdi. "Uyurgezerliği sana da tuhaf gelmiyor mu, Liv? Seni uykunda öldürmeye çalışması?"

"Sen de abarttın ama." Yorganı Mia'nın üzerine çekerek düzelttim. "Sadece klonumu öldürecekti."

"Gerçekten bir daha uyumak istemiyorum," diye mırıldandı Mia ama gözlerini çoktan kapamıştı. Çok geçmeden yüz hatları gevşedi. "Sadece bugünlük. Çünkü çok yorgunum..." Sözlerinin gerisi anlaşılmaz mırıltılar arasında kaybolup gitti, hemen ardından derin ve düzenli soluklarla uyumaya başladı.

Grayson ve ben sessizce onu izledik. Birden bana fazla yakın olduğunu fark edip üzerine bir tişört giymiş olmasını istedim. Çıplak bedeni beni rahatsız ediyordu.

"Aslında şimdi odadan çıkman gereken an, değil mi?" diye sordum. Bunun biraz küstahça bir soru olduğunu biliyordum. Aslında bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıp durmanın dışında bir şey yapmamıştı. Ama yine de devam ettim. "Yoksa Mia ve benim Spencer'lar tarafından lanetlenmiş olduğumuzu unuttun mu? Ağaç katilleriyle senli benli olmak yoktu."

Grayson kolumdan tutup ona bakmam için beni zorladı. "Liv, bunu ciddiye almalısın. Ya Mia bu rüyayı yalnız görme-

diyse? Ya birileri sana zarar vermek için rüyalarını manipüle ediyorsa?"

Yutkundum. "Bu..." İmkânsız demek istedim. Ama bu doğru olabilirdi.

"Düşün bir kere: Gizemli seninle ilgili onca şeyi nereden biliyordu?"

Evet, nereden? Kollarımın üzerinde dikilen tüyleri Grayson da fark etmişti. "Sadece senin bildiğin şeyler," dedi ısrarla. "Senin ve Mia'nın."

Ve Henry'nin.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Mia asla sır vermez."

"İsteyerek vermez. Ama biri geceleri Mia'nın rüyalarına sızıp bu şeyleri öğrenmiş olamaz mı?" Grayson'ın kahverengi gözleri gece lambasının ışığında normalden daha koyu görünüyordu. Gerçekten endişelenmiş gibiydi ve öyle anlayışlı bir hali vardı ki ansızın ona yaslanıp hissettiğim aşırı yorgunluktan ağlamak istedim. Tabii ki bunu yapmadım; tam tersi, biraz yana kayarak ondan uzaklaştım.

"Sence Gizemli, Mia'yı rüyasında gözetledi mi?"

Grayson omuz silkti. "Daha çok bu bilgiyi Gizemli'ye veren biri."

"Ve bu biri Mia'nın uyurgezer olması için mi çabalıyor?" Başımı iki yana sallayıp kız kardeşimin yüzüne düşmüş olan bir perçemi yana çektim. "Çocukken ben de uyurgezerdim; bu ailemizde var. Hepimiz çok canlı rüyalar görürüz."

"Evet, ona ne şüphe." Grayson yine iç geçirdi. "Liv, bana dürüst ol; Henry'yle birlikte bunu hâlâ yapıyorsunuz, değil mi?"

Ah, hayır, lütfen, yine mi? Ona elimden geldiğince anlamamış gibi bakmaya çalışsam da Grayson'ın bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Hâlâ o koridorlarda dolaşıyorsunuz, değil mi?"

"Şey..." Bu çok zordu. Ona yalan söylemeyi çok isterdim. En çok da hayal kırıklığına uğramış bakışlarından kaçınmak için. "Pek... değil," diye kekeledim.

İşte yine hayal kırıklığına uğramış gibi bakmaya başlamıştı. Bunda hiç kimse Grayson'ın eline su dökemezdi.

"Biliyordum. Gözlerinin altındaki gölgelerden anlamıştım. Zaten bundan vazgeçebilseydiniz şaşardım. Sen de Henry de. Arthur'dan zaten söz etmek bile istemiyorum..." Yeniden derin bir iç geçirerek nihayet kolumu bıraktı. "Sizi anlamıyorum, bu saçma ve düşüncesizce bir şey... Aslında çok ayıp! Rüyalar da düşünceler gibidir, özgür olmalıdırlar ve hiç kimse onları gözetlememelidir. Eğlence niyetine bile."

"Ama... bunu asla yapmıyoruz," diye kendimi savundum. "Başkalarının rüyalarına sızmıyoruz." *En fazla acil durumlarda. Senatör Tod bizi kovaladığında ve kaçacak tek yer tesadüfen senin kapın olduğunda...* "Sadece kendi rüyalarımızda buluşuyoruz. Bunda kötü bir şey yok."

"Rüyalarda nasıl buluşabildiğiniz hakkında en ufak bir şey bilmediğiniz dışında mı? Geçen yıl yaşadığımız onca şeyden sonra?" Grayson'ın ses tonu artık fısıltı denemeyecek kadar yükselmişti.

"Genel ve kişisel olarak iblislerin var olmadığı konusunda anlaştık sanıyordum," dedim.

"Bu, neye bulaştığınızı bilmediğiniz gerçeğini değiştirmez. Bu, tahmin edilemez bir şey, ahlak dışı, sağlıksız, bu..."

"Şişşt," diye onun sözünü kestim. Cuma günü sabahın beşinde ağlayarak kendimi Grayson'ın çıplak göğsüne atmak gibi açıklanamaz bir ihtiyaç eşliğinde yaptığımız bu tartışma beni büsbütün yormuştu. "Mia'yı uyandıracaksın. Uyuması gerek. Benim de!" Yatağımı işaret ettim.

"Aynen!" Grayson kapıya doğru yürüdü ya da koştu desem daha doğruydu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Eşikte durup tekrar bana döndü. "Nasıl olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sabahları içtiğin sayısız kahveleri saymazsak, buna daha ne kadar dayanacaksın?" Yanıtımı beklemeden arkasını döndü ve soğuk bir şekilde "İyi uykular," dedikten sonra kapıyı ardından çekti. En azından çarpmamıştı.

"Sana da! Ve bir dahaki sefere lütfen üzerine bir şeyler giy," diye mırıldandım yine de. Sonra gece lambasını söndürüp yavaşça yorganın altına girdim ve Mia'ya sokuldum. Kendimi korkunç hissediyordum.

Tabii ki artık uyuyamazdım. Bunun yerine Grayson'ın söylediklerini düşündüm. Ya gerçekten biri Mia'nın rüyalarına sızmışsa? Bunu kim yapabilirdi? Bu, Grayson'ın tahmin ettiği gibi bana zarar vermek isteyen biri miydi? Aklıma yine Anabel gelmişti. Belki de birini uyurgezer yapabilme yeteneğine sahipti? Ama Mia'nın kapısından içeri girebilmek için ona ait bir eşyaya sahip olması gerekti. Surrey'deki klinikte yatarken bunu nasıl başarabilirdi? Yoksa Arthur'un dediği gibi Anabel'in gerçek dünyada bize zarar verebilecek bir yardımcısı mı vardı? Hatta belki de şahsen tanıdığımız bir yardımcı?

Mia yanımda hafifçe kıpırdandı. Hâlâ sakin görünüyordu. Uyumaya çalışmaktan vazgeçip yavaşça yataktan kalktım, sırtıma kalın bir hırka geçirerek minder kaplı pencere girintisine oturdum. Burası, Spencer'lara taşındığımızdan bu yana düşünmek için en sevdiğim yer olmuştu. Buradan Ernest'ın gözü gibi baktığı bahçe görünüyordu. Gerçi çıplak ağaçlar ve çalılar yılın bu mevsiminde pek teselli edici bir manzara sergilemiyordu ama ilkbaharda kiraz ağacının ve manolyaların çiçek açmış halini ve altlarındaki unutmabeni çiçeklerinden oluşan halıyı gözümde canlandırabilirdim. Ama bu gece ilkbahar bana çok uzak geliyordu.

Mia huzurlu bir ses çıkararak yan tarafına döndü. En azından birimiz derin ve rahat bir uyku çekiyordu. İç geçirdim. Belki bunlar sadece kuruntuydu ama birilerinin onun rüyasına sızmasına asla izin vermeyecektim. Ama Mia'nın kapısını nasıl koruyabilirdim? Her şey dönüp dolaşıp sonunda bu soruya

geliyordu. Onun kapısındaki güvenlik önlemlerini artırabilir miydim, yoksa kendini koruyabilmesi için ona bu konudan söz etmeli miydim?

Çalar saatin zırıltısına kadar buna bir yanıt bulamamıştım. Tek bildiğim, yine epey kahve içmem gerektiğiydi.

14.

Mutfaktaki kavgayı henüz aşağıya inerken duymuştum. Merdivenin orta yerinde duran Mia tırabzandan aşağı sarkmıştı. Beni görünce uyarırcasına elini kaldırdı ve bir parmağını dudaklarına götürerek sus işareti yaptı.

"Artık fazla ileri gidiyorsun, Florence," diye bağırdı Ernest aşağıdan.

"Bu benim on sekizinci doğum günüm ve bu partinin biraz farklı olmasını istiyorum!" diye öfkeyle bağırdı kızı. "Bu evde doğum günü kutlayamam, bu... bu ucubelerle aynı çatı altında bunu yapamam!"

"Bizi kastediyor," diye fısıldadı Mia.

"Partiyi büyükannemde kutlamama neden karşı çıkıyorsun?" diye devam etti Florence. "Bunu bize kendisi teklif etti, evi yeterince büyük, ayrıca hazırlıklar için bize yardım etmeyi çok istiyor! Bu senin işine gelir, baba. Son partiden sonra evin ne hale geldiğini hatırlasana."

"Asıl nedenin bu değil ama," dedi Ernest.

"Hayır!" diye ekledi Florence çabucak. "Asıl nedenim on sekizinci doğum günümü bu... canavarların..."

"Bizi kastediyor," diye fısıldadı Mia tekrar.

"... ayak basamayacağı bir yerde kutlamak!"

"Florence Cecilia Elizabeth Spencer!" Ernest Florence'ın bütün isimlerini sıralamaya başladıysa, gerçekten sinirlenmiş demekti. "Sana gerçekten fazlasıyla göz yumdum ama bu yaptığın..."

"Neymiş?" diye ciyakladı Florence. "Bizi burada parti yapmaya zorlayamazsın. Zaten bizi bu... *gulyabanilerle*... aynı çatı altında yaşamaya zorlaman yeterince kötü."

Neredeyse, "Bizi kastediyor," diye fısıldayacaktım. *Gulyabani* mi? Bu kelimeyi hangi yüzyıldan araklamıştı acaba?

O sırada merdivenin başında beliren Lottie, "Uyuyakalmışım!" diye soluk soluğa basamaklardan inerek yanımızdan geçip gitmek istedi. "Beş yıldır bu ilk kez oluyor..."

"Şişşt!" Mia Lottie'yi tutarak eliyle onun ağzını kapadı.

"Üfüm sufu fıkmam gefek!" Lottie kendini kurtarmaya çalıştı ama Mia onu bırakmadı.

"Şu anda aşağıda hiç kimsenin üzüm suyu içecek iştahı kalmadı, inan bana," diye fısıldadım. Lottie debelenmeyi kesip aramıza sıkıştı ve kulaklarını dikerek tırabzana yaslandı.

Mutfakta kavga devam ediyordu.

"Grayson, sen de bir şey söylesene," dedi Florence.

Evet, doğru ya, sen de bir şey söyle, Grayson.

"Büyükannemde parti yapmak istemiyorum," dedi Grayson. Bağırmayan bir tek o olduğundan, dediklerini anlayabilmek için tırabzandan iyice sarkmamız gerekti. Neyse ki mutfak kapısı açıktı. "İnsan orada bir antikayı devirmeden arkasına bile dönemiyor. Bana sorarsan oldukça uygunsuz bir yer seçimi."

"Kesinlikle," diye fısıldadı Mia.

"Ama kapı dinlemek ayıptır," diye fısıldadı Lottie. "Kendimizi göstermemiz gerek!"

"Sakın," diye fısıldadık Mia'yla aynı anda. Artık konuşmanın geri kalanını da duymak istiyorduk.

"Büyükannemin porselen koleksiyonunu tabii ki kaldıracağız," diye homurdandı Florence mutfakta. "Zaten sana bir şey sormama gerek yok, bu çoktan karar verilmiş bir konu."

"Florence Cecilia Eli..." Anlaşılan Ernest'ın aklına başka bir şey demek gelmiyordu.

Bu arada annem de bize katılmıştı ve birkaç basamak yukarıda tırabzana yaslanmış, mutfaktan gelen sesleri dinliyordu. Çektiği vicdan azabı, yüzünden açıkça belli oluyordu ama Florence'ın tiz sesinin yankısı yüzünden merdivenden aşağı inmeye cesareti yokmuş gibiydi. Yoksa içinde beklenmedik bir şekilde bir anne aslan duygusu geliştirmişti de şimdi gerektiğinde bebeklerini dişleriyle ve pençeleriyle korumak için yanımızda mı bekliyordu?

"Yaa, öyle mi?" Şimdi Grayson'ın sesi de gayet iyi duyulabiliyordu. "Madem öyle, o zaman iki parti yaparız, kardeşim;

sen kendi doğum gününü büyükannemde kutlarsın, ben de benimkini burada kutlarım. Bakalım hangimizinki kalabalık olacak!"

Kısa bir duraklama oldu. "Bunu bana yapamazsın!" diye öfkeyle haykırdı Florence.

"Öyle bir yaparım ki. Çok aptalca davranıyorsun."

"Ben mi aptalca davranıyorum? Ben ha? Bir sanat eserini mahvetmek için gece evden gizlice sıvışan ben miyim?"

Annem bu noktada o bilindik, "İşte, yaptığınızı beğendiniz mi!" bakışıyla bizi süzdü. Anne aslan içgüdüsü ihtimali buraya kadardı, annemde böyle bir şey yoktu.

"Ah, Florence, kapa çeneni!" dedi Grayson mutfakta. "Bu oyunlarından artık bıktım! O sadece lanet olası bir ağaçtı!" Ayaklarını yere vurarak hızla mutfaktan çıkınca saklanacak zaman bulamadık.

Dördümüzün (aslında bir tek Buttercup eksikti ama o çoktan mutfakta, Ernest'ın sandalyesinin yanında yerini almış, rozbifini bekliyor olmalıydı) merdiven tırabzanından sarkan görüntüsü herhalde oldukça tuhaftı ama Grayson sadece başını kaldırıp bize yorgun bir bakış attı, sonra portmantoya gidip ceketini giydi.

Florence mutfakta, "Ne yaptıklarını gördün mü, baba?" diye havlar gibi bağırdı. Sesindeki öfke ve gözyaşı karışımı kusursuz bir uyum oluşturuyordu. Acaba bu tonlamayı öğ-

renmek mümkün müydü? "Aramıza nifak sokmayı başardılar. Benimle ikizim arasına."

Sonra o da hışımla mutfaktan çıktı, hemen dinleme pozisyonumuzdan çıkıp sanki merdivenden o sırada iniyormuşuz gibi yaptık. Ne yazık ki bu arada Lottie ve Mia kafa kafaya çarpıştı.

"Aah," dedi Mia suçlarcasına.

Florence bize bakmaya tenezzül etmeden yanımızdan geçip yukarı çıktı. Ardından banyo kapısının çarpma sesi geldi ve anahtar kilitte döndü.

Böylece kahve makinesinin yolu nihayet açılmış oldu.

Ya da hayır, tam açılmamıştı. Grayson hâlâ portmantonun önünde duruyordu. Annem ve Lottie mutfağa girerken vicdan azabım beni onun önünde durmaya zorladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, gerçekten de böyle düşünüyordum. Bay Kıvrık'ı kestiğimiz için üzgündüm. Bizim yüzümüzden kavga ettikleri için üzgündüm. Ve Grayson bu kadar mutsuz göründüğü için de üzgündüm.

"Ne var?" diye öfkeyle bana çıkıştı. O an ikiz kardeşine sandığından daha fazla benzemişti.

"Ucube, canavar ve gulyabani olduğumuz için üzgünüz," diye yanıtladı Mia benim yerime.

Grayson'ın bunu yapmak istemediğinden oldukça emindim ama yüzündeki öfkeli ifade ansızın gülümsemeye dönüştü. Rahatlayarak gülümsemesine karşılık verdim. Montunun

fermuarını bir çırpıda çekerek yün beresini başına geçirdi. İçimizde okula bisikletle giden bir tek oydu. Karda kışta. Ernest; Florence, Mia ve benim için işe giderken yolunu uzatıp Frognal Academy'nin önünden geçiyordu. Ama Florence aramıza olabildiğince mesafe koymak istediğinden, Mia'yla ikimiz okula otobüsle gitmek için gönüllü olmuştuk. Sonuçta zavallı kızın bizden kaçmak için hareket halindeki arabadan kendini dışarı atmasını istemezdik.

Bir sonraki otobüs on dakika sonraydı ve onu yakalayıp okula zamanında gitmek istiyorsak epey acele etmeliydik.

Duvardaki büyük saate göz attığımı görünce Grayson'ın gülümsemesi genişledi. "Eh, ucubecanavargulyabani bugün herhalde kahveden vazgeçmek zorunda kalacak," dedi.

"Ah, önemli değil," dedim. "Zaten şu anda damarlarımda yeterince adrenalin dolaşıyor."

Doğru söylemiştim ama adrenalinin etkisi ne yazık ki ancak birinci derse kadar sürmüştü. Bayan Lawrence'ın Fransızca dersinde uyanık kalmakta epey zorlandım. Denemiş olmak için başımı koluma dayadım. Sadece kısa bir süre gözlerimi kapamak istiyordum. Şimdi küçük bir şekerlemenin tam zamanıydı. Nihayet huzur bulmuştum. Kesinlikle öyleydi: Herkes uyanıkken gündüzleri uyumak. Tam bir dinlenme.

"Florence ve Grayson doğum günü partilerini nerede yapacaklarmış, duydun mu?" Anlaşılan Persephone Bayan

Lawrence'ın le passé composé'sini[18] dinlemeye pek hevesli değildi ve "sohbet" dediği ama sonu hep öfkeli Bayan Lawrence'ın karşımızda dikilip *beni* asayişi bozmakla suçlamasıyla son bulan, şu fısıltılı monologlardan birini sürdürmeye niyetliydi. Ah, bundan ne çok nefret ediyordum! "Parti büyükannesinin evinde yapılacakmış! En azından Gizemli öyle söylüyor." Tabii, Gizemli'nin yine haberi olmuştu. Bazen akıllı telefonum olmadığına şükrediyordum. (Herhalde şimdilik olmayacaktı da. Ama bunun için Bayan Spencer'a minnettar olacak kadar da ileri gitmeye niyetli değildim.)

"Bu da partiye katılamayacaksınız demek oluyor. Mia ve sen. Florence'ın büyükannesinin evine adım atmanız yasak." Persephone "yasak" kelimesine vurgu yapmak için bilerek bir ara verdikten sonra devam etti. "Ama ben gidersem umarım bana darılmazsın. Grayson mutlaka Gabriel'ı da davet eder, o da beni davet ederse hayır demem zor olur. Dün Missoni'de çok tatlı etekler gördüm, parti için çok uygun; hiç de tipik Missoni çizgisinde değil, koyu mavi ama öyle sıkıcı denizci mavisi değil, kobalt mavisi de diyemem, daha çok koyu okyanus mavisi, ah, tarif etmesi çok zor, görmen gerek, belki yarın birlikte gideriz, çok harika elbiseler de var ama partiye gelmeyeceksen aslında elbiseye ihtiyacın olmaz, öte yandan elbise her zaman gereklidir, kız kardeşim de Missoni giysilerinin her zaman iyi bir yatırım olduğunu söyler..."

---

18 Hikâye birleşik zaman. (ç.n.)

Persephone vıdı vıdılarına daha doğrusu tıslamalarına devam etti. Sanki yanımda bozuk bir buhar makinesi oturuyordu. Ama bir süre sonra buna alıştım. Bayan Lawrence'ın ön taraftan gelen monoton ama melodik Fransızca sesi, yanımdaki Persephone'nin uyuşturucu tıslaması... Başım yine kolumun üzerine düşmüştü.

"... yakalandığını biliyor musun? Henry onu polis karakolundan almak zorunda kalmış."

Birdenbire cin gibi uyanmıştım. "Ne? Kim?"

Persephone başını iki yana sallayarak bana baktı. "İstemiyorsan bana söylemen gerekmez. Ama doğru olup olmadığını merak ediyorum çünkü on iki yaşında birinin pahalı bir parfüm çalması bana tuhaf göründü."

"Kimin dedin?"

Persephone kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Ah, Tanrım, haberin yok, değil mi? Henry sana anlatmadı mı?"

"Hayır," dedim. Şu anda zayıf tarafımı gösteriyor olmam umurumda değildi, tek istediğim, Persephone'nin kimden söz ettiğini öğrenmekti.

Fazla ayrıntıya girmeden akıllı telefonunu bana uzattı. Şimdi Persephone'nin yan taraftan gelen eşzamanlı tıslamaları eşliğinde ekranda her şeyi açıkça okuyabiliyordum.

Henry'nin küçük kardeşi bir şişe parfüm çalarken yakalanmış, Henry de onu karakoldan almak zorunda kalmıştı. Hakkında şikâyetten vazgeçilmiş ama Milo'nun dükkâna

girmesi yasaklanmıştı. Milo'nun bunu neden yaptığına dair tahmin yürüten Gizemli ve Persephone, onun çok az cep harçlığı aldığını düşünüyorlardı çünkü herkesin bildiği gibi, babaları boşandığından bu yana çocuklarını utanç verici bir şekilde ihmal ediyor ve parasını sadece sevgilisine yediriyordu.

"Çok üzücü, değil mi?" Persephone o sırada Gizemli'nin Bulgar iç çamaşırı mankeniyle ilgili verdiği linke tıklamak istediğime aldırmaksızın telefonunu tekrar elimden aldı. "Zavallı çocuk, parfümü mutlaka annesini sevindirmek için çalmış olmalı. Erkeklerin kendilerine sürekli daha genç sevgili edinmeleri korkunç, değil mi? Bu, her kadının mecburen ya terk edileceği ya da çok yaşlı erkeklerle evlenmek zorunda kalacağı anlamına geliyor..."

Onu sadece yarım kulak dinliyordum. Çünkü tüm bunlar henüz geçen cumartesi, yani Mia'yla İsviçre'den döndüğümüz gün olmuştu. Henry'nin cep telefonu çalmış ve erkek kardeşini bir dostundan alması gerektiğini söylemişti.

Bir dostundan!

"Olivia Silber! Persephone Porter-Peregrin!" Bayan Lawrence herhalde adlarımızı birçok kez seslenmiş olmalıydı çünkü birinin adını not defterine yazmanın eşiğine geldiği zamanlarda olduğu gibi öfkeden alnındaki damarı şişmişti.

"*Oui Madame, pardon Madame*, soruyu anlamadım," dedi Persephone telaşla.

"*Devoir. Fabien et Suzanne*[19]!" dedi Bayan Lawrence. "*Attendre une heure à la caisse du musée.*"

"Müzenin girişinde gerçekten bir saat durup beklemişler mi?" Persephone ayıplar gibi dilini şaklattı. "Ama olabilir, bu tabii sergilenen şeye de bağlı. Kate Moss'un defilesinde çok daha uzun süre ayakta dikilmek zorunda kalmıştım ama gerçekten süperdi."

Bayan Lawrence'ın alnındaki damarı şimdi her an patlayacakmış gibi görünüyordu. "*Fabien et Suzanne ont dû attendre une heure!*" diye bağırdı. "*Ont dû!*[20]"

Evet, bence sakıncası yoktu. Ama o anda Fabien ve Suzanne'la birlikte kahrolası müze de umurumda değildi.

---

19 (Fr.) Zorunluluk. Fabien ve Suzanne. (ç.n.)

20 (Fr.) Bekleyecekler. (ç.n.)

15.

Kafeteryanın yüksek pencerelerinden içeri dolan ocak güneşi her şeyi ruh halime hiç uymayan altın sarısı, sıcacık bir ışığa boğuyordu. Henry masamızda oturmuş, çocuklarla sohbet ediyordu. O sırada Gabriel'ın söylediği bir şeye gülüyordu, ansızın salonun ortasında kök salmış gibi durdum. Aslında Henry'yi omuzlarından tutup sarsmaya, erkek kardeşi ve diğer şeyler hakkında neden bana hiçbir şey anlatmadığını sormaya niyetliydim ama şimdi onu orada öylece oturmuş gülerken gördüğümde, ona hiç kızgın olmadığımı fark ettim. Aksine... Evet, aslında neydim? Üzgün mü? Hayal kırıklığına mı uğramıştım? Şaşkın mıydım? Aslında hepsinden biraz vardı. Güneş ışığında otururken Henry bana aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geliyordu.

Birden aramıza bir gölge girdi. "Yolu kapatıyorsun." Elindeki dolu tepsiyle karşımda dikilmiş olan Emily sanki geçemiyormuş gibi bir hareket yaptı. Bir adım yana çekildim. Ama ne yazık ki yürüyüp gitmek için bir girişimde bulunmadı.

"Sonunda Florence ile Grayson'ın arasını da bozmayı becerdin," dedi. "Herhalde kendinle gurur duyuyorsundur! Çünkü ikizileri birbirinden ayırmayı şimdiye kadar hiç kimse başaramadı."

"Ben hiç kimseyi..." Sustum. Bir de kendimi Emily'ye karşı savunmam eksik kalmıştı. "Çorban soğuyor," dedim bunun yerine.

Emily başını iki yana salladı. "Gerçekten senin yerinde olmak istemezdim," dedi. "Kafanın içindeki her şey hastalıklı. Önce Bay Kıvrık, şimdi de... hey! Onu hemen yerine koy."

Çorba kâsesini tepsisinden alıp kokladım. "Mımm, kremalı pırasa çorbası. Saç bakımına birebir olmalı."

"Sen gerçekten hastasın!" dedi Emily ama biraz korktuğunu fark etmiştim.

Kâseyi yukarı kaldırdım. "Daha parlak ve kırıksız saçlar için... Masajı kendin mi yaparsın, yoksa ben mi yapayım?"

"Sakın denemeye kalkma!" Emily tepsiyi iki eliyle tutması gerektiği için mecburen yoluna çorbasız devam etmeye karar verdi. Giderken omzunun üzerinden bakıp, "Kesinlikle hasta," dedi."Kendinden mi söz ediyor?" diye sordu Henry. Emily'yle çekişmemiz sırasında masamızdan kalktığını hiç fark etmemiştim. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Çorba ister misin?" Emily'nin çorbasını ona uzattım.

Henry gülerek çorbayı elimden aldı ve yandaki masaya bıraktı. Sonra kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. "Hey! Geç kaldın, Peynir Kız. Sana ne bulduğumu mutlaka anlatmam gerek."

Dimdik durdum. "Bana neden erkek kardeşinden söz etmedin? Neden bana yalan söyledin?" Çok hızlı ve alçak sesle konuşmuştum, dürüst olmam gerekirse kafeteryanın gürültüsü arasında beni duymamış olmasını umuyordum. Ama sözlerim yüzündeki ışıltıyı silip götürmüştü.

"Gizemli'nin blogunu okudun." Beni bırakıp iç geçirdi. "Bir gün onun kim olduğunu bulacağım, o zaman o boğazını kendi ellerimle sıkacağım. Yemek yemek istemiyor musun?"

Sessizce başımı iki yana salladım. Şimdi Persephone de masamızda Arthur, Eric ve Gabriel'ın arasına oturmuştu. Kırmızı yanakları buradan bile görülebiliyordu. Sabah kahvaltıyı kaçırdığım için bir saat öncesine kadar kurt gibi açtım ama birden midem düğümlenmişti. "Başka yere gidebilir miyiz? Bizi kimsenin duymayacağı bir yere?"

Henry tekrar iç geçirdi. "Bak, Milo'yla ilgili... neden canını sıkayım?"

"Evet, neden kendi üzüldüğün konularla beni sıkasın?" diye elimden geldiğince alaycı bir sesle tekrarladım. "Ben sadece senin kız arkadaşınım. Evinde neler yaşadığını ya da seni gerçekten meşgul eden şeyleri bana neden anlatasın? Beni ailenle neden tanıştırasın?"

"Beni gerçekten meşgul eden şeyleri sana anlatıyorum," diye karşı çıktı Henry. "Hiç kimse beni senden daha iyi tanıyamaz."

Öfkeyle güldüm. "Bu şaka olmalı, herhalde?" Henry incinmiş görünüyordu ama artık bunu dikkate alamazdım. "Gizemli bile senin hakkında benden daha fazlasını biliyor."

"Evet, yine nereden öğrendiğini Tanrı bilir." Henry eliyle dağınık saçlarını karıştırdı. "Ayrıca o pahalı bir parfüm falan değildi, kahrolası bir kokulu mumdu. Yasemin-vanilyalı, iğrenç. Senatör Tod hakkında ne bulduğumu bilmek istemiyor musun?"

"Hayır," dedim. O an kafeteryanın orta yerinde dikiliyor olmamız umurumda değildi. Zaten ancak yanımızdaki masada oturan öğrenciler bizi duyabilirdi. Onlar da yüksek sesle Arsenal'in son maçından söz ediyorlardı. "Şimdiye kadar beni evine neden götürmediğini bilmek istiyorum. Rüyadaki Amy dışında aileni, kardeşlerini neden hiç görmediğimi bilmek istiyorum. Benimle ilgili bir sorunun mu var?"

"Liv, hayır! Elbette yok." Henry korkuyla yüzüme baktı.

"Yoksa tüm bunların beni ilgilendirmediğini mi sanıyorsun?"

Henry kaşlarını çattı. "Hey, herkesin seninki gibi normal bir ailesi yok."

"Normal mi?" Herhalde yanlış duymuştum. "Annem ve babam boşandılar, annem yeni bir erkekle birlikte yaşıyor ve adamın çocukları bizden vebalıymışız gibi nefret ediyor..."

"Siz *Günışığı* Ailesi'siniz," diye sözümü kesti Henry. "Sizde her şey sıcak, temiz ve içten, –Florence'ı saymazsak– herkes birbirini seviyor; evde her zaman bir şeyler pişiyor, hatta köpek bile reklamlarda oynayabilir. Oysa biz *Sağanakyağmur* Ailesi'yiz. Ya da *Dolufırtınası*. Milo kokulu mum çalıyor, dört yaşındaki kız kardeşim karşısına çıkan her erkeğe baba diyor, annem ancak avuç dolusu antidepresan yuttuğu zaman yemek pişiriyor, kedimiz de hafif kaçık. Son zamanlarda etrafa pisliyor, bu yüzden temizlikçimiz işi bıraktı. Neden seni eve götürmek isteyeyim? Her şeyi kendi gözlerinle görmen için mi?"

Oldukça alçak sesle konuşmuş olsa da, sözlerinin şiddeti birkaç saniyeliğine soluğumu kesmişti. "Evet," dedim gözlerinin içine bakarak. Tanrım, onu çok seviyordum. Ve annesinin antidepresan alması gerektiğine çok ama çok üzülmüştüm. Ve kedinin...

Kısa bir süre karşılıklı sessizce durduk.

"Ah, Livvy..." Henry alnımdaki perçemi yavaşça geriye çekti. Onu tanıdığımdan bu yana ilk kez kırgın görünüyordu ve ilk kez ondan daha uzun ve geniş omuzlu olmayı diledim, o zaman onu teselli etmek için göğsüme yaslayabilirdim. Dokunsalar ağlayacak gibiydim ama gözyaşlarımı tutmayı

başardım. Ağlamak için bir neden yoktu, hassaslığım sadece aşırı yorgunluktandı. Ve açlıktan.

Henry'nin bir şey fark etmemesi için, "Kedi belki de kendini ihmal edilmiş hissediyordur," diye çabucak konuştum. "Gertrude teyzenin de böyle bir sorunu vardı. Tapsi'yle. Ya da Stupsi'yle. Eve bir hayvan psikoloğu çağırdı, şimdi Tabby daha iyi. Ya da Izzy." Henry tekrar gülümsedi. Bu, dünyada her şeyden daha çok sevdiğim, sadece bana özel bir gülümsemeydi.

"Tamam. O zaman bu akşam bende buluşalım mı?"

Hemen mi? Bunu içinden gelerek mi teklif ediyordu? Şaşkınlık, rahatlama ve şüphe arasında gidip geliyordum ve bu karışım aklımı öylesine başımdan almıştı ki saçmalamaya devam ettim. "Evet, bu güzel olurdu," dedim bir solukta. "Ya da hayır, yani elbette evet ama bu akşam Kung fu dersim var. Sonra da Lottie ve Mia'yla sinemaya gideceğiz, önceden kararlaştırmıştık. İstersen bizimle birlikte gelebilirsin. Gerçi Lottie seçtiği için mutlaka yine vampirli bir aşk filmidir. Aslında benim için daha iyi, hiç olmazsa biraz uyuyabilirim, gözlerimdeki şu halkaları görüyor musun? Birkaç gece daha uykusuz kalırsam pandaya benzeyeceğim. Annem kapatıcısının hep çabucak bittiğine şaşırıyor ve..." Ah Tanrım, Persephone'ye dönmüştüm. Sonu gelmez gevezeliğimi ancak sahte bir öksürük kriziyle durdurabildim.

Henry kendime gelene kadar sabırla bekledi. "O zaman... yarın akşam?"

Demek gerçekten ciddiydi. Derin bir soluk alıp başımı salladım. "Evet. Evet, yarın çok uygun."

Rahatlamıştım, şüphe ve şaşkınlık uçup gitmişti. Her şey iyiydi. Aramız düzelmişti. Neden bunları daha önce konuşmamıştık ki? Oysa ne kadar kolay olmuştu.

Henry'yi, elinden tutup öpmek üzere bir kirli bulaşık arabasının ardına çektim. Bunu tüm kafeteryanın görmesi gerekmezdi. Aslında okulda öpüşen çiftleri daha çok sinir bozucu bulurdum ama şimdi bunu yapacaktım. Henry de bunu düşünmüş olmalı ki beni kendine çekti. Bir süre sonra Arsenal taraftarlarının şamatalı alkışları arasında benden yavaşça ayrıldığında bir mutfak görevlisinin, ardına saklandığımız arabayı yana çekmiş olduğunu ancak o zaman fark ettim.

Utanç vericiydi.

"Aldırma," dedi Henry saçlarımı düzelterek. Tabii benim aksime, o hiç kızarmamıştı.

"Peki, Senatör Tod hakkında ne buldun?" diye fısıldadım.

Henry hınzırca güldü. "Onun saçma sapan konuşmalarının ardında belli bir sistemin gizli olduğundan şüphelenmiştim, hatırlıyor musun?"

"Don Toto Areson. Ada. Nord. Tornavida... ah, evet."

"Tornado," diye düzeltti Henry. "Biraz zamanımı aldı ama sonra anladım: Anagram!"

"Anna, madam ve radar gibi mi?"

"Evet ama onlar dönüşük sözcükler, önden ve arkadan aynı okunan kelimeler. Anagramda harflerin yerlerini değiştirebilirsin. Senatör Nord, Don Toto Areson, Rondo." Gülümseyerek bana baktı. "Yalan söylemiyordu; her seferinde bize adını söyledi!"

Heyecanı nedense bulaşıcıydı. "Peki, onu tanıyor muyuz?"

"Henüz değil," dedi Henry. "Ama Google onu tanıyor." Adı..."

"Hayır! Hayır, hiçbir şey söyleme! Kendim bulmak istiyorum. Bu tür bilmeceleri severim." Onu telaşla masamıza çekiştirdim. "Kâğıt kalemi olan var mı? Peçete de olur."

"Öğle tatili biteli tam bir dakika oldu," dedi Persephone.

Aksiliğe bak.

16.

"Bunların hepsini yemezseniz sabah Günışığı Ailesi'ne güneş doğmaz." Annem ellerini beline koyarak Mia ile bana baktı. Ondan korkmuştum. Sadece her yanı una bulandığı ve biraz zombi gibi göründüğü için değil, aksine gözleri kötücül ve kararlı bir şekilde parladığı için de. Her yerde, mutfak tezgâhında, raflarda, masada, pencere nişinde kapkekler yığılıydı, daha doğrusu kapkek dağları. Hepsi de yanmış ve küflü görünüyordu, açıkçası iğrençtiler. Yine de bir tanesini elime aldığımda kapkekin üstü çatladı ve içinden kurt çıktı.

"Bunu yiyemem, anne!" dedim şikâyet edercesine.

"Yiyebilirsin ve yiyeceksin de. Bugün onca antidepresanı boşuna yutmadım!" Zombi annem Mia'yı yakalayıp keki yedirmek için ağzını zorla açmaya çalışınca Mia bağırmaya başladı. Onu annemin elinden kurtardım, ikimiz birlikte geriye doğru sendeleyerek bir kapkek dağına çarptık, saklanacak ya da kaçacak bir yer bulmak için korkuyla etrafıma bakındım. Ön tarafta yeşil bir kapı duruyordu... Ah, neyse ki bu sadece bir rüyaydı. Zombi annemden korkmama gerek yoktu. Gözlerimi

bir kez kırparak iğrenç kapkekleriyle birlikte annemi yok ettim, sonra elimi sallayarak haykıran düşsel Mia'yı da gönderdim. Gerçek Mia'nın rüya kapısını korumak için dışarı çıkmalıydım. Bunun için onun bileziklerinden birini alıp uyumadan önce koluma takmıştım. Dün gece Grayson'ın söyledikleri bana bir türlü rahat vermemişti: Ya biri geceleri Mia'nın rüyalarına sızıyorsa? Mesela Anabel.

Koridor boştu, her yer sessiz ve sakindi. Henry'nin benimkinin karşısında duran siyah kapısını görünce gülümsedim, aramızdaki meseleleri hallettiğimize seviniyordum. Yarın onun evine gidecek ve nihayet ailesiyle tanışacaktım. Ve kediyle. Bunları düşündüğümde biraz heyecanlanıyordum. Umarım benden hoşlanırlardı. Belki kendimi sevdirmek için ev yapımı kurabiye de götürebilirdim, şu sıralar pek şımartıldıklarını sanmıyordum. Kediye de lezzzetli bir kutu mama. Ya da doğrudan bir torba kum. İnternette kedilerin evi pisleme nedeninin değiştirilmeyen kedi kumu olabileceğini okumuştum.

Ama şimdi Mia'yla ilgilenmeliydim. Kapısı hemen benimkinin yanındaydı. Unutmabeni çiçeği mavisi, basit bir ahşap kapıydı; üzerinde yeşillikler içindeki taş evlere tıpatıp uyan, mat gümüş renkli kakmalar vardı, üst eşiğe çapraz bir şekilde flama zinciri asılmıştı. Kilit ya da göz deliği yoktu ve posta kutusunun deliği küçük bir hayvanın içeri sığabileceği kadar genişti. Geçen sefer kapıda en azından elinde tilki kuyruğu tutan, dev boyuttaki oyuncak tavşan devriye geziyordu ama bu gece ortalıkta hiçbir şey görünmüyordu. Denemek için

kapı kolunu aşağı indirdim. Kilitli değildi! Mia'nın bilinçaltı ne düşüncesizdi böyle. Gerçekten de herkes kolayca içeri gire...

"Merhabahahaha!" Burnumun dibinde kocaman bir kafa belirince korkudan geriye sıçradım. Sarı bahçıvan pantolonlu, tavşan bozuntusu Fıs-Vız. Boyutları büyüyen tüylü oyuncakların ne büyük kayba uğradıklarına şimdiye kadar hiç kafa yormam gerekmemişti. Hele ki Fıs-Vız kadar çok sevilmişlerse. Eksik gözü yüzünden sevimli hiçbir yanı kalmamıştı, daha çok sinsileşmiş gibiydi. İki uzun tavşan dişi ortaya çıkınca daha da sinsi bir havaya büründü.

"Fiir! Fiir!" dedi dev görünümüyle zıtlık oluşturan tuhaf bir bebek diliyle. Sesi tıpkı çizgi filmlerdeki tavşanlar gibi tiz ve çocukçaydı.

"Şiir mi?"

"Eveeeet!" Fıs-Vız patileriyle alkışladı. "Oku! Fıs için oku."

"Herhangi bir tane mi?"

"Güvel biv tane. Fıs'ın hofuna gidecek biv tane."

"Tamam. Pekâlâ... Ormandan çıkıp geldim..."

"Hayııır! Bu Fıs'ın hofuna gitmiyor. Bafka fiir! Gevçek biv tane. Yoksa Fıs seni yiyecek." Ağzını kocaman açıp dev dişlerini gösterdi.

Ah, pekâlâ, buradaki güvenlik önlemleri belki de fena sayılmazdı. Fıs-Vız Mia'nın bilinçaltının bir ürünü olduğundan, herhalde aklında belli bir şiir vardı. Küçükken Mia'nın sevdiği bir şiir. Ancak bu da yüz yirmiden fazla şiir demekti,

birçoğu Almancaydı, bu durumda davetsiz konukların Fıs onları yemeden doğru yanıtı bulması biraz zor görünüyordu. Tabii davetsiz konuk Fıs'la konuşmaya gerek duyarsa. Çünkü Fıs'ın tehlikeli görüntüsüne ve beni yemekle ilgili tehdidine karşın ona fark ettirmeden kapıdan geçmek için ne yazık ki yeterince çare ve yol vardı.

"Rüzgâra dönüşseydim şimdiye kadar üç kez Mia'nın rüyasına sızardım," dedim pişmanlıkla. "Ya da sincap olur, posta kutusunun deliğinden içeri girerdim."

"Bu fiir değil. Fimdi Fıs seni yiyecek." Eşikten atlamaya hazırlandı. "Ama Fıs seni sevmedi. Fıs sadece havuç sever," dedi ve sonra zafer dolu bir kıkırdamayla kapıyı suratıma kapadı.

İç geçirdim. Eh, harika, böylece bir şey açıklığa kavuşmuştu: Mia biraz deneyimli bir rüyacı için çocuk oyuncağıydı. Mesela Anabel için. Düşündüm. Her gece onun kapısında nöbet tutamayacağıma göre bir şeyler yapmam gerekiyordu. Parmaklarımı şıklattım.

"Bayan Olive!" Bay Wu onu savaş filminden çekip almışım gibi siyah dövüş giysisi içinde önümde eğildi. Keyifle başımı salladım. Evet, o aptal bir oyuncak tavşandan çok daha yetenekliydi.

"Bu gece bu kapının önünde nöbet tutmanızı istiyorum," diye açıkladım. "İçeri hiç kimseyi bırakmayın, dışarı da öyle. Ve biri bunu denemeye kalkarsa hemen alarm verin. Nerede olursam olayım, her durumda sizi duyabileceğim kadar yüksek

sesle." Kapının yanında dev bir gong hayal edip tokmağını Bay Wu'ya uzattım.

Bay Wu tokmağı ustalıkla havaya savurup tekrar tuttu. "En iyi kapatılan kapı, yine de hâlâ açık bırakılabilen kapıdır," dedi azarlar gibi.

"Evet, kesinlikle haklısınız. Ama bu kapı ne pahasına olursa olsun kapalı kalmalı. İçeri rüzgâr bile sokmayın. Anladınız mı, Bay Wu?"

Öğretmenim görünmez bir rakibe karşı birkaç kung fu hareketi yaptı. Öyle hızlıydı ki hareketlerini takip edemedim. "Bana şimşek de derler, gökyüzünün kaplan pençesi."

"Müthiş," dedim hayranlıkla. Bu işin üstesinden harika bir şekilde gelmiştim. (Gerçek Bay Wu'yla karşılaşacak olursam, bunun için özür dileyecektim.) Ancak Bay Wu'nun ben olmadığım zaman da işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Bunu denemek üzere en yakın köşeye kadar uzaklaştım, sonra rüzgâra dönüşüp tekrar kapıya yaklaştım. Bu kez ilk denememden çok daha başarılı olmuştum. Koridorda rahatça süzülerek Bay Wu'ya doğru ilerledim.

"Dur bakalım, rüzgâr istilacı!" Tam önümde havayı yaran bir darbe beni birkaç metre geri savurdu. "Sana buradan geçiş yok!" Bay Wu diğer eliyle gonga vurdu. Derin ve biraz da görkemli ama kulakları sağır edecek kadar yüksek bir ses geçitte yankılandı ve duvarlara çarparak yüz kez güçlendi. Biraz daha uzağa savruldum. Evet, bu inatçı Anabel'i bile kaçırmaya

yetecek kadar sesliydi. Bay Wu, pardon, gökyüzünün kaplan pençesi kusursuz bir muhafızdı. O sırada rüzgâr biçiminde olmasaydım keyifle ellerimi ovuşturabilirdim. Mia'nın kapısı şimdilik güvende görünüyordu. Artık rahatça rüyama geri dönebilir ve *uyuyabilirdim*. Biri beni yarın öğle yemeğinden önce uyandıracak olursa elimden çekeceği vardı!

Ama sonra yine de rahatıma o kadar çabuk kavuşamadım. Çünkü Henry'nin kapısı açılıp Henry dışarı çıktığında gongun yankısı henüz kesilmemişti. Havada hareketsiz kalıp bekledim. Kapıma doğru bakınca dudaklarında bir gülümseme belirdi ama orada durmayıp geçitten aşağı doğru yürüdü.

"Rüyalarına inanan, hayatta uyuyakalır, dağınık saçlı genç adam," dedi Bay Wu Henry önünden geçerken.

Henry ona ve dev gonga şaşkın bir bakış attı ama temposunu yavaşlatmayıp bir sonraki köşeden döndü.

Dünyanın şimdiye kadar gördüğü, daha doğrusu *görmediği* en görünmez ve en hızlı rüzgâr olarak hiç düşünmeden onu izledim. Hatta takla bile atabiliyordum; görünmeyen, duyulmayan taklalar. Gözlerinin önünde belirdiğimde Henry çok şaşıracaktı. Ama daha önce saçlarını dalgalandırmayı, yanağını okşamayı deneyecektim. Tıpkı biraz neşelendiklerinde rüzgârların yaptığı gibi.

Bu arada Senatör Tod'un doğru adını bulmak için beş dakika bana yetmişti. Henry daha çabuk davranmıştı çünkü internette anagram bulucu kullanmıştı. Senatör Tod Nord.

Sondero Tanton, Notto Oserdan, Nordo Senatto, hepsi aynı adın anagramlarıydı. Eğlence olsun diye *Sandtor Nero tot, Tornado Teson* kelimelerini de bulmuştum ama kesinlikle en sevdiğim *Dost Nota Re Ton*'du. Sonunda asıl önemlisinin, yani isimlerin üzerinde durmuştum: Tad, Ned, Ron ve Don'dan sonra geriye sadece bir tek isim kalmıştı. Hatta unvanı bile vardı: Dr. Otto Anderson.

Arama motoru İngiltere'de iki Otto Anderson'ın sonucunu vermişti ve bunlardan biri psikiyatri doktoruydu. Surrey'deki bir klinikte. Tam da Anabel'in yattığı klinikte.

Deli olan birinin deli bir doktor tarafından tedavi edilmesi korkunç bir düşünceydi. Ama şu Anderson belki hiç de göründüğü kadar deli değildi. Öyle ya da böyle, Anabel'e hayran kalmamak elimde değildi: Çünkü psikiyatristini rüyalarda başkalarını ziyaret edebilmenin mümkün olduğuna inandırmayı başarmıştı. Onun gözünde olduğundan daha kaçık duruma düşmeden bunu nasıl yapabilmişti? Uyurgezer meselesi nedeniyle Mia'ya rüyalarla ilgili sırrımızı açmaya niyetlenmiş ama sonra yine bundan vazgeçmiştim çünkü nasıl tepki vereceğini çok iyi tahmin edebiliyordum: Hemen bir gizli kamera bulmaya kalkardı. Aklı başında olan hiç kimse buna inanmazdı.

Ama şu Dr. Anderson Anabel'e inanmakla kalmamış, bunu hemen denemişti de. Şimdi koridorlarda dolaşarak sorun yaratıyordu. Asıl soru: Bizden tam olarak ne istiyordu? Ve Anabel neden bir daha ortalarda görünmemişti?

Heyecan verici keşfimizden henüz Arthur'a söz etmemiştik. Ben ona söylemekten yanaydım ama Henry biraz daha beklemeyi tercih etmişti.

Henry demişken... Dikkatim dağılınca onu hemen gözden (Gözden mi? Bunu düşünme, Liv!) kaybetmiştim. Ama bir rüzgâr için bu sorun değildi. On şiddetinde eserek köşeye doğru savruldum, işte oradaydı. Üzeri işlemelerle dolu, brokar kumaş kaplı şık bir kapının önünde durup her tarafı kolaçan etti. Henry'nin üzerinde durup kumaştaki pastel tonlarda işlenmiş çiçekleri, kuşları ve kelebekleri hayranlıkla inceledim. Oldukça abartılıydı ama harikaydı.

Tahminde bulunmam gerekirse, kapının sahibinin bir kadın olduğunu söyleyebilirdim.

Henry aşağıya doğru eğilip ipek üzerine işlenmiş pembe renkli bir kuşa dikkatle dokundu. Kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı.

Vay canına.

Tabii aslında şimdi, gülerek kendimi göstermem gereken, Henry'nin de –aynı şekilde gülerek– bu kapının kime ait olduğunu bana açıklayacağı andı.

Ama bu Henry'nin kapıdan içeri girdiği, benim de rüzgâr olarak aradan sızdığım an oldu. Hem de hiç tanımadığım birinin rüyasına.

Kapı ardımızdan yavaşça kapandı.

17.

İlk anda mavi-altın sarısı bir Fabergé yumurtasının[21] içine girdiğimi sandım çünkü duvarlar bombeliydi ve üzerimizde ışıl ışıl, dev gibi bir kubbe yükseliyordu. Her yer parıl parıl parlıyordu. Ve buharlar arasında su şakırtıları duyuyordum. Yakından baktığımda, spa benzeri bir yerde bulunduğumuzu anladım; oldukça lüks bir doğu hamamında. Yerler altın benekli, gece mavisi mozaik fayanslarla kaplıydı; duvarlar parlak mavi tonlarda boyanmıştı. Altın süslemelerle bezenmiş duvar çıkıntıları bir salondan diğerine devam ediyordu; her yerde havuz vardı, yüzme, gevşeme havuzları, su oyunları oynamak için yapılmış havuzlar; ayrıca saunalar, ekzotik bitkiler, altın çerçeveli dev aynalar, katlanmış şekilde tepeleme yığılmış havlular ve üzeri minder kaplı, geniş şezlonglar.

Ve insanlar. Bir sürü insan. Bazıları mayo ya da bornoz giymişti, beline havlu dolamış birkaç kişi de vardı ama çoğu çıplaktı. Mesela o sırada saunadan çıkan, yengeç gibi kıpkırmızı

21 1842 yılında St. Petersburg'da Gustav Fabergé tarafından yapılan ve oğlu Peter Carl Fabergé tarafından geliştirilen sanat eserleri. (ç.n.)

kesilmiş şu adam. Rüzgâr olmasaydım, kısa bir an gözlerimi kapayabilirdim.

Haydi ama. Kim böyle bir rüya görürdü ki? Ve... aaaa! Henry'nin giysileri nereye kaybolmuştu?

Etrafıma bakınmaktan bunu nasıl yaptığını görememiştim. Şimdi üzerinde yumuşak tüylü, mavi bir bornoz vardı ve böylece ortama kusursuz bir şekilde uymuştu. Ancak görünmez falan değildi. Geçenlerde birini gözetlemek için kamufle olmadan rüyasına sızmanın bir anlamı olmadığını bana kendisi söylememiş miydi? İnsanlar rüyada gerçek hayattakinden daha iyi yalan söylemiyorlar mıydı? "Görünmez bir izleyici ve dinleyici olarak rüyalarda bir insanla ilgili çok fazla şey öğrenilebilir. Hatta biraz sabırla her şey." Bunu o söylemişti. Kimseyi gözetlemeyecekse, burada ne yapıyordu? Neredeyse bir randevusu olduğunu düşünmeye başlayacaktım.

Rahat adımlarla bir oturma grubunun yanından geçip oldukça büyük bir jakuziye doğru yürüdü. Bir koltuğa yan gelip yatmış olan yengeç kırmızısı adamı görmezden gelmeye çalışarak Henry'nin peşinden gittim. Zaten artık süzülürken öncekinden daha fazla dikkatimi toplamalıydım çünkü fazla buhar yüzünden rüzgâr esintisinden küçük bir buluta dönüşmüştüm. Artık ne esebiliyor ne de rahatça ilerleyebiliyordum; coşkum da beni kolayca terk etmişti. Salonda yankılanan film müziğinin de bu ruh halime katkısı büyüktü; bu rüyayı her kim görüyorsa berbat bir müzik zevki vardı. Çünkü gizli hoparlörlerden Celine Dion'un *My Heart Will Go On* şarkısı

duyuluyordu. Lottie yılda en az dört kez bize zorla *Titanik*'i izletirdi, bu yüzden şarkıyı istemediğim kadar iyi tanıyordum. Lottie her seferinde hüngür hüngür ağlar ama böyle ağlamanın çok sağlıklı ve ruh hijyeni açısından çok önemli olduğunu iddia ederdi.

Jakuzinin kenarında ayaklarını suya sallandırmış olan David Beckham'ın oturduğunu görünce bir saniyeliğine rahatladım. Çünkü bir an tüm bunların David Beckham'ın rüyasında olup bittiğini, Henry'nin de imza ya da ona benzer bir şey isteyen tuhaf bir futbol fanatiği olduğunu düşündüm. Hatta Celine Dion da tabloya uyuyor gibiydi, sonuçta Beckham bir Spice Girl'le evlenmişti, bu durumda müzik zevki konusunda her şey mümkün görünüyordu.

Ama sonra, henüz Beckham'ın dövmelerine yakından bakamadan, "Henry, sevgili çocuğum," diyen boğuk bir ses duydum ve konuşan David Beckham değil, jakuzide yatan çıplak bir kadındı. Yani çırılçıplak olup olmadığını tam olarak görememiştim çünkü su çok köpüklüydü ama en azından belden yukarısında hiçbir şey yoktu. Hafif bronzlaşmış pürüzsüz cildi, parlak bukleli saçları, sık ve uzun kirpiklerle çevrelenmiş iri, yeşil gözleriyle kolayca denizkızı olarak kabul edilebilirdi. Sadece koyu kırmızı ruju onu biraz basit gösteriyordu.

Henry ona gülümsedi. Ama ona burada tesadüfen rastlamış gibi değil, onu görmekten mutlu olmuş gibi. Biraz daha ağırlaşıp yavaşça yere doğru alçaldığımı hissettim.

Beckham'a bir yan bakış bile atmaksızın, "Merhaba, B," dedi Henry. Bee mi yoksa B mi demişti? Bu bir takma isim miydi? Belki de adının kısaltmasıydı.

B uzun bacaklarından birini sudan dışarı çıkardı. Bunun yerine bir balık kuyruğu çıkarsaydı şaşırmazdım doğrusu.

"Suya girmek istemiyor musun?" Kadın şehvetli bir gülümsemeyle ona baktı.

Hayır, istemiyor, diye bağırmayı çok isterdim ama bulutlar konuşamazdı. Henry bornozunun kuşağını çözüp yavaşça omuzlarından aşağı, yere kaydırdı; bunu öyle kararlı bir şekilde yaptı ki jakuzideki B zevkle iç geçirdi. Bense artık havada durmakta sorun yaşıyordum. Kendi isteğim dışında bulut ile buhar arası bir şeye dönüşmüştüm ve bu tuhaf duruma daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Ama bu da bildiğim tek şeydi; kahretsin, burada neler dönüyordu? Kafamın içinden Gizemli'nin fesat sözleri geçti. Ne yazmıştı? Henry'yi kadınlar konusunda pek çekingen biri olarak tanımadıklarını mı?

Ne yaptığımı tam bilemeden kendimi bir yusufçuğa dönüştürüp havuzun yanındaki bir kurdele çiçeğinin yaprağına kondum. Böylesi daha iyiydi. Yusufçuk olarak en azından soluk alabilir ve altı bacağımla yere sıkıca tutunabilirdim.

Bu arada B gözlerini kırpıştırarak Henry'yi tepeden tırnağa zevkle inceledi. "Harika bir vücudun var," diye mırıldandı. Bunda haklıydı doğrusu: Henry'nin yanında David

Beckham'ın bile havası kaçmıştı; hatta mecazdan da öte çünkü iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Henry'nin neyse ki mayo giymiş olduğunu fark ettim ama o an bu bile beni tam olarak rahatlatmamıştı.

"Ne bekliyorsun?" B başını geriye atarak güldü. Dişleri de çok güzeldi. "Yoksa benden korkuyor musun?"

Hayır, Henry'nin hiç de korkmuş bir hali yoktu. Tam tersi. Kanatlarımın titremeye başladığını hissettim. Henry'nin ilişkimizin ilerlemesini böylesine rahatça beklemesinin nedeni yoksa bu muydu? Başkalarıyla...

"Girme," diye içimden yalvardım. Ön bacaklarımla gözlerimi kapamayı çok isterdim (Neden hep kendimi gözleri çok iyi gören hayvanlara dönüştürüyordum ki?) ama yapmadım. Bunun yerine önümde kendini suya bırakıp parfüm reklamlarındaki erkek mankenler gibi yavaşça dibe dalan Henry'ye baktım. Tekrar yüzeye çıktığında, içlerinde ışığın kırıldığı minik su damlacıkları ağır çekimde etrafında parlayarak pürüzsüz teninden aşağı inci taneleri gibi yuvarlandı. Henry keyifli bir gülümsemeyle B'nin karşısına geçti. Jakuzide baş başaydılar. Ve Celine Dion yine baştan başlamıştı: "Every night in my dreams. I see you, I feel you, that is how I know you go on ..."

Acaba yusufçuklar da kusabiliyor muydu? Çünkü kusacak gibi hissediyordum.

Bu arada havuz kenarında David Beckham'ın yerine buruşuk takım elbiseli, daha yaşlıca bir adam belirmişti. Ortamın

soylu havasına hiç uymayan, eski püskü bir plastik sandalyeye oturmuş, yabancı dilde bir şeyler söylüyordu. Rusça olabilirdi ama konuşması oldukça kaba ve aksiydi.

B rahatsız olmuş şekilde kaşlarını çattı. "Şimdi de çocukları mı taciz ediyorum?" Şimdi onun da hafif aksanlı konuştuğunu fark etmiştim. "Ona bir bak, baba, o senin hiç olmadığın kadar erkek. Ayrıca eğlenmek benim de hakkım."

Yaşlı adam yüzünü tiksintiyle buruşturarak öncekinden daha aksi bir sesle kendi dilinde ona yanıt verdi, sonra sözlerinin etkisini güçlendirmek için yere tükürdü.

"Bu doğru değil," diye öfkeyle bağırdı B. "Yirmi dokuzumdan bir gün bile fazla göstermiyorum, bu çocuk da çoktan reşit oldu ve ne yaptığını çok iyi biliyor."

"Kesinlikle," dedi Henry, oysa yalan söylüyordu. Reşit falan değildi; şubatta, Florence ve Grayson'dan bir hafta sonra on sekiz olacaktı. "Şimdi sizden kızınızı rahat bırakıp gitmenizi rica ediyorum, yoksa buna ben yardımcı olmak zorunda kalacağım."

B'nin babası bu isteği yerine getirecekmiş gibi görünmüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Henry elini kaldırdı. Sanki adamın ses düğmesini çevirmiş gibiydi: B'nin babası elini kolunu sallayarak hararetle konuşuyordu ama sesi duyulmuyordu, alnındaki damarları şişirerek ağzını gittikçe açmaya çalışsa da durum değişmemişti. Henry elini tekrar kaldırınca beyaz giyimli iki havuz görevlisi gelip kendi ken-

dine sessizce haykıran adamı eski püskü sandalyesiyle birlikte oradan alıp götürdü.

Henry onu hayranlıkla izleyen B'ye tekrar dönerek, "İşte bu kadar," dedi.

"Bunu nasıl yaptın," diye sordu kadın. "Onu susturmayı bugüne dek hiç kimse becerememişti."

"O halde zamanı gelmiş," dedi Henry. Omuz silkmek onun için öyle tipik bir hareketti ki kurdele çiçeğinin üzerinde tekrar titremeye başlamıştım, bu kez yaprak da benimle birlikte titriyordu. Burada ne işim vardı? Onu neden izlemiştim ki? Tüm bunları görmek istemiyordum. Tek istediğim, uyanmaktı.

Bu arada kurdele çiçeğinin tamamı titremeye başlamıştı ama Henry bunu fark etmedi.

"Bunu gerçekten hak etmedin, B," diye devam etti övgü dolu, kalın sesiyle. "Senin gibi bir kadın hiç kimsenin kendisine kötü davranmasına izin vermemeli."

"Ah, seni harika çocuk." B ona doğru yüzdü. Sonraki günlerde kurdele çiçeğinin üzerinde şişerek yavaş yavaş aşağı kaymasaydım daha sonra neler olabileceğini sık sık kendime sordum. Yüksek sesli bir şapırtıyla Henry ve B arasında fokurdayan suya düşmüştüm. Henry şaşkınlıkla bana bakarken B küçük bir çığlık atarak su yuttu.

Dönüşümüm üzerinde hiçbir kontrolüm kalmamıştı, bu yüzden aynı şekilde çıplak olduğumu görmek beni şaşırtmadı ancak tenim metalik gri-mavi renkte parlıyordu ve sırtımda

hâlâ ince yusufçuk kanatları duruyordu, tabii sırılsıklam ve işe yaramaz bir şekilde aşağı sarkmış halde.

Ama şu anda bu umurumda değildi.

Şaşkınlığını üzerinden ilk atan B oldu. Öksürerek yuttuğu suyu tükürdü. "Ah, hayır, hayır," dedi öfkeyle. "Tam da en güzel anda. Kusursuz! Burada tuhaf elflere ya da 'Avatar' yaratıklarına ihityacımız yok. Bu da ne demek oluyor?"

Evet, bu ne demek oluyordu? Bunu ben de bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Henry'nin yüzündeki suçlu ifade her şeyi daha da kötüleştiriyordu ve öyle öfkeliydim ki halimden utanmayı tamamen unutmuştum.

Ten rengimi düzeltip kanatlarımı yok ederken, "Doğrusu bilmiyorum," diye öfkeyle çıkıştım. "Henry'ye soralım!"

Ama Henry susuyordu. Görüntüm karşısında herhalde dilini yutmuştu.

Havuzun kenarına yüzerek dışarı tırmandım ve sert adımlarla diğer çıplakların yanından geçtim. Ayaklarım hâlâ yeşildi ve salondaki herkes bana bakıyor gibiydi. Umurumda değildi, nasıl olsa birbirimizi bir daha görmeyecektik!

Neden uyanamıyordum? Koridora çıkan kapı neredeydi? Eve gitmek istiyordum. Sadece eve gitmek.

Sanki biri içimde bir musluğun vanasını çevirmiş gibi ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyordu ve elimden hiçbir şey gelmiyordu. Kahretsin! Bir bu

eksikti. Şu aptal kapı buralarda bir yerde olmalıydı. Gözlerim yaşlardan bulanıklaşmış bir halde duvarı yoklayarak ilerledim.

"Liv!" Henry iki eliyle kollarımdan tutup beni kendine çekti. Fazla düşünmeden Berkeley'de Bay Wu'yla üzerinde çokça çalışmış olduğumuz ve artık ezberimde olan kurtulma hareketini uyguladım. Ama Henry beni yeniden yakalayınca, göğüs kemiğine Gua Tong Choy stilinde bir yumruk attım.

Ama Henry darbenin etkisiyle iki büklüm olmak yerine kollarını uzatıp yanaklarımdaki gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Livvy, lütfen! Gitme."

Üzerinde yine kot pantolon ve tişört vardı ve tamamen kuruydu, bu beni daha da öfkelendirmişti: Ben yeşil ayaklarımla, çıplak ve gözyaşları içinde ortalıkta dolanırken anlaşılan onun sinirleri bu durumda bile dış görünüşüyle ilgilenebilecek kadar sağlamdı.

Üstüne üstlük şimdi sihirli bir şekilde oluşturduğu bornozu bana tutuyordu. Ve evet, bakışlarında açıkça acıma vardı. "Bunu yapmamalıydın, Liv," dedi yumuşak bir sesle. "Al, şunu üstüne giy."

O an gözyaşlarımı bastırıp öfkeden kaskatı kesildim. Kusursuz taranmış saçlarımla giyinik hale dönüşmem sadece çeyrek saniyemi almıştı, hatta gözlüklerimi bile hayal etmiştim. Artık nihayet net görebiliyordum: Hemen yanımda üzeri kumaş kaplı bir kapı duruyordu.

"Şüphesiz haklısın," diye yanıtladım, sesim bile katılaşmıştı. Hatta buz saçakları gibi kaskatıydı. Çenemi yukarı kaldırarak Henry'nin gri gözlerinin içine baktım. "Randevunu berbat ettiğim için üzgünüm. Yaşlı kadınlara düşkün olduğunu bilmiyordum. Harika bir kadın... kuşkusuz. Belki müzik zevki dışında." Hoparlörlerden hâlâ aşkını kalbinde saklayan Celine Dion haykırıyordu. Ve kalbi çarpmaya devam ederken hayat da devam edecekti. Onun adına sevinmiştim. "Tabii... insan her şeye sahip olamaz."

Saçlarımı enseme savurarak arkamı döndüm ve kapıyı açtım. Bu abartılı hareketi Florence'tan öğrenmiştim. Ancak açtığım, ne yazık ki yanlış kapıydı. Karşımda içi havlu dolu bir dolap duruyordu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Havalı bir şekilde çekip gitmek bile bana çok görülüyordu.

Henry arkamdan yine adımı seslendi ama tekrar ona dönüp bakamadan göğsümde şiddetli bir baskı hissettim. Sonra kubbe çatıyı parçalayan kızıl tüylü dev bir pençe beni bir tekmede B'nin rüyasından dışarı fırlattı. Gidişim yine de havalı olmuştu.

18.

Gerçekte bu bir dev pençe değil, Spot'un yanağıma bastırdığı, gövdesinin geri kalanına oranla daha narin olan patisiydi. Kedi yüksek sesle mırlayarak göğsümde oturuyordu ve beni bu rüyadan uyandırdığı için ona öylesine minnettardım ki kızmak aklımın ucundan geçmedi. Tam tersi, göğsümde oturmasına izin verip nabzım biraz sakinleşene dek çenesinin altını kaşıdım. Kötü bir rüyadan uyandıktan sonra bunun sadece kötü bir rüya olduğunu bildiğim zamanları hiç bu kadar özlememiştim. Boğazıma bir yumru oturmuştu çünkü rüyamda akıttığım gözyaşları orada birikmişti. Ama bu baskıya izin verdiğim takdirde tıpkı barajda oluşan çatlaktan boşalan su gibi bir daha onları durduramayacaktım. Bu yüzden kedinin sakinleştirici mırıltısına odaklanıp düşünmemeye çalıştım.

Ama Spot kendini okşatmaya gelmemişti. Bunu hatırlatmak için yanağıma bir pati daha attı, bu açık bir talepti.

"İçeri nasıl girdin, kedicik?" Onu dikkatle yere bıraktım ve gece lambasını yakıp ayağa kalktım. Biri kapımı açmış olmalıydı çünkü yatmadan önce kapadığımı biliyordum.

"Yoksa artık kapı kollarını da mı indirmeye başladın?" Spot hâlâ yüksek sesle mırlayarak ayaklarıma sürtünüyordu. Saate bir göz attım. Üç buçuktu. Kedi herhalde her zamanki fare avına çıkmak istiyordu. Normalde bunu hep Grayson yapardı (Spot'un getirdiği tarla farelerini paspasın üstünden alıp atmak onun işiydi) ama Spot herhalde bu gece kapıcı olarak beni seçmişti.

"Gel bakalım," der demez Spot kapı aralığından ok gibi dışarı fırladı ve ben Mia'nın da yatağında uyuyup uyumadığını (ki uyuyordu) kontrol ederken merdivende durup beni bekledi. Aşağı inip mutfakta verandanın kapısını açtım ama Spot her zaman yaptığı gibi bir anda acelesi olduğunu unutup kapı eşiğine oturdu ve ben soğukta bir o yana bir bu yana sallanıp yavaş yavaş buz saçağına dönüşürken kendini yalamaya koyuldu. Sonunda yavaş adımlarla bahçede uzaklaşırken yine de onun ardından hüzünle baktım. Varlığı beni biraz teselli etmişti. Ya da en azından beni oyalamıştı. Yatağa geri döndüğüm takdirde rüyadaki sahnelerin gözümün önüne geleceğinden emindim: Henry'nin bornozunu çıkarıp jakuziye dalışı, B'ye gülümseyip kalın sesiyle, "Senin gibi bir kadın hiç kimsenin kendisine kötü davranmasına izin vermemeli," deyişi.

Senin gibi bir kadın... Yatak yerine banyoya gidip aynada kendime baktım. *Senin gibi bir kadın.* Gerçi gözlük ya da kontakt lens olmadan pek iyi göremiyordum ama B'yle aşık atamayacağımın farkındaydım. O benim aksime güzel, olgun ve seksiydi. Aslında acınası bir durumdu.

Tam da sırasıymış gibi Gizemli'nin yazdığı tüm o kötü yazılar, sevgili öğrenci arkadaşlarımın yorumları tekrar aklıma geldi. Belki de haklıydılar. Henry'ye fazla çocukça ve toy geldiğim için henüz birlikte olmamıştık.

Bu, arzu edilenin tam tersiydi.

Ve sonra gözyaşlarım hiçbir uyarıda bulunmadan akmaya başladı, artık yanımda beni oyalayacak Spot da yoktu. Ne kadar çabalasam da ağlamamı bastıramıyordum. Karın ağrısı çekermiş gibi iki büklüm olup lavaboya kapandım ve daha önce hiç yaşamadığım kadar şiddetli bir ağlama krizine girdim.

Kapı çalındığında ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Artık hiçbir şey bilmek istemiyordum. Son saatleri hafızamdan silmenin bir yolu olmalıydı ama bu dileğimi yerine getirecek bir hipnozcuyu şu anda nereden bulacaktım. Belki elektroşokun da faydası olurdu. Belki de başımı yeterince sert vurursam banyonun fayansları da işe yarayabilirdi. Kapı tekrar çalındı.

"Liv? İçerideki sen misin?" Bu Grayson'dı, sesi yorgun ve sinirliydi.

Bu evde hiç rahat edemeyecek miydim? Yalnız kalmak istiyordum. Fayanslarla baş başa. "Konuk... hık... tuvaletine git, Grayson," dedim aynı şekilde öfkeyle. Kötü ağlama hıçkırıklarım kesilmişti ama bu kez de normal hıçkırık tutmuştu.

Grayson kapının önünde homurdandı.

Aynada yüzümün leke leke olduğunu ve gözlerimin şiştiğini kontakt lensler olmadan da görebiliyordum. Önce

yüzümü soğuk suyla yıkamaya çalıştım ama işe yaramayınca bir makyaj pamuğu alıp Florence'ın portakallı yüz toniğiyle yüzüme kompres yaptım. Lekelerde işe yaramamıştı ama en azından çok güzel kokuyordu. İhtiyacım olan şey, rahatlatıcı bir yüz kremiydi. Belki Florence'ın ölüm cezasıyla tehdit edip dokunmamızı yasakladığı kutucukları arasında bir şey bulabilirdim. Bugüne kadar bu yasağa uymuştum ama şimdi kapakları altın renkli bu kutulardan birini açmak için acil bir ihtiyaç hissediyordum. Kadife çiçeği kremi. Üstündeki küçük yazıları okuyamıyordum ama "kadife çiçeği" kulağa sakinleştirici, sağlıklı ve aynı zamanda kızıl lekelerin doğal düşmanı gibi geliyordu. Kremden yüzüme bolca sürdüm.

"Kapıyı kıramam ya." Anlaşılan Grayson hâlâ kapının diğer tarafındaydı.

"Hayır. Ama... hık... önünden çekilebilirsin," dedim.

"Seninle konuşmuyorum ve hayır, yapamam, yoksa bütün ev ayağa kalkar... Liv, içeride ne yapıyorsun?"

"Delirdin mi... hık?.."

Grayson'ın kapının ardında iç geçirdiğini duyabiliyordum. "Şu anda bileklerini mi kesiyorsun?"

Ne? "Hayır, krem sürüyorum." Krem kutusunun altın renkli cam kapağı elimden kayıp lavabonun içine düştü. "Kahretsin! Hık."

"Duydun mu? İyiymiş."

Kiminle konuşuyordu orada? Umarım Florence değildi. Kapağın çatladığını fark ederse beni öldürürdü. Acaba üzerini altın renkli ojeyle kapatabilir miydim? Geçenlerde Florence'ın ayak parmaklarında o renkte bir şey görmüştüm. Ojelerini sakladığı çekmeceyi açtım. İçinde yaklaşık altmış oje vardı.

"Hayır, aptal, kendi gözlerimle göremem," diye söylendi Grayson kapının önünde. "Çünkü duvarlardan içeri bakma yeteneğim yok... hayır, bunu nasıl yapayım... Liv, lütfen aç şu kapıyı artık! İyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerek."

"Aklını kaçırmışsın," dedim. İşte, altın renkli oje, açık kahverengi olanın yanında duruyordu. Florence onları renklerine göre yerleştirmişti.

"Bunu bana değil, Henry'ye söyle."

Oje şişesi ellerimin arasından kaydı, fayansın üzerine düşmekten son anda kurtardım. Henry! Korkudan hıçkırığım anında geçmişti.

"Cep telefonundan sana ulaşamamış, bu yüzden beni aradı," dedi Grayson. "Ve şimdi beni banyo kapısı önünde dikilmeye zorlayarak deli ediyor."

Uçuşan parmaklarımla kapının kilidini çevirdim, Grayson kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Sonra sessizce telefonunu bana uzattı.

Elimi uzattım ama telefonu almaya içim elvermedi. Henry'nin sesini duyma düşüncesi vazgeçmeme yetmişti...

"Ona uyuduğumu söyle," diye fısıldadım.

Grayson gözlerini devirdi. "Bunun için biraz geç. Ayrıca ben de uyuyordum. Onun için fark etmedi." Esnedi. "Liv, sorunlarınızı gündüz gözüyle çözemez misiniz? Lütfen!"

Hayır, korkarım sorunlarımız hiçbir şekilde çözülemezdi. Ne gündüz gözüyle ne de gece.

Grayson cep telefonunu tekrar kulağına götürdü. "Duydun mu? Seninle konuşmak istemiyor. Ama kendisi iyi."

Tabii. Harikaydım. Tekrar gözlerime hücum eden yaşlar dışında.

"Ne?" Grayson gözleri ışığa alışınca beni biraz daha dikkatle inceledi, sonra kaşlarını çattı. "Evet, öyle! Son derece normal. Artık kapatıyorum, tamam mı? Saat dört buçuk, lanet olsun, şu anda hepimiz derin uykuda olmalıydık. Tekrar ararsan açmayacağım, anlaşıldı mı? Yarın antrenmandan sonra görüşürüz." Homurdanarak telefonu kapadı. "Ona ne yaptın böyle?"

"Ben mi yapmışım?" Şimdi homurdanma sırası bendeydi ama en azından gözyaşlarımı kontrol altına almama yardımcı olmuştu. "Başka biriyle kırıştırmaya hazırlandığı sırada onu rahatsız ettim. B diye birini tanıyor musun?"

"Şişşt!" Grayson önümden geçip banyonun ışığını söndürdü. "Bütün evi uyandıracaksın!"

"Henüz işim bitmemişti," deyip ışığı tekrar açtım.

"Hayır, bitti." Grayson ışığı tekrar kapadı. "Yatağına gitsen iyi olacak. Aynaya baktın mı? Korkunç görünüyorsun."

"Sence bunu bilmiyor muyum?" Banyo kapısını suratına kapamaya çalıştım ama araya ayağını koyup beni koridora çekiştirdi.

"Bu öğleden sonra önemli bir maçımız var ve koç fazladan antrenman koydu. Artık yeter. Uyumam gerek."

"O zaman git uyu." Elinden kurtulmak için gönülsüzce çabaladım ama aslında beni banyodan çıkardığı için ona minnettardım. Yoksa herhalde orada günlerce kalıp başıma, fayanslarla ve Florence'ın ojeleriyle kötü şeyler yapabilirdim.

Ama Grayson'ın elinden kurtulmak o kadar kolay değildi. Beni ancak odama getirip kapıyı arkasından kapayınca bıraktı. Sonra sırtını ahşaba dayayıp iki kez derin soluk aldı.

Ben de öyle. Grayson'ın bakışlarındaki acıma gece lambamın zayıf ışığında bile belli oluyordu ve bu dayanılmazdı. Gözlerimi kırpıştırdım. Onun önünde ağlamamalıydım. Ağlamadım da.

"Yüzüne ne oldu?"

"Burnumu mu kastediyorsun? Çok çirkin, değil mi? Her yerim gibi. Henry'nin beni istememesine şaşmamalı."

"Ben şu şeyi kastetmiştim..." Grayson işaretparmağını kaldırıp alnıma dokundu. Florence'ın kadife çiçeği kremini tamamen unutmuştum. Elimin tersiyle yüzümü sildim.

"Biraz bile çirkin değilsin, Liv, sadece biraz pissin... ve ağlamışsın." Grayson bana ciddi bir bakış attı. "Henry'ye gelince... aranızda ne geçti, bilmiyorum ama onu hiç böyle perişan görmemiştim."

Perişan mı? Belki onun da leke kremine ihtiyacı vardı.

"Geceleri rüyalarınızda ne haltlar karıştırıyorsunuz?" Grayson birden öfkelenmişti. "Neden buna bir son vermiyorsunuz? Neden gerçek hayata odaklanmıyorsunuz, zaten her şey yeterince karmaşık."

"Bunu Henry'ye sormalısın." Kendimi yüzüstü yatağa attım. "Ayrıca rüyada yaşananlar da pekâlâ gerçek." Ne yazık ki. İşte yine akmaya başlamışlardı. Gözyaşları. Lanet olsun.

"Bunu bırakmak için bir neden daha."

Yüzümü yastığa gömmüştüm ama Grayson'ın yaklaşarak tereddütle yatağımın kenarına oturduğunu duyabiliyordum.

"Aranızda geçenler sizi ilgilendirir," dedi, şimdi ses tonu iyice yumuşamıştı. "Ama bildiğim bir şey var: Henry asla sana acı vermez, Liv."

Vermez miydi? Çoktan vermişti. Hıçkırıklarımı yastığımda boğdum.

"Sana yemin ederim," dedi Grayson biraz ısrarla. "Onu birinci sınıftan beri tanırım, seninle ilişkisi... bambaşka."

Ansızın doğrulup oturdum. "Yaa? Nasıl bambaşka?"

Grayson'ın yüzüne bir gölge düşmüştü. "Bunu sana açıklamam biraz zor."

Öfkeyle burnumu çektim. "Ama bir açıklama bana gerçekten yardımcı olabilirdi," dedim. Aslında sesime alaycı bir hava vermek istemiştim ama cümlem ağzımdan daha çok yalvarırcasına bir rica gibi çıkmıştı.

Grayson sanki başka yerde olmak istermiş gibiydi. "Henry'nin..." tekrar duraksadı, "daha önce... bazı... birçok kız arkadaşı oldu, tamam mı?"

Ah. Bu iyi bir açıklamaydı. Herhalde jakuzide fantezi yapan olgun kadınları tercih ediyordu. Bu, Grayson'ın bana verebileceği en iyi teselliydi doğrusu. Keşke yine de kafamı fayanslara vurmayı deneseydim.

"Ama bunlar hep çok kısa sürdü," dedi Grayson aceleyle. Suçluluk duygusu, yüzünden açıkça okunuyordu. "Henry hiç kimsenin kendine yaklaşmasına izin vermedi. Ama seninle farklı. Henry değişti. O..." Duraksadı. "Seninle kendi olabiliyor. Mutlu."

Bu konuşma kesinlikle yanlış yöne gidiyordu.

Başımı iki yana salladım. "Mutlu mu? Peki, o kadınla..." Sustum. Benimle birlikte olduğu halde Henry'nin kendini çıplak denizkızından uzak tutamadığını Grayson'a anlatmaya dilim varmıyordu. Bu çok aşağılayıcıydı. "Tabii, çok mutlu olduğu için kendi hayatıyla ilgili *her şeyi* bana anlatıyor!"

"Liv..."

"Ama doğru. Emily bile onun hakkında benden daha fazla şey biliyor."

Grayson ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Bu gece her zamankinden farklı olarak beyaz tişört giydiğini yeni fark ediyordum. "Henry hiçbir zaman kendisiyle ilgili fazla şey anlatmamıştır, ne bana ne de Arthur'a. Bunu yapmak yerine

dilini ısırır daha iyi. Bildiklerimiz sadece yıllar içinde mecburen tanık olduğumuz tek tük birkaç şey."

"Ne mesela?" diye sordum.

Grayson'ın yüzünde kıpırdanmalar başlamıştı. Dışarı bakıyormuş gibi pencereye döndü. "Sekizinci doğum gününde annesi sallanarak oturma odasına girip pasta yerine bileklerini kesmeye kalkınca partiden erken ayrılmak zorunda kalmıştık. Çünkü Henry'nin babası İsveçli bakıcı kızla kırıştırmıştı. On üçüncü doğum gününü hiç kutlayamadı. Çünkü o hafta boyunca annesi iz bırakmadan ortadan kayboldu. Babası yatla Akdeniz'de keyif çatarken Henry ona ulaşamadığı için dört aylık kız kardeşi Amy ve Milo'yla bir hafta evde yalnız kaldı. Aslında babasına ne zaman ihtiyacı olsa adam ortadan kaybolurdu. Evde bir şeylerle ilgilenmek zorunda kaldığı için Henry'nin okula ya da antrenmana ne çok geç geldiğini sayamam..."

Grayson cümleler acı verirmiş gibi, çabuk çabuk ve zoraki konuşmuştu; ben de ondan farklı değildim. Bu çok fazlaydı, hatta sandığımdan daha kötüydü.

Yine de, Henry'nin aile hayatına ait korkunç sahneler kafamın içine üşüşürken ve kalbim acıma duygusuyla ağırlaşırken, bunun gerçeği değiştirmeyeceğini biliyordum: Henry beni başka bir kadınla aldatmak üzereydi ve şimdi öğrendiklerim bunun acısını hafifletmemişti. Üstüne üstlük şimdi bir de tuhaf ailesinden yeterince çekmiş olan zavallı Henry'nin çıplak

bir kadınla jakuziye girdiğini affedemediğim için kendimi taş kalpli ve egoist hissediyordum.

Acıklı bir ses duydum ve bir an Spot'un tekrar geri döndüğünü sandım. Ama bu sesin benden çıktığını daha sonra fark ettim.

Grayson bana döndü. Onun yüzüne bakmaya korkuyordum çünkü yine bana acıyarak bakmaya başlarsa ister istemez kendimi yine banyoya kapayacaktım. Sonsuza dek.

Ama bu kez Grayson'ın bakışlarında acıma yoktu, aksine biraz öfkeli bakıyorlardı. "Ben bir budalayım," dedi. "Bunları sana anlatmak Henry'ye düşer. Ve bunu çoktan yapmalıydı. Bunu şimdi onun yerine neden ben yapıyorum, bilmiyorum."

"Çünkü yardım etmek istiyorsun." Neden bilmiyorum ama bir anda kendimi az da olsa iyi hissetmeye başlamıştım. Daha hafif.

"Ama seni yaralayacak bir şey yaptıysa, o zaman... herhalde pek yardımım dokunamaz." Grayson çekingenlikle gülümsedi. "Ayrıca demin biraz abarttım. O zaman Amy ve Milo'yla *büsbütün* yalnız değildi. Bahçıvan ve yardımcı kadın da evdeydi. Ev hayvanları ve bakıcı kız da. Ama Amy söz konusu olduğunda Henry onlara bugüne dek hiç güvenmemiştir. Yani bakıcılara demek istedim, hayvanlara değil."

Gülmeye çalıştım. Ve gerçekten, az da olsa bunu başardım.

Grayson yanıma gelip yoklar gibi yüzüme baktı. "Kaç gecedir uyumuyorsun?"

Omuz silkip yastığıma yaslandım. Birden kendimi aşırı yorgun hissetmiştim. Yorgun, bitkin ve yıpranmış.

Grayson çalar saatime bir bakış attı. "Birkaç saatin daha var, herkese sessiz olmalarını ve seni uyandırmamalarını söylerim. Mia için endişelenme, daha önce onu kontrol ettim, yatağında huzurla uyuyor."

Gülümsemeden edemedim. "Rüya kapısında birkaç güvenlik önlemi oluşturdum... gerekirse diye. Kendi kapına da aynısını yaparsan iyi olur."

"Öyle mi?" Gitmek üzereyken tekrar arkasını dönüp şüpheyle gözlerini kırpıştırdı. "Rüyalarım kimi ilgilendirir ki, ben oyundan çıktım. Umarım, şey, güvenimi kötüye kullanıp beni rüyalarımda ziyaret etme fikrine kapılmazsın."

"Asla! Sadece acil durumlarda," diyerek hemen gece lambasını kapadım. Karanlıkta konuşmak daha kolay geliyordu. "Grayson?"

"Hıı?"

"Teşekkür ederim. Bazen sen olmasan ne yaparım, bilmiyorum." Alçak sesle ekledim: "Ayrıca benim yüzümden uykusuz kaldığın için üzgünüm. Seni endişelendirdiğim için. Ayrıca o iğrenç çalıyı kestiğimiz için de."

Grayson'ın iç geçirdiğini duydum. "Tamam."

"Hayır, değil. Sen gerçekten çok iyisin..." Ve çok yakışıklısın! "Ve insanın isteyebileceği en iyi ağabeysin."

Grayson alçak sesle güldü. "Sen de sahip olduğum en sinir bozucu kız kardeşsin. İyi uykular, Liv. Yarın her şey düzelir."

Dedi-kodu

★ BLOGU ☆

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

13 Ocak

Hakeme hayvan ismi takan, kavga çıkaran ya da oyunun ortasında formasını üstünden çıkarıp atan Jasper olmayınca Frognal Alevi'nin maçlarının can sıkıcı geçeceğini sanmıştım ama öyle olmadı! Fazlasıyla yanılmışım.

Tamam, maçı almış olsaydık belki daha güzel olurdu ama bunun dışında sızlanmak gereksiz: Gösteri kusursuzdu.

Çocuklar, bazen erkek olmadığıma gerçekten seviniyorum. Şu testosteron olayı pek eğlenceli olmasa gerek. Bu, regl öncesi sendromdan çok daha kestirilemez bir durum gibi. Bu arada Arthur da yeni bir rekor kırdı; sekizinci dakikada iki aşağılık faul yaparak oyundan atıldı, vay canına, ayrıca Gabriel'ın hakeme bira göbekli kör uyku tulumu demesi gerekmezdi. Hele Henry'ye ne demeli. Serbest atışlarını zarif bir şekilde potanın yanına fırlatırken kılını bile kıpırdatmaması muhteşemdi.

Eric Sarstedt için küçük bir haber: Seni gerçekten seviyoruz, Jasper'ı layıkıyla temsil ediyorsun ve gerçekten çok çaba harcıyorsun. Ama mümkünse forman üzerinde kalsın. Kıllı sırt görmek istersek hayvanat bahçesine gideriz.

Grayson ayrıca maçtan sonra takım kaptanı ve *Refleks*'in temsili yazı işleri müdürü olarak editörü ve aynı zamanda kız arkadaşı olan Emily'ye kelimesi kelimesine aktarma zevkine erdiğimiz bir de röportaj verdi... size özel.

Emily: "*Refleks* için bir şeyler söylemen gerek. Neden kaybettiğinizi açıklayan bir cümle. Ekstra antrenman takım arkadaşlarında pek işe yaramamış görünüyor."

Grayson: "Bir gece daha deliksiz uyku çekmeleri gerek. Şimdi gitmeliyim."

Emily: "Bunu yazayım mı?"

Grayson: "Hayır, tabii ki yazma. Bunu sonra yaparız, tamam mı? Şimdi diğerlerinin yanına gitmem gerek."

Emily: "Sonra olmaz. Son teslim tarihimizi biliyorsun. Sadece bir cümle."

Grayson: "Tanrım, Emily! Kendin bir şeyler bul."

Emily: "Takım arkadaşları ergenlere yaraşır davranışlarıyla Grayson'ı hayal kırıklığına uğratarak tüm çabalarını boşa çıkardı. Son yılında daha önemli şeylere odaklanması gerekirken bu aptal spora ve takıma neden bu kadar zaman ve enerji harcadığını insan merak ediyor..."

Grayson: "Aptal spor mu? Basketbol mu? Yeleleri örgülü atlarla uğraşmadığımız için mi?"

Emily: "Haftada üç gün geri zekâlı, ahmak yığınıyla birlikte olduğun ve onlardan etkilendiğin için."

Kısa bir ara.

Grayson: "Tamam. Bu süper bir cümle oldu. Böyle yaz."

Emily: "Grayson. Böyle demek istemedim. Dur..."

Grayson: (Çoktan gimiştir.)

Hep söylerim, çiftler birlikte çalışmasalar daha iyi, bu sadece kavgaya neden oluyor.

Çarşamba günü bununla ilgili *Refleks*'te ne yazacak, çok merak ediyorum. Herhalde hiçbir şey.

Görüşürüz!

Gizemli'niz

Not: Liv ve Mia Silber, nam-ı diğer baltalı katiller ya da ağaç katili dörtgözler maçta yoktular. Ben kendi adıma onları özlediğimi söyleyemem. Bay Kıvrık'ı düşündüğümde hâlâ içim kan ağlıyor. Ya sizin?

19.

Bay Wu savaş kostümüyle Mia'nın kapısı önünde kraliyet askeri gibi nöbet tutuyordu, yalnız silah yerine gongun tokmağını omuzlamıştı. Ancak ben uyanıkken de görevini yerine getirip getirmediğinden emin değildim. Sonuçta rüyamda yarattığım biriydi, uyumazsam nasıl var olacaktı?

"Hiçbir davetsiz konuk Gökyüzünün Kaplan Pençesi'nin karşısına çıkmaya cesaret edemedi," diye bana rapor verdi.

"Hiç kimse içeri girmeye kalkmadı mı?" diye heyecanla sordum ama aynı anda aklımdan, benim göremediğim şeyi sadece hayal ettiğim bir figürün de göremeyeceği düşüncesi geçti. (Evet, biraz karışık. Beyninin çorba olmasını istemiyorsan sakınman gereken düşüncelerden biri.)

"Gökyüzünün altındaki bütün kargalar siyahtır." Bay Wu başını öne arkaya salladı. "Şu şapkalı yabancı geldi..."

Şapkalı yabancı mı? Bu sadece Senatör Tod olabilirdi. Daha doğrusu Anabel'in psikiyatristi Dr. Anderson. Bu şimdi onun gerçekten buraya geldiği anlamına mı geliyordu, yoksa Bay Wu benim bir parçam olarak korktuğum şeyi mi

dile getiriyordu? Belki de adam sadece başka birini ararken buradan geçmişti... Mesela beni?

"Bu oldukça karmaşık," diye mırıldanarak Henry'nin siyah kapısına hızlı bir bakış attım. Biraz önce koridora çıktığımda hâlâ benim kapımın karşısında durduğunu görünce midem büzülür gibi olmuştu. Sadece Mia için burada olduğumu düşünüp dursam da, kendimi boşuna kandırıyordum. Burada Henry'yle karşılaşmayı için için umut etmiştim.

Bütün bir cumartesi onunla konuşmayı reddetmiştim. On bire kadar uyuduktan sonra yataktan dinç ve canlı bir şekilde fırlamam gerekirdi ama insan erkek arkadaşını jakuzide çıplak bir kadınla yakaladıktan ve bütün gece gözyaşı döktükten sonra yataktan dinç ve canlı bir şekilde fırlayamıyordu. En azından ben, damarlarımda kan yerine kurşun akıyormuş gibi hissediyordum. Ya da zehir.

Henry ekstra antrenmanına ve maçına rağmen yedi kez telesekreterime mesaj bırakmış, üç kez de ev telefonundan aramıştı ama oyun bittikten sonra, akşam hemen ağlamaya, bağırmaya ya da her ikisini birden yapmaya başlamadan karşısına çıkmak için kendimi nihayet yeterince güçlü hissettiğim zaman telefonlar birdenbire susmuştu. Ne arayan ne de mesaj atan vardı.

Kapı çalındığında ise gelen Emily'ydi. Ziyaretinin nedeni ikizlerin partisini –tabii Grayson yokken– planlamak için Florence'la konuşmaktı. Onlar oturma odasına el koyunca

Mia'yla ikimiz orayı terk etmek zorunda kalmıştık. Aslında bu pek de kötü sayılmazdı çünkü bu akşam tek isteğim, yatağa uzanıp gözlerimi tavana dikmek ve kendimi perişan hissetmekti. Daha önce bir duş almış ve yine orada da tavana bakıp kendimi perişan hissetmiştim. Belki de sıcak suyun etkisindendi, belki hâlâ uykuya ihtiyacım olduğu içindi ya da stres durumlarında şalteri indiren bedenin bir tür koruma fonksiyonuydu... Ne olursa olsun, yatakta gözlerim hemen kapanıvermişti. Son düşündüğüm şey, bugün hiçbir şekilde ayak basmayacağım koridor olmuştu. Çünkü Henry'nin beni orada bekleyip beklemediğini bilmiyordum, öte yandan beni orada boşuna beklemesini istiyordum. Tabii bekliyorsa.

Eh. İyi niyetime karşın şimdi buradaydım ve Henry yoktu.

"Önce kelimeler, sonra kavramlar ve sonunda olaylar birbirine karışır," dedi Bay Wu.

"Bunda çok haklısınız." İç geçirerek omzuna vurdum. "Nöbete devam edin, bu işte bir harikasınız."

Peki ya şimdi ne yapacaktım? Kendi etrafımda bir kez daha döndüm. Bakışlarım tekrar Henry'nin kapısına takıldı. Pirinç aslan başı ve üst üste duran üç kilidin metali koridorun zayıf ışığında yeni cilalanmış gibi parlıyordu. Kıvrımlı harflerle ahşaba kazınmış olan *hayal et* kelimelerine birkaç saniye baktıktan sonra arkamı dönüp yürüdüm. Buradan gitmeliydim. Koridorda koşturup sola döndüm ve ancak karşıma çıkan ilk tanıdık kapıyı görünce durdum. Bu Arthur'unkiydi ve bir an

kapıyı çalıp çalmamayı gerçekten düşündüm. Belki Arthur sorularımın yanıtını verebilirdi.

Elimi hemen tekrar indirdim. Demek bu duruma kadar düşmüştüm? Demek çaresizlikten Arthur'un yakınlığını arar olmuştum? O an kendimi tokatlamayı istedim ama buna fırsatım olmadı çünkü birdenbire yalnız olmadığım duygusuna kapıldım. Koridor bomboşken yine de birinin varlığını hissedebiliyor olmam ilk kez yaşadığım bir durum değildi.

Ve yanılmamıştım. Karşımdaki köşenin gölgesinden çıkan kişi Senatör Tod'du. Pelerini ve alnına indirdiği geniş kenarlı şapkasıyla.

"Bak sen, leopar kız buradaymış," dedi. Buna oldukça sevinmiş görünüyordu.

Ne fazla korkmuş ne de dehşete düşmüştüm ve bu durum beni biraz şaşırtmıştı.

"Bay Senatör. Yine çok şıksınız," dedim. "Şu deri pelerin bana biraz üçüncü sınıf filmleri hatırlatsa da."

Senatör Tod başını geriye atıp yankılı kahkahasını attı. Ancak bu korku efekti artık benim için etkisini fazlasıyla yitirmişti. Tüylerim bile ürpermedi. Senatör sesini kesip bana bir adım daha yaklaştı. Şimdi şapkanın altından bakan sulu gözlerini görebiliyordum.

"Ah, kolundaki şey örümcek mi?"

Evet, öyleydi. Kocaman, tüylü bir tarantula yavaşça kolumdan yukarı tırmanıyordu. Çığlığımı güçlükle bastırabildim.

Bu bir rüya olmasaydı şu anda çığlık çığlığa hopluyor olurdum. Doğruyu söylemem gerekirse, bunun için örümceğin bunun yarısı kadar olması yeterliydi. Dörtten fazla bacağı olan hayvanlarla aram iyi değildi. Bu yüzden Hindistan'da yaşarken zamanımın çoğunu çığlık atarak geçirmiştim. Ama senatörü sevindirmek istemiyordum. Zaten bu da gerçekte olmuyordu. Tarantulasız evdeki yatağımda güven içinde uyuyordum.

Senatör Tod sinsi bir neşeyle, "Örümcekten korkmayan bir kızla gerçekten de karşılaşmamıştım," dedi. Ona göre korkudan donakalmam gerekirdi. "Bu, psikolojik olarak kolayca açıklanabilir: Genellikle bedensel görünümleri insanınkine en az benzeyen canlılardan korkarız."

Bunu yapmak benim için biraz çabaya mal olsa da, elimi uzatıp tarantulanın tüylü sırtını okşadım.

"Çok hoş, yumuşacık," dedim. "Siz de okşasanıza. Sanırım buna yüzleşme terapisi deniyor, değil mi?"

Beni tarantulaya ısırtmasını ya da onu dev bir örümceğe dönüştürmesini bekliyordum (çünkü onun yerinde olsaydım böyle yapardım) ve onu bir orakkanat kelebeğine dönüştürmeye hazırdım. Ama Senatör sadece kurnazca gülümsedi.

"Çok cesurca, ufaklık," dedi. "Ama beni aldatamazsın. Ne halde olduğunu çok iyi görüyorum: Büyüyen gözbebekleri, hızlanan nabız, sıklaşan soluklar... Ah, şuna bak, daha fazlası geliyor..."

Aramızda iki tarantula daha belirmişti ve ayaklarıma doğru ilerliyorlardı. Ve evet, soluklarım gerçekten de biraz düzensizleşmişti.

Senatör Tod, "Daha çok, zekice efektler kullanmayı tercih ediyorum, biliyor musun?" diye dilini sadistçe şaklatarak devam etti, sonra iki örümcek daha oluşturdu. Bu kez duvarlardan aşağı iniyorlardı.

Artık bundan sıkılmıştım.

"Bir örümceği gözden kaçırmayabilirsin... ama ikisini!" Sulu, mavi gözler heyecanla beni izliyordu. "Onları böyle korkutucu yapan, kestirilemeyen, hızlı hareketleridir. Mükemmel sıçrayabildiklerini biliyor muydun?"

"Öyle mi?" Örümcekler yaklaşırken kendime iki kol ekledim. Ve iki bacak. Üzerinde bolca kıllarla birlikte. Senatör Tod'un kocaman açılmış gözlerinin önünde kendimi dev bir tarantulaya dönüştürdüm, bu benim için hiç de zor olmamıştı. Küçük canavarlar zaten gözlerimin önünde duruyordu. Daha doğrusu sekiz gözümün önünde; şu anda Senatör Tod'a çevrilmiş olan, ikisi büyük, altısı küçük gözlerimin.

Doktor büsbütün afallamış bir halde geriye doğru sendelerken elinde birdenbire içi parlak bir sıvıyla dolu bir şişe belirdi. Buna kendi de şaşırmış gibiydi ama onu bana doğru uzatıp haykırdı: "Yaklaşma!"

Bunu istememiştim ama kahkahalarla gülmeye başladım. Herhalde birileri *Yüzüklerin Efendisi*'ni fazla izlemişti. "Earendil'in

yıldız ışığı mı? Korkarım burada işe yaramaz." Gülmekten ince örümcek bacaklarım üzerinde zor duruyordum, görkemli gövdem sağa sola sallanıyordu ama Senatör Tod'un elindeki şişeyi yerdeki tarantulalardan biriyle değiştirmeyi başardım. Diğer üçünü de şapkasının üzerine koydum. Ve sonra, yankılı kahkaham korkunç görüntümü daha da korkunçlaştırdığı için tekrar eski halime dönüp tişörtümü düzelttim.

Bu iyi gelmişti. Bay Wu'nun zengin repertuvarından buna uygun bir söz aradım ama o telaşla aklıma sadece bir tanesi geldi ve o da pek uygun değildi. Yine de prensip olsun diye söyledim. "Rüzgâr yön değiştirirse, kimileri duvar inşa eder, kimileri de değirmen."

Ama Senatör Tod bilgeliğimi anlayacak durumda değildi, keyifle fark ettiğim gibi, kendi hayal ettiği örümceklerden kurtulmaya çalışıyordu. Nihayet bunu başardığı sırada Arthur'un kapısı açıldı ve Arthur dışarı çıktı.

"Rahatsız ediyor muyum?" diyerek önce bana, sonra Senatör Tod'a baktı.

"Hiç de değil," dedim Arthur kapıyı ardından kapatırken. "Frodo'yla birlikte uygulamalı psikoloji üzerinde çalışıyorduk. Biliyor musun?.." Gerisini getiremedim çünkü Senatör Tod doğrulup kolunu yukarı kaldırdı ve bana doğru şimşeğe benzer bir şey fırlattı. Tam önümde duvar gibi beliren bir tür enerji alanına çarpıp binlerce minik kıvılcım halinde parçalanmasaydı bana isabet edeceği kesindi.

Arthur şaşırmış görünüyordu, beni kurtaranın o olmadığını ancak o zaman anladım.

Hızla arkama döndüm. Henry. Koridorda, biraz arkamda duruyordu ve avucunu Senatör Tod'a çevirmişti. Aslında biraz önce örümcekler karşısında hızla çarpması gereken kalbim onu görünce şiddetle çarpmaya başlamıştı. Birdenbire nereden çıkmıştı? Bunca zamandır burada mıydı? Yoksa başından beri beni gözetleyip takip mi etmişti?

Biraz solgun teni, parlak gri gözleri, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle her zamankinden iyi görünüyordu. Ellerini rahatça indirip pantolon ceplerine sokarken Arthur onu alkışladı.

Senatör Tod geçici olarak dilini yutmuş gibiydi. Üçümüze öfkeyle bakıyordu.

"Şimdi sırada ne var, Bay Senatör? Şimşek tanrısı Thor mu? Zeus mu?" Henry acıyarak başını iki yana salladı. "Güç fantazileri, siyah deri, şimşekler... Açıkça bir megalomani vakası. Ama siz bu tanıyı kendinize çoktan koymuş olmalısınız, değil mi? Dr. Anderson?"

Senatör Tod biraz suçüstü yakalanmış gibi görünüyordu. Şapkasını düzeltti.

"Dr. Anderson mı?" diye tekrarladı Arthur.

Henry başıyla onayladı. "Dr. Otto Anderson, Anabel'in klinikteki psikiyatristi. Aslında kendisi biraz daha şişman, kısa

boylu ve gözlüklü. Ama rüyada kim gerçek hayattaki gibi görünmek ister, değil mi?"

Arthur'un bu yeni haber karşısında oldukça şaşırdığı açıkça belliydi. Yüz ifadesinden tüm duyguları sırayla anlamak mümkündü: Şaşkınlık. Anlama. Ve son olarak... öfke. Çene kasları çalışmaya başlamıştı.

"Sizi Anabel mi gönderdi? On sekiz yaşında bir kızın sizi kullanmasına izin mi verdiniz?"

Kendini biraz toplamış olan Dr. Anderson her zamanki kendinden emin halini geri kazanıyor gibiydi. "Arkadaşınız Anabel haklıymış; hepiniz henüz çocuksunuz," diyerek küçümseyici bir kahkaha attı. "Ben hiç kimseye kendimi kullandırmam, hele şizoid bir kıza hiç. Ancak bu rüya dünyasına giden yolu bana gösterdiği için ona minnettarım. Çünkü ondan farklı olarak burada sadece oyun oynanmayabileceğini çoktan fark ettim."

"Başka ne yapacaksınız? Dünyaya mı hükmedeceksiniz?" diye sordu Henry. "Sizinle içli dışlı olmak istemem ama bunun için daha çok şey öğrenmeniz gerek."

"Anabel nerede? İkiniz neler planlıyorsunuz?" diye sordu Arthur.

Senatör Tod elini boşverir gibi salladı. "Zavallı kız beni rüyada manipüle ettiği takdirde klinikten çıkmayı başarabileceğini sandı. Ama ne yazık ki planları suya düştü çünkü buna izin vermedim. Ama buradaki olanakları büyüleyici

bulduğumu söylemeliyim. Yalnızca kısa bir an ben de deliriyorum sandım..."

"Ya Anabel?" diye sordum. Kalbim hâlâ çarpıyordu ama Henry'ye bakmaktan vazgeçmiştim, bunun yerine dikkatimi Senatör Tod'a vermeyi tercih ettim.

"Anabel... evet. Ona iyi davranabilirdim ama kız işbirliğine pek yanaşmadı. Oysa onun yardımına ihtiyacım olabilirdi; tüm bunlar benim için çok yeni. Ama Anabel gibi kişilikler planlarının bozulmasından hoşlanmazlar. Bunu en iyi sizler bilirsiniz." Tekrar güldü. Kendinden emin hali her saniye gözle görülür bir şekilde artıyordu. Ve çılgınca bir şekilde gözüme ansızın hiç de komik görünmemeye başlamıştı. Aksine çok tehlikeliydi. "Ve benim kurallarıma göre oynamak istemeyince, ne yazık ki... şey... küçük bir ara verdi, diyelim."

Şimdi bedenimdeki tüm tüyler dikilmişti.

Senatör Tod gayet sakin bir şekilde, "Onun gibi hastalarda çok dikkatli olmak gerek; ileri zeka, üstelik nüfuzlu bir baba, bu yüzden hiçbir şeyi tehlikeye atmak istemedim," diye devam etti. Şoka uğramış bir halde susmamız hoşuna gitmiş gibiydi. "Ama onu tedavi eden doktor olarak elimin altında birçok yol ve yöntem var."

"Ona ne yaptınız?" diye fısıldadım. Psikiyatriyle ilgili tüm klişe film sahneleri hayalimde canlanmaya başlamıştı: elektroşoklar, deli gömlekleri, beyin ameliyatları. Anabel'i

bir yatağa sıkıca bağlanmış halde boş gözlerle bakarken görüyordum.

Dr. Anderson bir adım yaklaştı. "REM uykusunu engelleyen çok hafif uyku ilaçları var," dedi kibirle. "Bu yüzden Anabel'i uzun zamandır burada göremediniz. Belki onu ziyarete gelirsiniz. Uzun süre benim bölümümde kalacak ve çok yalnız." Birden alnına vurdu. "Ah, hayır, bu mümkün değil... Ona ziyaret yasağı koydum. Onun iyiliği için."

"Seni..." Arthur'un melek yüzünün rengi çekilmişti. "Yalan söylüyorsun! Anabel çok akıllıdır, böyle tuzaklara... Ah, Tanrım!"

Dr. Anderson zaferle güldü. "Onu hâlâ seviyorsun, değil mi küçük melek? İtiraf etmem gerek, o inanılmaz turkuvaz gözleriyle son derece güzel bir kız." Kısa bir an susup Arthur'a göz kırptı. "Seni anlayabiliyorum. Ama inan bana, o senin için iyi değil."

Arthur öfkeyle, "Seni canavar," dedi.

"Sizi Anabel göndermediyse neden bizim yakınımızda dolaşıp duruyorsunuz?" diye sordu Henry kaşlarını çatarak. "Bizden ne istiyorsunuz?"

Doktorun kendinden hoşnut gülümsemesi gergin bir yüz ifadesine dönüştü. "Sizden hiçbir şey istemiyorum. Ama bu koridorlarda benden başka dolaşan bir tek sizlersiniz. Tabii benim de birileriyle deneme yapmam gerek!" Çenesini ileri uzatınca gözlerindeki kıvılcımı görebildim. "Anabel terapi

saatlerinde sizden çok söz etti, insanları tanıtmakta çok usta olduğunu söylemeliyim. Sizi ilk gördüğümde eski tanıdıkları görmüş gibi oldum."

Arthur'un çene kemikleri tekrar kasıldı. Herhalde Anabel'in psikiyatristine kendiyle ilgili anlattığı şeyleri hayal ediyordu.

"Şu anda benden iyisiniz ama çok yakında bu değişecek." Dr. Anderson şimdi yüksek sesle konuşmaya başlamıştı. "Ve sonra sevgili çocuklar, dikkatli olun derim!"

Henry haklıydı. Adam gerçekten de megalomandı. Ona bir şimşek fırlatmaya can atıyordum.

Ama buna fırsat bulamadım. O anda elektronik bir bipleme duyuldu ve henüz sesin nereden geldiğini araştırdığımız sırada Senatör Tod iz bırakmadan yok oldu.

"Çağrı cihazı öttü," dedi Henry. "Uyandı. Ama en azından biraz aydınlanmış olduk. Bence bilgiye pek hevesli biri."

Arthur hâlâ şaşkın görünüyordu. "Tüm bunlara inanamıyorum," diye mırıldanarak kapısını gösterdi. "İçeri girip orada konuşmaya devam edelim mi?" Şifreli sayılarını girdi... Tabii göremeyeceğimiz bir şekilde. "Onun kim olduğunu nasıl buldunuz, çok merak ediyorum. Bundan sonra ne yapacağımızı konuşmalıyız."

Onu izlemek üzere adımımı attım ama Henry bileğimden tutup beni durdurdu.

"*Biz* hiçbir şey yapmıyoruz, Arthur," dedi. "Artık bir takım değiliz, unuttun mu? Dr. Anderson da bunu değiştiremez."

"Henry..." Arthur'un bakışları aslında taşı bile yumuşatabilirdi ama Henry gitmek için arkasına döndü. Ve bileğim demir pençesindeyken beni de kendisiyle birlikte çekti.

Arthur'un bakışlarını ensemizde hissediyordum, sonra kapısının kapandığını duydum.

20.

Henry her zamanki sohbet tonunda, "Arthur'un kapısında ne işin vardı?" diye sordu. Ama beden dili çok farklı konuşuyordu. Bileğimi hâlâ sıkıca tutuyordu ve adımlarımı onunkine uydurmakta zorlanıyordum.

Yanıt vermedim. Çünkü Arthur'un kapısında ne aradığımı ben de tam olarak bilmiyordum. Kendimi onun elinden kurtarmak herhalde zor olmazdı ama beni kendi kapısının önüne kadar götürmesine izin verdim. Bu arada aceleyle görüntümü kontrol ettim, rüyada ne olacağı belli olmazdı. Saçlarım... tamamdı. Giysilerim... onlar da tamamdı. Lekeler... yoktu. Gözlük... o da yoktu. Rüyada zaten ona ihtiyacım yoktu çünkü gözlerim kusursuz görüyordu.

Sadece nabzımı sakinleştirmeyi başaramamıştım. Delice çarpan kalbimi Henry'nin duyabileceğinden neredeyse emindim.

Beni bırakıp üç anahtar çıkardı. Onları görünce içlerinden birinin kopyasını bana hediye etmiş olduğunu hatırladım. Anahtarı boynuma asabilmem için bir zincirle birlikte. O zaman bunu romantik bulmuştum. Şimdi bana sadece alay etmiş gibi

geliyordu. Rüyalarına girmek için üç anahtara gerek varsa, bir tanesi ne işime yarayacaktı?

"Geliyor musun?" Kapıdan içeri çoktan girmişti. Eşikten geçip onu izledim ve güneşe karşı gözlerimi kırpıştırdım. Çiçek tarhları ve yüksek ağaçlarıyla parka benzer bir yerdeydik. Hayır, bir saniye, burası park değildi...

"Bir *mezarlık* mı? Ne uygun." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. Kalbim hâlâ başına buyruk davranıyordu ama vücudumun geri kalanına hâkimdim. Boğazımda düğümlenen ve sesimin gerektiği gibi çıkmasını engelleyen bir yumru yoktu. "Öte yandan... yazık. Jakuzide bir banyoya hayır demezdim."

"O benim rüyam değildi," dedi Henry.

"Ah, doğru ya... Kız arkadaşın B'nin rüyasıydı."

"O benim kız arkadaşım değil."

"Neyin, peki? Gerçek hayatında Taliban tarafından kaçırıldığı ve yıllardır Afganistan'daki bir mağarada esir tutulduğu için sadece rüyalarda buluşabildiğin lezbiyen kuzenin mi?"

Henry'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama hemen tekrar ciddileşti. "Üzgünüm, Liv. Sana nasıl göründüğünü biliyorum. Ama nedenlerim vardı..."

"Bana nasıl mı göründü? Eh, erkek arkadaşım jakuzideki çıplak bir kadının yanına doğru yüzüyormuş gibi göründü." Yanağımı okşamak için uzattığı elini ittim.

Henry kaşlarını çattı. "Bunun sadece bir rüya olduğunun farkındasın, değil mi?"

"O denizkızı sürtük için belki ama senin için değildi."

Birkaç saniye sustu. "Birini rüyada ziyaret ediyorsan onun koşullarına uymalısın," dedi sonra. "Sadece onun koşullarına uydum. Ve aslında sen de... Tanrı aşkına, orada ne işin vardı? Neden beni gizlice izledin?"

Ansızın bu şekilde saldırıya geçmesi beni öyle öfkelendirmişti ki bir an soluğum kesildi. "Asıl soru şu: O koşullara uyum sağlamak için daha ne kadar ileri gidecektin?"

"Hayır, soru şu: Neden beni gizlice izledin?"

"O sırada tesadüfen görünmezdim ve..." Sustum. Hiçbir şekilde kendimi savunmayacaktım. Öfkeyle ayaklarıma baktım. Ne yazık ki gırtlağımda yine o kahrolası gözyaşı yumrusu oluşmuştu. Güçlükle ve son derece alçak sesle asıl sorulması gereken soruyu sordum: "Rüyada o kadınla ne işin vardı, Henry?" Hemen yanıt vermedi, oldukça zor olsa da gözlerinin içine bakmak için başımı kaldırdım. Yüzünde yine o suçlu ifadeyi görmekten korkuyordum.

Ama gördüğüm şey daha çok çaresizlikti. "Bu çok karmaşık," dedi.

"Açıkla."

"İstesen bile anlayamayacağın şeyler vardır."

"Bir dene."

Henry dudaklarını birbirine kenetledi.

"Bazı konularda deneyimsiz olduğum için mi?" diye ağzımdan çıkıverdi. Kendi kendime kızdım çünkü bunu öyle tutuk ve Viktoryen bir şekilde söylemiştim ki birazdan kafamda fırfırlı bone belirse şaşırmayacaktım. Seks hakkında *konuşamıyordum* bile. Ama yararı yoktu, bunu atlatmam gerekti. "Yoksa bunun benim bilmediğim erkeksi ihtiyaçlarla mı bir ilgisi var?" Ah, Tanrım, gittikçe batıyordum. Kendimden nefret etmeye başlamıştım. Henry'nin bakışlarında hafif bir şaşkınlık sezer gibi oldum.

"Ne?.. Hayır." Bir adım yaklaştı, bu kez yanağıma dokunmasına izin verdim. Eliyle dikkatle şakağımı okşadı. "Tüm bunların seninle hiçbir ilgisi yok."

"Neyle var o halde?" Okşandığında Spot'un hep yaptığı gibi başımı eline yaslamamak için kendimi zor tuttum. Ama elini itmeye içim elvermedi ki kuşkusuz yapılması gereken buydu.

Henry iç geçirdi. "Dedim ya, çok karmaşık. Hayatım karmaşık. İlgilenmem gereken bazı şeyler var çünkü bunu benden başka yapan yok." Parmakları tekrar elmacıkkemiğimden çeneme doğru hafifçe kaydı. "Bunu anlayamazsın. Senin ailende herkes birbirine destek oluyor, herkes birbiri için en iyisini istiyor. Bizde durum farklı. Babam... babalık görevlerini biraz gözardı etti diyelim. Bu sadece hafta sonları ziyaretini savsaklamakla kalsaydı umurumda olmazdı. Her ne kadar böyle yaparak Amy ve Milo'nun kalbini kırsa da. Ama onların gelecekleriyle oynamasına izin veremem. O buna ticaret yapmak diyor ama aslında oldukça fazla para kaybediyor; ona

değil Milo'ya, Amy'ye ve bana ait olan parayı. Büyükbabam biz reşit olana dek parayı yedieminin[22] yönetimine bırakmıştı. Ben parasız başımın çaresine bakabilirim ama Milo herhalde hiçbir yerden burs kazanamaz. İleride bu paraya ihtiyacı olacak."

Heyecanla onu dinliyordum, sözünü kesmek ya da aradaki bağlantıyı hâlâ tam olarak anlamadığımı ima etmek bir kenara, soluk almaya bile cesaretim yoktu.

"Büyükbabam dört yıl önce öldü. Para babama miras kaldığı takdirde neler olacağını biliyordu." Çenesiyle yanımızda duran mezar taşını işaret edince irkildim. Çünkü üzerine tuhaf bir şekilde Henry'nin adı kazınmıştı. *Henry Harper. Sevgili koca ve baba.* Doğum tarihini okuyunca Henry'ye büyükbabasının ismini verdiklerini anladım. "Bu yüzden servetini yediemine teslim etti. Geleceğimizi garanti altına almak için. Annemin... kendine bakacak durumda olmadığını bildiği için de." Gittikçe tedirginleşiyordu, sonunda büsbütün sustu.

"Biliyorum," dedim. Ama bu bir hataydı. Henry beni okşamayı kesip kaşlarını çattı.

"Ne biliyorsun?"

"Annenin sorunları olduğunu," dedim.

"Evet, bu hoş bir ifade." Bir adım geriledi. "Bunu Gizemli'de mi okudun?"

---

22 Birden çok kişi arasında hukuki durumu çekişmeli olan bir malın, çekişme sonuçlanıncaya kadar emanet olarak bırakıldığı yasal kişi. (ç.n.)

"Hayır, sadece kulağıma geldi. Ayrıca Grayson bana bir şeyler..." Ah, hayır! Gammazcının tekiydim. "... bir şeyler çıtlattı," diye ağzımda geveledim.

"Ah, öyle mi yaptı?" Henry kollarını göğsünde kavuşturarak sırtını Alfons G. Oppenheimer diye birinin mezar taşına dayadı.

"Sadece yardım etmek istedi. Anlayış göstermem için," dedim çabucak.

"Ee? İşe yaradı mı? Şimdi bana acıyor musun?" Henry'nin sesindeki alayda tanımlamakta zorlandığım başka bir şey daha vardı. Kırgınlık mıydı? Öfke miydi?

"Evet," dedim, oysa duymak istediğinin bu olmadığını biliyordum.

Evet, yanılmamıştım, hafif acıklı bir kahkaha attı ve Alfons G. Oppenheimer'ın mezar taşının üstünden atlayarak biraz ilerideki geniş mermer bloğun üstüne oturdu. "Bunun için Grayson'a minnettar olmalıyım. Acımak bir ilişki için harika bir temel oluşturur."

Birkaç saniye tereddüt ettim ama sonra peşinden gittim. Hiç gerekmediği halde mezar taşlarının etrafından dolandım. Sonuçta bu bir rüyaydı ve Alfons G. Oppenheimer'ın üvey annesinin mezarını çiğnemiş olmam umurumda değildi.

Yanına geldiğimde Henry başını kaldırıp bakmadı. Tamam, ona acıdığım için bana kızmıştı. Oysa bu koşullar altında herhalde hiç kimse başka bir şey hissedemezdi. Beni bu yüzden nasıl suçlayabilirdi?

"Şimdiye kadar bana hiç bu kadar açılmadın," dedim kısık sesle. "Bunu fark ettin mi? Bu ilk kez oluyor."

Yanıt vermedi. Tamam, o halde ona acımamı istemiyordu. Derin bir soluk aldım. Ona bu iyiliği yapabilirdim. Ses tonumu değiştirdim. "Nankörlük etmek istemem ama hikâyenle jakuzideki kadın arasındaki bağlantıyı bana daha iyi açıklaman gerek."

Henry'nin dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sana anlayamazsın, demiştim." Yine kollarını kavuşturdu, ben de aynısını yaptım.

"Düşünüyorum, düşünüyorum ama aile sorunlarının seni çıplak bir kadınla... şey... neden flört etmeye zorladığını bir türlü anlayamıyorum. Ve tabii tam ortanıza düşmeseydim daha sonra neler yapacaktın, merak ediyorum."

Henry'nin gözleri biraz kısıldı. "Gereken neyse onu," dedi alçak sesle ama üzerine basa basa. "Bu seni yaraladıysa, üzgünüm. Ama rüyayla gerçeği birbirinden ayırabilirim. Anlaşılan sen bunu yapamıyorsun."

Afallayarak ona baktım. "Nasıl yani? Henry, gerçekten ciddiyim, rüyada başkalarıyla fingirdesem sen ne yapardın?"

Henry omuz silkti. Yüz ifadesi biraz önce olası her türlü duyguyu yansıtırken, şimdi tamamen donuktu. Sanki yüzüne bir maske geçirmişti. "Eh, ilki, kıskanç bir ejderha gibi peşine düşüp seni gözetlemeyeceğim için bundan haberim olmazdı;

ikincisi, bir ilişkide birkaç sır olmasının bence sakıncası yok. Başka türlüsü... çok sıkıcı olurdu."

Dudaklarımı ısırdım. "Anlıyorum." Özellikle şu anda bunu kasıtlı olarak yaptığını anlıyordum. Sadece nedenini bilemiyordum. Birkaç dakika öncesine dek barışmaya can attığı duygusuna kapılmıştım. Oysa şimdi ne pahasına olursa olsun beni incitmek istiyormuş gibiydi. Bu hiç de onun tarzı değildi; kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. "O halde ilişki konusunda düşüncelerimiz farklı," dedim alçak sesle.

Henry başıyla onayladı. "Korkarım öyle." Bir süre susarak birbirimizin gözlerine baktık, sonra o konuştu: "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Liv, ama hayatımda seni ilgilendirmeyen şeyler var."

"Mesela jakuzideki B gibi mi?"

"Mesela."

Birden sakinleşmiştim. Acıma, korku, öfke; hiçbirini hissetmiyordum. Sanki biri içimdeki tüm mumları üflemişti.

"Bunu konuştuğumuz iyi oldu," dedim. Neredeyse Bay Wu'dan bir alıntı daha yapacaktım: "Prensipte fikir birliği oluşmazsa, ortak plan yapmanın bir anlamı kalmaz." Bu, istisna olarak bu kez duruma tam uyuyordu. Ama yine de söylemedim.

"Bu kadar mı?" diye sordu Henry.

Başımı onayalarcasına salladım. "Evet, herhalde bu kadar. İstediğin buysa."

Henry'nin yüzünde hâlâ bir kıpırtı yoktu. Sadece bana baktı, arkamı dönüp koridordaki kapıyı aradım. Ön tarafta, çiçek açmış bir kiraz ağacının yanında duruyordu. Henry'nin benden ayrılmak için ilkbahar ambiyansı yaratmış olması hoş bir hareketti. Ya da daha çok ondan ayrılmaya ikna olmam için. Tek eksik, buna uygun fon müziğiydi. Kapıya doğru yürürken dizlerimin bağının her an çözülmesini, bir ağlama krizi eşliğinde yere yığılmayı bekliyordum ama öyle olmadı. Gözyaşlarım da kurumuştu. İçimde kocaman bir delik varmış gibi hissediyordum.

Eşikte tekrar dönüp bakmaktan kendimi alamadım. Henry yerinden kıpırdamamıştı. Mermer bloğun üstünde oturuyordu, öyle hareketsizdi ki mermerden farkı yoktu.

21.

Mia bunu rüyasında daha önce yaşamıştı: Beni bir klonla değiştirseler hiç kimse fark etmezdi, o bile. Ancak bende bir terslik olduğunu sezermiş gibi ara sıra yoklarcasına bana bakan bir tek oydu. Ama henüz beni yastıkla boğmaya kalkmamıştı.

Tuhaf bir haftaydı. Özellikle kolayca atlattığım için tuhaftı. Ve gerçek Liv'in yerine her sabah gayet normal yataktan kalkan, Lottie'nin üzüm suyunu içen, otobüsle Frognal'a giden, Persephone'yle öğle yemeği yiyen, öğleden sonraları ev ödevlerini yapan korkunç bir yedek klon geçtiğini hiç kimse fark etmediği için de tuhaftı. Gerçek Liv'i kırık kalbiyle birlikte karanlık bir deliğe kapatmıştım; orada kendini istediği kadar berbat hissedebilir, Henry ve kaybettiği aşkı üzerinde kafa yorabilir ve gözleri pörtleyene kadar ağlayabilirdi, bence sakıncası yoktu.

Klon-Liv bu hafta iyi iş çıkarmıştı, hatta Fransızca sınavından iyi not bile almıştı. Klon-Liv'in avantajı, hiçbir şey hissetmemesiydi. Mesela Florence'ın aşağılayan bakışları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sıçan'ın telefonuna

tesadüfen çıktığında yüzüne kapatması da öyle. Sadece omuz silkip gülümsüyordu. Mia'nın delici bakışlarına bile kayıtsızca karşı koyuyordu.

Her gün Gizemli'nin, blogunda artık Henry'yle birlikte olmadığımızı ilan etmesini bekliyordum ama hiçbir şey olmamıştı. Belki de nedeni, son sınıf öğrencilerinin (belki Gizemli'nin de) bu hafta bir dizi sınava girmiş olmalarıydı, bu yüzden öğle tatilinde kafeteryaya da inmemişlerdi; aksi takdirde artık bir çift olmadığımız mutlaka gözlerine çarpardı. Ya da belki klonumun bunu birilerine anlatmaya şimdiye kadar gerek duymamış olmasıydı ve bu yüzden hiç kimse bunu Gizemli'ye yetiştirememişti. Ayrıca hiç kimse de bunu sormamıştı. Kavgamıza tanık olan Grayson bile. Ama artık lekeli zombi gibi ağlayarak ortalarda dolanmadığım için (bu işi karanlık deliğindeki Liv'e bırakmıştım) belki de her şeyin yoluna girdiğini düşünmüştü. Bu da Henry'nin de ona bir şey anlatmadığı anlamına geliyordu.

Henry ve ben birbirimizi bir kez görmüştük; hafta ortası okulda, malzeme dolaplarımızın yanında. Tam da karşımda durduğu an klon Liv'in bozulacağı tutmuş, yerine gerçek Liv geçmişti. Boğuk bir "merhaba"dan başka bir şey diyememiştim çünkü günlerdir başarıyla bastırdığım her şey onu görür görmez tekrar su yüzüne çıkmıştı. Hissettiğim karşı konulmaz acı yüzünden dilim tutulmuştu.

Henry'nin bu tür sorunları yokmuş gibiydi. Herhalde ayrıldığı ilk kız arkadaşı olmadığım içindi. Hatta bana gülümsemişti.

"Uykunu almış görünüyorsun," demişti. "Sana yakışmış."

Teşekkür ederim, demek istemiştim ama gıkım çıkmamıştı. Bir daha hiç konuşamayacağımı sanmıştım. Henry benimle neşeyle gevezelik ederek eşyalarını malzeme dolabından çıkarırken Klon Liv hüngür hüngür ağlamaya başlamasını engellemek için tüm gücüyle gerçek Liv'i bastırmaya çalışmıştı.

Henry, "Şimdi biyoloji sınavına gireceğim, bana şans dile," diyerek iyi dostmuşuz gibi bana göz kırpmıştı.

Ve nihayet gerçek Liv esaslı bir dirsek darbesiyle köşeye sinmiş ve yerine geçen klon-Liv, "Tabii, bol şans," demişti. Henry köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce, tam zamanında.

Dediğim gibi, bu hafta çok tuhaf geçmişti. Aslında bir daha gözümü kırpacağımı sanmıyordum ama komada gibi uyumuştum. Her akşam göze çarpmadan olabildiğince erken yatmayı beklemiştim. Rüya kapımdan tutarlı bir şekilde uzak durmuştum. Senatör Tod egzersizlerini başkasıyla yapabilirdi, ben artık devre dışıydım.

Ancak Anabel yüzünden vicdan azabı çekiyordum. Tamam, deliydi, beni öldürmeye kalkmıştı ama bu nedenle kendi doktoru tarafından kim bilir hangi yöntemlerle sakinleştirilip izole edilmeyi hak etmemişti. Bu yüzden geçen pazar telefon rehberinden Anabel'in babasının telefon numarasını bulmuş

ve nasıl olduğunu öğrenmek için kendimi Anabel'in arkadaşı Florence Spencer olarak tanıtmıştım. Bay Scott o gün arayan üçüncü kişi olduğumu, benden önce Henry ve Arthur'un da aradığını ve kızının iyi olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için o sırada kliniğe gitmek üzere yolda olduğunu söyleyince rahatlamıştım.

Mia'ya gelince... Her gece benim gibi derin uyuyordu. Uyurgezerliğinin sorumlusu başka biri miydi yoksa doğal bir durum muydu, merak ediyordum. Sorumlu başka biriyse, bu kişi kız kardeşimin rüyalarına sızmaktan vazgeçmiş gibiydi. Mia ise önlem olarak odasına karmaşık bir uyurgezer güvenlik sistemi yerleştirmişti; tellerden, iplerden, tencere kapaklarından ve kulakları sağır eden bir İsviçre çanından oluşan zekice bir düzenekti. Yatağından kalktığında ayak bileğine bağladığı ip gerilince çan çalacaktı. Ve cumartesi akşamı Mia'nın odasına girdiğimde tam da bu düzeneğe takılıp neredeyse düşüyordum. Lottie ise o sırada aynanın karşısında eleştirel bakışlarla dönüp duruyordu.

Saat altıya geliyordu ve tüm ev halkı arı gibi iş başındaydı çünkü Ernest bu akşam elli üçüncü doğum gününü kendi deyimiyle küçük ailesiyle kutlamak istemişti (tabii araya gizlice bir klon karıştığını bilemezdi). Düşünceli davranarak küçük ailesine Lottie'yi de katmış, düşüncesiz davranarak Sıçan ve Emily'yi de eklemişti. Ve tabii Charles'ı da. Ki bu da Lottie'nin elini ayağını birbirine dolaştırmıştı. Yakın zamanda Jonathan adında bir erkek arkadaşı olduğunu ona açıklamayı

unutmamalıydım. Sadece Charles bunun hakkında konuşmaya kalkarsa diye.

"Hayır, bu da olmadı!" Lottie aynadaki aksine kötü kötü baktı. "Tıpkı iş önlüklü Frederike teyzeme benzedim. Hödük köylü kızı gibi görünüyorum."

Mia'yla bakıştık. "Bu, giydiği on birinci elbise," diye fısıldadı. İşte yine karşımdaydı: O delici dedektif bakışları. "Sen iyi misin?"

Bu hafta Mia'nın bu soruyu bana ilk soruşu değildi. Daha doğrusu bu yirmi altıncı olmuştu (çünkü saymıştım). Ve bana şimdiki gibi burnunu kırıştırarak gözlüğünün ardından baktığında, gerçek Liv yüzeye çıkmanın eşiğine geliyordu. Ama buna izin veremezdim, bu çok tehlikeliydi.

Bu nedenle Klon-Liv oldukça kayıtsız, "Tabii," dedi. "Sorduğun için teşekkürler." Lottie'ye döndüm. "Harika görünüyorsun!"

"Hiç de değil," diye sızlandı.

"Ben olsam yeşili giyerdim, sana en çok o yakışıyor," dedi Mia.

"Ama bunu üzerimde daha önce gör... yani çok sık giydim." Lottie derin bir iç geçirdi.

"Eee, ama onun için ekstra süslendiğini düşünmemeli, değil mi?" dedi Mia.

"O da doğru." Lottie Frederike teyzesinin iş önlüğünü üzerinden çıkardı ve Mia'nın yatağının üzerindeki elbise yığının

yanında duran yeşil elbiseyi alıp giydi. Fermuarını çekmesine yardım ettikten sonra ona hayranlıkla baktım.

"Kusursuz!" dedi Mia da. "Şimdi saçlarına şekil vermelisin ama hiçbir şey yapmamışsın gibi görünmeli."

Ama bunun için çok geçti: Çünkü Lottie saçlarını bigudiyle sarmıştı ve doğal bukleleri şimdi kızgın yağa su dökülmüş gibi duruyordu.

"Belki saçlarımı biraz daha ıslatabilirim," dedi Lottie, ardından aceleyle banyoya koştu.

"Evet ya da tamamen yıka," diye ardından mırıldandım. Bir yandan da Jonathan meselesini ona nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

Mia uyuklayan Buttercup'ı yana iterek armut minderine oturdu. "Sen gerçekten iyi misin, Liv? Biraz tuhaf görünüyorsun."

"Bunu bir daha sorarsan Lottie'den saçlarını Gretel modeline sokmasını rica edeceğim. Hatta geçenlerde yaptığı meyve sepeti daha iyi olur."

Normalde Mia bana dilini çıkarırdı ama bugün yapmadı. Bana mı öyle geliyordu, yoksa gözü tesadüfen süs yastıklarına mı gitmişti?

Ne olur ne olmaz diye odasından çıktım.

Ernest'ın bu akşamki yemek daveti hepimizi şaşırtmıştı. Daha doğrusu davetin nedeni. Doğum günü olduğunu annem bile bilmiyordu. Akıl almaz. Henüz geçen yıl şubat ayında

tanışmış olsalar da, yanına taşınmadan önce en azından temel bilgilerini kontrol etmesi gerekirdi ve buna doğum günü de dahildi.

Günün anlamına uygun olarak üzerinde mandalinalarla 53 yazan bir pasta yapmıştık ve Florence hain ağaç katilleriyle aynı odada bulunmama kuralını bozmuştu. Kızının bizimle ve pastayla birlikte aynı masada oturabilmeyi gerçekten başarmış olması Ernest'ın gözlerini yaşartmıştı.

Bense restorana gitmeden önce ne yazık ki Lottie'ye Jonathan hakkında bilgi vermeyi bir türlü başaramamıştım. Restoran sadece birkaç sokak ötedeydi ama ayakkabıları yolda yürümeye elverişli olmadığı için Ernest Lottie'yi, annemi ve Florence'ı arabayla götürmüştü. Mia ve ben yürüyerek gidecektik, Grayson ise basketbol maçından sonra doğrudan restorana gelecekti; daha sonra Charles, Sıçan ve Emily'le orada buluşacaktık. Birkaç gün süren yağmurdan sonra su birikintilerinin üzeri buz tutmuştu ve şimdi Mia iki ayağıyla her su birikintisinin üzerine coşkuyla atlayarak buzları bin parçaya ayırıyordu.

"İnsan martta on dördüne basacağını neredeyse unutacak," dedim.

"Ah, haydi ama, çok eğlenceli," diye bağırdı Mia hoplayarak. "Stres atmaya bire bir."

Bana davetkâr bir bakış attı, kısa bir an bunun bir test olabileceğini düşündüm. Denemek için ayaklarımın altındaki

buz tabakasını ezip parçaladım. Haklı olduğunu itiraf etmeliydim. Bu tıpkı ambalaj naylonlarındaki kabarcıkları patlatmak kadar tatmin ediciydi. Ayrıca insanın hangi yaşta neyi yapıp yapmayacağına kim karar veriyordu? Bir süre çılgın gibi bir su birikintisinden diğerine atlayıp durduk. Bu hafta ilk kez gerçekten gülebiliyordum. Ve bu Klon-Liv'in alışmaya başladığım sahte gülüşlerinden değildi. Gerçek Liv gülüşüydü.

Gözetlendiğimizin farkına varınca atlayıp sıçramayı kestik. Ama bu, bisikleti üzerinde hafif şaşkın gözlerle bizi izleyen Grayson'dan başkası değildi ve stres atma terapisine acil ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Maçı alamadınız mı? diye biraz acıyarak sordu Mia.

"Sorma," diye homurdandı Grayson, sonra bisikletinden inip onu yanında iterek caddeyi geçti.

Restoran tam karşımızdaydı; kırmızı-altın renkli tentesi ve kapı görevlisiyle oldukça şık görünüyordu ve kaldırımla cadde arasında şimdiye kadar çatlattıklarımızın içinde en muhteşem buz tutmuş su birikintileri olsa da Mia'yla kapı girişine dek yetişkin iki kız gibi yürüyebilmeyi becerdik.

Gerçekten de son gelenler bizlerdik ve ne yazık ki herkes masadaki yerini almıştı. Annem el salladı. Yanında Sıçan oturuyordu ve pek tabii oldukça gergin bir hali vardı.

Mia mantosunu çıkarıp garsona uzatırken detaylı bir analiz yaparak, "Masanın sonunda üç boş sandalye görüyorum," dedi. "Biri Emily'nin yanında, biri Emily'nin karşısında, biri de Emily'nin karşısındaki boş yerin yanında. Ben oraya oturacağım." Keyifli bir kıkırdamayla bizi oracıkta bıraktı.

Grayson bu arada mantomu çıkarmama yardım etti. "Şimdi geri kalan iki sandalye için kavga edebiliriz, "dedi.

"Hım, veba mı kolera mı?" Klon-Liv Emily'ye katlanamadığını gizlemiyordu. Liv olsa bunu bu kadar doğrudan söyleyemezdi. Ama Grayson sadece dostça gülümsedi.

"Eh, Emily'ye saf gümüşten sonsuzluk işareti hediye eden ben olmadığıma göre karşısına oturmak yerine yanını tercih ederim," dedim. "O zaman bütün gece ona bakmak zorunda kalmam." Ayrıca böylece acil konuşmam gereken Lottie'yle de yan yana oturabilirdim. Tabii eğer bir açıklama için artık çok geç değilse çünkü Charles onunla çoktan koyu bir sohbete dalmıştı. Jonathan adının henüz geçmemiş olmasını diliyordum.

Grayson bekleyen garsona mantomu uzattıktan sonra beni tepeden tırnağa süzdü. "Vay canına! Süper görünüyorsun."

"Biliyorum," dedim, bu kez sıradışı olarak onunla aynı fikirdeydim. Annemin Noel'de hediye ettiği krem rengi, kısa tül eteği nihayet şaşkın bir balerin ya da gelin özentisi gibi görünmeden giyebileceğim bir kombinasyon yaratabilmiştim:

Etek siyah bağcıklı çizme, kalın, gri yün çorap ve annemin gri kaşmir kazağıyla gerçekten de birden harika görünüvermişti.

Masaya geldiğimizde, "Akşam ilerledikçe konuklar da güzelleşiyor," diye fikrini belirtti Charles. Ona ve Sıçan'a en güzel klon gülümsememi sundum. Sıçan bana karşılık vermese de önemli değildi, nasılsa masanın diğer ucunda oturuyordu. Ama anneme biraz acımıştım doğrusu. Grayson Emily'nin karşısına geçmişti. Sıçan'ı bir öpücükle selamlarken Emily havasını almış, bu da yüzüne sirke skalasında bir on puan kazandırmıştı.

"Erik soslu süt danası." Mia çoktan menüyü okumaya dalmıştı. "Yanında karalahana ve *orkide* mi? Bu gerçek mi?"

"Bu restoranın iki Michelin[23] yıldızı var," dedi Emily küçümsercesine. "Ne yazık ki menüde hamburger bulamazsın." Masanın diğer ucundaki Sıçan takdirle güldü.

"Biraz alçak sesle konuşamaz mısın?" dedi Grayson öfkeyle.

Bir sandalye ötedeki Charles Lottie'ye meydan okur gibi bakarak sordu: "Şey... son zamanlarda sinemaya gittin mi? Tavsiye edeceğin herhangi bir film var mı?"

Ernest'ın ailem dediği bu insanları bir araya getirerek ne büyük bir cesaret gösterdiğini ancak o zaman fark ettim. Sanki fitili ateşlenmiş bir yığın barut fıçısını bir araya toplamıştı. Sıçan annemi, Mia'yı, Lottie'yi ve beni hor görüyordu. Mia ve ben,

---

23 Fransız Michelin lastik şirketi tarafından 1900 yılında başlatılan ve dünyanın farklı ülkelerinde restoranlara verilen yıldızlar. (ç.n.)

Sıçan'a katlanamıyorduk. Aynı şekilde korkunç bulduğumuz ama bizi daha korkunç bulan Emily'ye de. Görünüşe bakılırsa Grayson'la da kavgalıydı. Florence elinden gelse Mia'yı ve beni seve seve kırbaçlatabilirdi. Annem Sıçan'dan, deprem ve vergi beyanından daha fazla korkuyordu. Charles, her şeyine karıştığı için annesinden nefret ediyordu. Ve bu böyle devam ediyordu. Tam ortada oturan Ernest herkesi seviyordu. Bardağını kaldırıp hepimize gülümseyerek geldiğimiz için teşekkür ederken ilk kez ona karşı bir hayranlık duydum ve Dumbo kulaklarına karşın annemin ona neden bu kadar âşık olduğunu anladım. Yani gerçek Liv anladı ve yaşadığı yoğun duygusallık nedeniyle Klon-Liv'i geldiği paralel evrene geri yolladı.

İçimi neredeyse bir sevinç dalgası sarmıştı ama aynı anda kendimi kötü hissettim. Bütün bir hafta boyunca makine gibi davranıp her şeye katlanmış, hiçbir şey hissetmemiş, hiçbir şey düşünmemiş ve hatırlamamıştım. Ama şimdi Ernest'ın yüce gönüllülüğü ve iyimserliği karşısında, bastırdığım tüm duyguların anılarla birlikte bir tufan gibi birdenbire üzerime çullanmasını engelleyememiştim. Her şey tekrar karşımdaydı. Ve bu gerçekten acı veriyordu. Solgun yüzüyle mermer bloğun üstünde oturmuş, bana bakan Henry gözlerimin önünde canlanıvermişti.

"Bu kadar mı?" dediğini duyar gibiydim.

Bu kadar mıydı? En azından kendime hâkimiyetimin bu kadar olduğu kesindi. Çaresizlik içinde sakince soluk almaya

çalıştım ama başaramadım. Mia'nın yoklayan bakışları üzerimde dolaştı. Bu kez sorularını geçiştiremeyecektim ve masadaki herkes yıkılışımın tanığı olacaktı...

Beni kurtaran Emily oldu.

"Öff, Liv!" Eliyle burnunu yelpazeledi. "Bu sıktığın ne mide bulandırıcı bir parfüm böyle? İnsanın iştahını kaçırıyor."

Soluk alış verişim normale dönmüştü. Hayır, yıkılmayacaktım. Ernest'ın hatırı için. "Çok yazık, tam da yemeğe davet edildiğin bir akşamda," dedim. "Sınavların nasıl geçti?"

Mia tekrar rahatlamıştı.

"Çok iyi." Emily vurgulu bir şekilde burnundan konuşuyordu. "Hepsi bir organizasyon ve disiplin meselesi. Ne yazık ki aynı konumdaki bazı kişiler bunu kolayca halledebileceklerini sanıyor. Partilerle basketbol maçları arasında mekik dokuyarak..."

Grayson kavga ararcasına, "Yerlerimizi değişelim mi?" diye sordu. "Liv'in parfümü benim hoşuma gitti." Parfüm sürmediğimi açıklayacağım sırada yanımdaki iki sandalye arasında başka bir konuşmaya kulak misafiri oldum.

"*Zamanda Aşk* filmini tavsiye edebilirim," dedi Lottie Charles'a ve Charles hemen sordu: "Bu film Jonathan'ın da hoşuna gitti mi?"

Telaşla atıldım. "Ne yiyeceğinize karar verdiniz mi? Pekâlâ, benim tercihim... eee..." Menüyü açtım. Acı çikolata ve pancar köpüğüyle marine edilmiş kaz ciğeri elli pound mu?

Naneli-turplu ve sarımsaklı kapari soslu dana eti yetmiş beş pound mu? Tanrım, bu menü değil, bir dehşet kitabıydı. En azından bir kavganın patlak vermesini şimdilik önlemiştim, herkes hevesle menüyü incelemeye başlamıştı. Menü hakkında iyi bir şey söylemek gerekirse: Son derece açık seçikti.

Bu arada garson da masamıza gelmişti.

Ernest'ın gecesini mahvetmemeye kararlı bir şekilde Mascarpone usulü Périgord mantarlı Tortellini sipariş ettim. Bu seçimle fazla yanlış yapılamayacağını umuyordum.

Mia dana filetolu ve Aquitaine havyarlı spagetti Carbonara siparişi verdi ve "Ama lütfen havyarsız olsun," dedi.

Garson kılını bile kıpırdatmazken Emily atıldı: "Havyar bu yemeğin temel malzemesidir, Mia."

"Sen karışmasana," dedi Grayson.

"Bu babana yetmiş beş pounda malolacak ve o sadece yemeği eşeleyip içinden makarna tanelerini toplayacak," dedi Emily, sonra garsona döndü: "Belki ona içinde basit soslu makarnalar olan çocuk menüsü getirseniz daha iyi olur. Ben de enginarlı ve kişnişli Velouté[24] alayım."

"Sen..." diye başladı Grayson ama hemen araya girdim: "Kulağa çok lezzetli geliyor, Emily. Ben de onu düşünmüştüm." Eh, tabii en azından Velouté'nin ne olabileceğini.

Grayson bana şaşkın bir bakış attı ama sesini çıkarmadı.

---

24 Fransız usulü hazırlanan bir tür deniz mahsulü yemeği. (ç.n.)

Lottie ve Charles Armoricaine usulü fener balığı siparişi verdiler. Daha doğrusu siparişi Lottie verdi, Charles sadece, "Lütfen benimki de aynısından olsun," diyerek Lottie'ye doğru eğildi ve, "Şu Jonathan..." diye başladı.

"Evet, fenerbalığı da çok lezzetli olabilir," diye bağırdım. Tabii yanındaki körili, elmalı, salatalık turşulu salatayı görmezden gelerek. Yavaş yavaş terlemeye başlamıştım. Bu durum tıpkı Wimbledon maçlarına benziyordu. İki oyuncuyu aynı anda izleyemiyordum.

Mia o sırada yan masaya servis edilen pörtlek gözlü balığı işaret ederek, "Tabii öyle, gerçekten lezzetli," diye mırıldandı.

Şimdi sıra Grayson'a gelmişti. "Ben kalkan balığı alayım ama lütfen istiridye kompostosuz olsun," dedi garsona.

Garson gittikten sonra, "Ama bu yemeğin en güzel yeridir," dedi Emily. Anlaşılan Grayson da bunu bekliyordu.

"Ve bunun nedenini bana hemen açıklayabilirsiniz, sanırım, Başöğretmen Hanım."

Ah, Tanrım, artık dayanamıyordum. Henüz başlangıç yemeklerine bile geçmemiştik. Yan yana dizilmiş barut fıçılarına çaresizlikle baktım. Ve bunlar, sadece duyabildiklerimdi.

"Bunlar, çiğ de yenebilen tek istiridyedir ve..."

"Deminden beri hangi Jonathan'dan söz ediyorsun?"

"Bunun beni ilgilendirdiğini de nereden çıkardın?"

"Bana aksiyon filmlerinden hoşlanmadığını söylemiştin!"

Belki de şu yıkılma konusunu kendi adıma bir daha düşünmeliydim. Bu en azından onları kendi sorunlarıyla haşır neşir olmaktan alıkoyabilirdi, sonra da geceyi tek başıma benim mahvettiğimi söyleyebilirlerdi.

Kafamın içinde yine Henry'nin, *"Bu kadar mı?"* diyen sesini duyuyordum.

O sırada Ernest bir çatalla şarap kadehine vurunca herkes sustu.

"Yemeği beklerken izin verirseniz birkaç kelime etmek istiyorum. Kısa keseceğim." Masadakilere gülümsedi. "Geçen yıl bu zamanlar doğum günümü kutladığımda, bir yıl sonra burada dururken," sandalyesini biraz beceriksizce geriye itip ayağa kalktı, "dünyanın en mutlu erkeği olacağımı rüyamda görsem inanmazdım. Ama sonra seni tanıdım, Ann."

Annem kızardı.

"Hayatımı bir düzene koymuştum; bir daha büyük bir aşk yaşayacağımı asla düşünemezdim." Ernest'ın ses tonu öylesine coşkuluydu ki tüylerim ürpermişti. Söylediklerini herhalde bizimle birlikte restorandaki herkes duyuyordu çünkü alçak sesle konuştuğu halde sözleri oldukça anlaşılırdı.

Sıçan sahte bir öksürük krizine tutuldu.

Ama Ernest hiç oralı olmayıp devam etti: "Bendeki eksikliğin ne olduğunun hiç farkında değildim ama şimdi seni asla bırakmayacağımı biliyorum. Ann?" Elini ceketinin cebine

sokup bir kutu çıkardı. Kapağını açıp parlak taşlı bir yüzük çıkarınca, annem boğuk bir çığlık attı. Sıçan da öyle.

Benimse gözlerim yaşarmıştı. Elimde değildi. Ama zaten bana dikkat eden de yoktu. Ayrıca gözleri yaşaran bir tek ben değildim. Hatta Lottie hafifçe hıçkırdı.

"Ann Matthews, karım olur musun?" diye sordu Ernest.

Annem de gözyaşlarıyla savaşıyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, olurum."

22.

Mia'nın uyurgezer güvenlik sisteminin hakkını vermek gerekirdi: İşini çok iyi yapıyordu. Tencere kapağı tıngırdamaya başlayınca hemen uyandım, inek çanı çalar çalmaz yatakta dimdik oturdum. Son tıngırtı bittiğinde ise çoktan ayağa fırlamıştım.

Sadece ben değil, tüm ev halkı, hatta en üst katta kalan Lottie bile ayağa fırlamış ve kısa aralıklarla soluğu Mia'nın odasında almıştı. Annem ve ben, ilk gelenlerdik. Kapıdan içeri girdiğimizde evde hâlâ uyuyan tek kişinin Mia olduğunu hemen anladık. Odanın içi buz gibiydi, pencere ardına kadar açıktı ve Mia sırtı bize dönük halde pervazda, daha doğrusu pencerenin dış kenarında oturuyordu. Bacaklarını dışarı sallandırmıştı.

Annem boğuk bir ses çıkararak eliyle ağzını kapadı, ben de çığlığımı zar zor zaptedebildim. Yanlış bir harekette Mia pencereden aşağı düşecekti. Gerçi sadece birinci kattaydık ama dört metre aşağıdaki parke taşlı yola düşmek yine de yeterince tehlikeliydi. Aslı soru: Şimdi ne yapacaktık? Onunla konuşur ya da ona dokunursak belki de yanlış zamanda uyanacaktı.

Donmuş çiçek tarhının arasındaki kan gölünde yatan Mia'yla ilgili çeşitli korkunç sahneler saniyeler içinde kafamda geçit yaparken Ernest jet hızıyla önümüzden geçip Mia'yı yakaladı ve ondan asla beklemeyeceğim bir hız ve enerjiyle odanın içine çekti.

Rahat bir soluk aldım. Sonra tekrar soluk alıp verdim. Hiçbir şey değişmemiş olduğu halde birden odadaki her şey bana daha sıcak ve aydınlık gelmişti. Odadaki tek ışık, evin önündeki sokak lambasından geliyordu.

Önceki yaşamında büyük ihtimalle itfaiyeci olan Ernest Mia'yı yatağa taşıyıp dikkatle yatırdı. Annem hemen yanına koşarak onu bir sumo güreşçisi gibi kucakladı. Hâlâ boş boş bakan Mia hiç kıpırdamıyordu, gözlerini ondan öteye, tavana dikmişti.

"Burada neler oluyor?" Sonuncu gelen Florence kapıda Lottie, Buttercup ve Grayson'ın arkasında durmuş, uykulu gözlerini ovuşturuyordu. "Ev yıkılıyor sandım." Odada üst üste yığılmış tencere kapaklarına ve hâlâ Mia'nın bileğine bağlı olan ipe şaşkınlıkla baktı. Buttercup, neyse ki ancak şimdi heyecanla havlamaya başladığı sırada Lottie sordu: "Termometreyi getireyim mi?"

Grayson bana uzun ve anlamlı bir bakış attı ama ona sadece omuz silkerek yanıt verebildim. Pencereye gidip bir şey ima etmek ister gibi sertçe kapadı.

Mia annemin onu sıkıca saran kolları arasında soluk almaya çalışıyordu. Nihayet gözkapakları kapanıp açıldı, sonra şaşkınlıkla başını silkeledi. "Anne?"

"Her şey yolunda, canım, yanındayız," dedi annem kollarını biraz gevşeterek.

"Yine uykumda mı... yürüdüm?" Mia oturdu. "Ne rüya gördüğümü bile hatırlamıyorum."

"Evet ama alarm sistemin kusursuz çalıştı," diyerek gece lambasını açtım.

"Rüyanı hatırlamaya çalış," dedi Grayson damdan düşer gibi ve biraz duygusuzca.

Mia hâlâ yarı uyanık gibi görünüyordu. "Deniz... gördüm," diye mırıldandı. "Ve bir köprü. Üzerinde oturup ayaklarımı suya sallandırmıştım..." Gözleri tencere kapaklarına ilişti. "Gerçekten de yeterince ses çıkardılar mı?"

"Ah, evet." Lottie kollarını ovuşturdu. "Çöp konteyneri eve tosladı sandım."

"Ama beni uyandıran bu değildi. Bende bir terslik var." Mia kendini tekrar yastığa bıraktı.

"Dün oldukça heyecanlı bir gündü." Annem Mia'nın alnını okşayarak Ernest'a baktı, sonra odadaki herkesin duyabileceği bir sesle ona fısıldadı: "Anneler tekrar evlenmek istediğinde bu, çocuklar için bir şok olabilir, zorlayıcı bir deneyim..." Ardından yine Mia'ya döndü. "Bu gece yanında uyuyacağım, tamam mı farecik?"

Mia bakışlarımı aradı. Ne düşündüğünü anlamıştım, şok falan geçirmiyordu. Bunu aylar önce, annem ve Ernest birlikte oturmaya karar verdiklerini açıkladıkları zaman atlatmıştık. O zaman gerçekten de şok geçirmiştik ve evlilik teklifi belki bir sürpriz sayılırdı; güzel bir sürpriz.

Yine de annemin bu gece Mia'nın yanında yatması bana uygun gelmişti. Zaten çoktan yorganın altına girip tek kolunu onun kalçasına atmıştı.

"Anne, her şey yolunda," dedi Mia. "Ernest'la evleneceğine seviniyorum. Düğün harika olacak. Sadece Gertrude teyzenin Sıçan'la karşılaşma düşüncesi bile yeter..."

"Virginia teyzeyi de unutmamalı," diye tamamladı Lottie.

Florence, "Kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum," diye mırıldandı, annem ve Mia yüksek sesle kıkırdadılar.

"Pekâlâ, o halde sizlere iyi uykular." Ernest odadan çıkıp kapıyı ardından kapatırken gerçekten de rahatlamış görünüyordu. "Her şey yolunda," diyerek Mia'nın sözlerini tekrarladı.

Ama tabii ki öyle değildi. Hiçbir şey yolunda değildi. Kurduğu alarm sistemi olmasaydı küçük kız kardeşim belki de bu gece pencereden atlayacaktı.

Grayson'ın bakışlarının bana dikildiğini hissettim ama ona karşılık vermeyip, "İyi geceler," diye mırıldanarak çabucak odama kaçtım.

Ne tuhaftır ki kolayca uykuya daldım ve kapımdan koridora çıktığımda sanki oradan hiç ayrılmamış gibiydim. Henry'nin

kapısının hâlâ benimkinin tam karşısında durması ve hiç değişmemiş olması beni şaşırtmıştı. Kötü kötü bakan aslan başlı kapı halkasıyla zarif, simsiyah ve soğuk bir şekilde duruyordu.

Bakışlarımı çabucak döndürüp kendi kapımı inceledim. Aslında onun da kendim gibi biraz bozulmuş olacağını bekliyordum; belki cilası solmuş, üzerinde birkaç çizik oluşmuş ya da belki şu neşeli yeşilden farklı olarak ruh halime daha uygun bir renk almış olabilirdi. Ama benim kapım da kusursuz görünüyordu. Kertenkele yusyuvarlak olup tekrar parlak kapı tokmağına dönüşmeden önce bana göz kırptı.

Mia'nın kapısı benimkinin sağındaydı ve Bay Wu ortalarda görünmüyordu. Kapı koluna elimi attığımda onun yerine kapıya başka biri çıktı.

"Anne?"

Annem işaret parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Şişşt! Mia'nın dinlenmeye ihtiyacı var," diye fısıldadı.

Karışık duygular içinde ona baktım. Mia'nın koruyucu olarak anneme güvenip onu rüyalarına alması çok tatlıydı ve bir o kadar da yararsız. Annem kapıyı biraz daha aralayıp davetkâr bir hareketle konuşmaya devam edince bunu daha iyi anladım: "Ama içeri girebilirsin, Livciğim. Tabii sessiz sedasız yanımıza uzanırsan. Koyun sayıyoruz."

"Hayır, hayır, bu böyle olmaz. Benim gerçek Liv olduğumu nereden biliyorsun?"

Rüya annem hoşgörülü bir gülümsemeyle başını salladı. "Gerçek Liv mi? Yine neler saçmalıyorsun, tatlım? Sanki kendi kızlarımı tanımıyormuşum gibi. Ah, işte Grayson da geldi."

Arkamı döndüm. Gerçekten de koridorda Grayson duruyordu, kapısı o sırada hafif bir çarpma sesiyle kapandı.

"Grayson, tatlım," dedi annem hafifçe azarlayarak. "Ocak ayındayız. Çıplak dolaşarak kendini üşütmeyesin."

Grayson ona kuşkuyla baktı. "Bu Mia'nın kapısı mı?" diye sordu bana.

Başımı sallayarak onayladım. Burada ne işi vardı? Koridora bir daha ayak basmayacağını söylememiş miydi?

"Grayson, yoksa sen de?.."

"Şu anda ne düşündüğünü biliyorum," diye sözümü kesti. "Ve eskisi gibi buradan uzak durmamız gerektiğini düşünüyorum. Ama kız kardeşin neredeyse pencereden aşağı atlıyordu, ben de istedim ki..." Başını iki yana salladı, birden utanmış gibiydi.

"Ne istedin?"

"Sanırım bir şekilde nöbet tutmak istedim."

İçimi sıcak bir duygu kaplamıştı. Ona hüzünle bakıp güldüm.

"Cereyan yapıyor!" Annem sabırsızlıkla dilini şaklattı. "Haydi ama Liv? Girecek misin girmeyecek misin? İçerdeki koyunlar çok tatlı, Herdwick cinsi..."

"Belki daha sonra," dedim. "Kapıyı kapayabilirsin."

Annem dediğimi yaptı ama Grayson'a üzerine bir şey giymeyi tembihlemeyi de ihmal etmedi. Bunun üzerine Grayson'ın üzerinde kuştüyü anorağı belirdi.

"İyi işti," diye onu övdüm. "Bu kadar hamlaştığın halde."

Ama Grayson başını iki yana sallayarak kendi üstüne bakınca aslında giymek için başka şey hayal ettiğini düşündüm.

"Kapıya bir güvenlik sistemi koyduğunu söylememiş miydin?" diye sordu aksi bir sesle. "Ama pek güvenli bir sisteme benzemiyor."

Ah, hiç de değil. Bay Wu son derece güvenliydi. Ama anlaşılan ona da sonsuz güven duymak mümkün değildi.

"Bu şekilde herkes Mia'nın rüyasına kolayca sızabilir," diye devam etti Grayson. Koridorun puslu ışığında etrafı kolaçan ederken açıkça huzursuz görünüyordu.

İç geçirdim. Bu ne yazık ki doğruydu. Öte yandan, Mia'nın kapısında nöbet tutma fikri övgüye değer olabilirdi ama pratikte hiç de uygulanabilir değildi. O halde geriye bir tek şey kalıyordu.

"Korkarım, sırrımızı Mia'ya açmaktan başka çare yok," dedim.

"Hayır, Liv! Onu da bu işe karıştıramazsın."

"Ama belki de karışmıştır ve kendi kapısını koruması gerek. Birilerinin rüyasına sızıp onu –her nasılsa– uykusunda dolaştırarak kötü şeyler yaptırmasını ancak böyle engelleyebilir."

"Ama bunu yapanın kim olduğunu öğrenirsek..." Grayson cümlesini bitiremedi çünkü o sırada bir erkek sesi duyduk.

Yakındaki koridordan, "Olduğun yerde kal, seni pislik, yoksa fena olacak!" diyen bir ses gürledi. "Dur! Hemen dur, diyorum!"

Ses bana tanıdık gelmişti. Ne yazık ki.

Grayson korkudan irkilmişti, onun neler kaçırmış olduğunu ancak o zaman hatırladım ama ben açıklama yapana kadar bir siluet köşeyi döndü ve tehlikeli bir hızla üzerimize doğru gelmeye başladı. Bu, acele ettiği açıkça belli olduğu halde kesinlikle zarifçe hareket eden, uzun, narin bir siluetti.

Bu... Anabel'di.

Ona aval aval bakarak şaşkınlığımdan kurtulacak zamanım yoktu çünkü bize doğru koşuyordu. Senatör Tod uçuşan pelerini ve geniş kenarlı şapkasıyla peşindeydi ve "pislik", "küçük sürtük" benzeri ağıza alınmayacak sözlerin gençlere uygun değişik versiyonlarıyla aralıksız sövüp sayıyordu.

Anabel yanımıza ulaşmıştı, o an tamamen içgüdüsel hareket ettim. Geçmesine izin verip onu korurcasına Senatör Tod'un yoluna dikildim.

Doktor soluk soluğa durdu.

"Yine mi sen!" diye homurdandı. "Siz yumurcaklardan yavaş yavaş sıkılmaya başladım!"

"Ben de sizden," dedim. Elimi trafik polisi gibi kaldırmış olduğumu ancak o zaman fark ettim. Çaktırmadan tekrar aşağı indirdim ama Senatör Tod'u gözümden ayırmadım.

Anabel tam arkamda duruyordu, birden gülmeye başlayınca sözümona kurtarma harekâtımın ne kadar gülünç olduğunu o an anladım. Anabel rüyada korunmaya ihtiyacı olacak son kişiydi. Aynı anda tekrar burada olduğu için bir parça rahatlamıştım. Senatör Tod'un klinikte onu ilaçlarla etkisiz hale getirdiği düşüncesi her şeye rağmen beni itiraf etmek istemeyeceğim kadar üzmüştü.

"Sen gül, seni... küçük şeytan," dedi Senatör Tod. "Kapının hangisi olduğunu öğreneceğim. Ve sonra..." Kısık gözlerle Grayson'ı inceledi. "Bu yeni mi?"

"Ah, vazgeçin, doktorcuğum." Anabel yanımda durdu. Sesi eskisi gibi tatlı ve masumdu ve bu tüylerimi ürpertmişti. Tekrar burada olduğu için gerçekten rahatlamalı mıydım? Anabel Scott açık arayla bugüne dek karşıma çıkan en çılgın ve tehlikeli kişiydi... Bunu nasıl unutabilmiştim? Dış görünüşü değişmemişti, basit kot pantolon ve tişört içinde bile hâlâ Botiçelli'nin Venüs'ünün enkarnesine benziyordu. Dalgalar halinde omuzlarından dökülen altın sarısı saçları beline geliyordu ve turkuvaz rengi iri gözleri insanı hemen büyülüyordu. Öyle güzeldi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Bu bakımdan Arthur'la gerçekten kusursuz uyuşuyorlardı.

"Ağzını kapa, Liv," dedi dostça, sonra neşeyle Grayson'a baktı. "Merhaba, Grayson. Aslına bakarsan seni burada görmek beni şaşırttı. Buradan ayağını kesmeye yemin ettin sanıyordum."

"Bak sen." Senatör Tod başını salladı. "Demek Grayson Spencer sensin. Grubun en budalası, kendini beğenmişi, safı, iyi niyetlisi."

"Hayır, ileri zekâ. O Jasper Grant," diye düzeltti Anabel. "Grayson en dikkatli, mantıklı, sorumluluk sahibi ve hayal yoksunu olanımızdır. Henry otorite sorunu olan, Arthur ise dev egolu yakışıklı." Grayson'a göz kırptı. "Kusura bakma! İsimleri birbirine karıştırıyor."

Grayson o ana dek tek kelime etmemişti, sadece bakışları şaşkın bir halde Anabel, ben ve Senatör Tod arasında gidip geliyordu.

Anabel'in gülümsemesi genişledi. "Ne hissettiğin her zamanki gibi yüzünden okunuyor, Grayson. Uzun zamandır burada değildin, belki sana küçük bir güncelleme yapmamız gerekebilir. Pekâlâ, sen uslu uslu rüyalarında kalıp bir ibilisi serbest bıraktığını olabildiğince unutmak isterken, Liv, Arthur ve Henry burada benim psikiyatristim Dr. Otto Anderson'la tanıştılar. Kendisi ne yazık ki kendi alanında otorite sahibi değil. Ama planlarım için tam da doğru kişi."

"Bu, bu..." Senatör Tod öfkeden patlayacakmış gibiydi. Fazla sürmez, birazdan şimşeklerini göndermeye başlardı. "Beni manipüle etmene bir saniye bile izin vermedim! Gizli amacını hemen anlamıştım."

Anabel başını yana eğdi. "Tam da doğru kişi," diye alçak sesle tekrarladı.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Grayson. "Tüm bunların Mia'yla ne ilgisi var? Bunu ona neden yapıyorsun? Liv'den intikam almak için mi?"

"Mia mı?" Anabel tek kaşını yukarı kaldırdı. "Liv'in küçük kız kardeşi mi?"

"Evet, lanet olsun, Liv'in küçük kız kardeşi," dedi Grayson. "Ve onu rahat bırakmanı istiyorum. Tanrım, Anabel, başımıza yeterince bela açtın."

Anabel gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Biri bana neden söz ettiğini açıklayabilir mi? Henry, belki sen bunu yapabilirsin?"

Hemen arkamı dönmek istesem de bunu son derece yavaş bir şekilde yapmayı becerdim. Ve evet... Henry öndeki bacağı kıvrık, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde uzun zamandır orada duruyormuş gibi kapısına yaslanmıştı.

İçimizde Anabel'in gülümsemesine karşılık vermeyi başaran bir tek oydu.

"Seni görmek güzel," dedi. "Senin için endişelenmiştik."

Anabel başını salladı. "Biliyorum. Babam aradığınızı söyledi. Çok tatlısınız. Doktorcuğumun beni uyku haplarıyla saf dışı bıraktığına gerçekten inandınız mı?" Neşeli bir kahkaha attı.

Senatör Tod dişlerini gıcırdatıyormuş gibiydi.

"Ama uzun zamandır burada yoktun," dedim.

"Bundan emin misin?"

Ah, kahretsin. Tabii ki değildim. Arthur haklıydı: Anabel Senatör Tod'a göre fazla akıllıydı. Ve ne yazık ki bana göre de. Rüyayla ilgili yetenekler konusunda hepimizden iyiydi. Hiçbirimize fark ettirmeden koridorlarda dolaşmak onun için çok kolaydı. Ve gerçek dünyada da hafife alınmayacak biriydi. Budala olan bendim, o tüm kliniği parmağında oynatırken ben ona acıyarak babasını aramıştım.

Bunu yapmak istemesem de Henry'ye baktım ve onun da bana baktığını fark ettim. Bu bile kalbimin tekrar sıkışmasına yetmişti.

Anabel, "Ah, sizlerle yine eskisi gibi sohbet edebilmek çok güzel," diye devam etti. "Sadece Arthur eksik, o da olsaydı tıpkı eski zamanlardaki gibi olurdu." Huzurlu bir iç çekişle Henry'nin kapısının yanındaki duvara yaslandı. "Gerçi insan görünmez izleyici olarak oldukça fazla şeyden habedar oluyor ama bu da bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor." Bana bakıp güldü. "Seni korkuttuysam özür dilerim, Liv, ama kendime engel olamadım. Biraz hışırtı duyunca şeytanın peşinde olduğunu sanıyorsun."

"Öyleydi de." Anabel'in gözbebeklerinin parlak ışığa bakarmış gibi küçüldüğünü fark ettim. Oysa etrafımız fark edilir bir şekilde kararmıştı. Ve soğumuştu da. Birazdan iblisini ortaya çıkaracağından emindim.

Ama Anabel şimdilik daha hafif efektlerle yetiniyordu. "Klinikteki günlük hayatın ne kadar sıkıcı olduğuna inana-

mazsınız; rüyalar olmasaydı herhalde sıkıntıdan patlardım. Hayır, bunu yapmadan duramazdım. Ben doktorcuğumun zayıf yönlerini rahatça araştırırken, o rahat durduğumu sanmalıydı. Zayıf yönleriniz oldukça fazla, değil mi Otto?"

"Bana şantaj yapacağını sanıyorsan, akıl hastası birinin inandırıcılığı konusunda fazlaca yanılıyorsun," dedi Senatör Tod. "Senin gibi birine hiç kimse inanmaz. Ayrıca hiçbir zaman yasaları çiğnemedim..."

Anabel tekrar güldü. "Şantaj! Bu tür çocukça ve ayrıntılı yöntemlerden oldukça uzağım. Hayır, sizinle ilgili çok başka planlarım var. Endişelenmeyin, hoşunuza gidecek."

O sırada daha önce de duyduğumuz elektronik bir alarm sesi yankılandı. "Çağrı cihazı," dedi Anabel. Aynı anda Senatör Tod silikleşmeye başladı ve sonra tamamen kayboldu. "207 numaralı odadaki hasta kız, bir arkadaşım. Tatlı tabağım karşılığında nöbet tuttuğu her gece doktoru yatağından kaldırıyor. Bahse girerim ki birazdan odama hücum eder." Esnedi. "Yazık, oysa sizinle iyi zaman geçiriyordum. Böyle saatlerce gevezelik edebilirim, ayrıca kız kardeşinle ilgili hikâye ilgimi çekti, Liv."

"Mia'ya ne oldu?" Henry soru sorar gibi bana baktı.

Bakışlarımı yere indirip ayaklarımı ayrıntılı bir şekilde inceledim.

"Liv sana bundan söz etmedi mi?" diye sordu Grayson. "Mia uyurgezer."

"Hayır, Liv bana bundan söz etmedi," dedi Henry. Sesi öfkeliydi.

Ona daha öfkeli bir bakış atmak üzere başımı kaldırdım. Burada kendisine fazla şey anlatılmadığı için şikâyet etmeye hakkı olmayan biri varsa, o da herhalde kendisiydi.

"Bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama Anabel Mia'ya uykusunda kötü şeyler yaptırıyor." Grayson Anabel'in önünde dikildi. "Geçen gece Mia Liv'i bir yastıkla boğmaya kalktı, dün gece de neredeyse pencereden aşağı atlayacaktı."

Henry afallamıştı. "Bu ne zamandır böyle?"

"Birkaç haftadır. Liv'in sana bundan söz etmemiş olmasını aklım almıyor."

"Benim de almıyor," dedi Henry. "Ama Bay Wu meselesini şimdi anlıyorum."

"Aklın almıyor mu?" Sesimin tiz çıkmaması için tüm gücümü sarf etmiştim ama bunu gerçekten başarıp başaramadığımdan emin değildim. "Herhalde bana her şeyini anlattığın içindir, böyle olunca insan ister istemez karşısındakinden de aynı şeyi bekliyor. Ayrıca artık birlikte değiliz ve sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim."

"Ne?" diye bağırdı Grayson. "Artık birlikte değil misiniz? Ne zamandan beri?"

"Ah, Henry sana anlatmadı mı?" diye dalga geçtim. "Eh, herhalde fazla önemsemediği içindir."

"Bunun bizim durumumuzla bir ilgisi yok." Henry kapısından uzaklaştı. Yüzündeki kayıtsız ifade tamamen silinmişti. "Anabel Mia'nın rüyalarını manipüle ediyorsa, bunu bana söylemeliydin."

"Çocuklar, birbirinizin gırtlağına sarılmayın," diye araya girdi Anabel. "Benim bununla bir ilgim yok."

"Ya kimin var?" dedi Grayson öfkeyle.

Anabel hafif bir gülümsemeyle ona baktı. "Gerçekten, Grayson, artık sizinle ilgili planlarım olmadığını iddia edemem ama... hayır, Liv'in kız kardeşini uyurgezer yapma fikri gerçekten aklıma gelmedi."

Bu deliceydi ama gözlerindeki çılgın parıltıya, yüzündeki zaferle hoşnutluk karışımı ifadeye rağmen ona inanıyordum. Surrey'deki klinikte büyük ihtimalle çıldırmış bir Senatör Tod odasına hücum edeceği için birazdan yok olacaktı ama yine de çabucak ekledi: "Bir düşünsenize. Liv'le hesabını henüz kapatmamış başka biri yok mu?"

23.

Henry birçok cumbası ve küçük, beyaz çerçevelerle bölünmüş çok sayıda penceresi olan, kapısı parlak yeşil, kırmızı tuğladan müstakil bir evde oturuyordu. Kapısının üzerinde yarım ay şeklinde bir de lamba vardı. Ev omuz hizasında tuğla duvarla çevriliydi ve hiç de hayal ettiğim gibi kasvetli, bakımsız, karanlık bir korku evine benzemiyordu. Ön bahçe oldukça bakımlıydı, bahçe kapısı iyi yağlanmıştı. Gerçi sokak kapısına doğru yürürken bir oyuncak arabanın ve basketbol topunun yanından geçmem gerekti ama bunlar eve bir canlılık katıyordu, tıpkı neon renkli bir çift lastik çizmenin yanındaki paspasta uyuyan tekir kedi gibi. Beni daha çok şaşırtan, buraya tam on iki buçuk dakikada gelmiş olmamdı. Yaya olarak. Koşmadan. Bunu hayal etmem zordu: Bu kişiyle aylarca birlikte olmuştum ve evinin benimkinden sadece on iki buçuk dakika uzaklıkta olduğunu bile bilmiyordum. Bu, ona öfke duymam için başka bir nedendi.

Yine de zile basmakta bir an tereddüt ettim; sadece kediyi sevip itibarımı yitirmeden buradan gidebilirdim. Ama sonra

kendimi topladım. Sonuçta bana yazan oydu, ben değildim. Bu, on üç buçuk dakika önce bana dün geceyle birlikte Anabel'i ve Mia hakındaki endişelerimi unutturan bir mesajdı. Sadece *konuşmalıyız* diyordu.

Bu konuda fazlasıyla haklıydı.

Henry kapıyı açıp şaşkınlıkla yüzüme bakarken, "Pekâlâ, konuşalım," dedim. Yüzüme ifadesiz bir hava vermeye çalıştıysam da bu benim için fazlasıyla zor oldu çünkü kalbim adeta dört santim aşağı kaymıştı. Ona bakarken acı çekmeyeceğim bir gün gelecek miydi? Onunla özlemden ölecekmiş gibi hissetmeden aynı ortamda bulunabilecek miydim?

En azından bana kapıyı açan ailenin diğer üyelerinden biri değildi. İçimden buna sevinmiştim. Henry'nin de kendini toparlamaya çalıştığını görmek beni biraz olsun rahatlattı.

"Ben... ne?.." diye kekeledi. Her zamanki gibi gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve teni neredeyse şeffaflaşmış gibiydi. Bu başka birinde sağlıksız görünebilirdi ama onda bu etkiyi yaratmıyordu.

"Mesajı sen yolladın, öyle değil mi?" Cep telefonumu ona doğru tuttum. "Pekâlâ, ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Bu ana kadar gerçekten soğukkanlıydım. Ama ne yazık ki saçmalamaya başlayıp her şeyi mahvettim. "Ayrıca güzel ev. Güzel pencereler. Güzel... şey...yeşillik. Güzel kapı. Güzel kedi. Ve güzel lastik çizmeler..."

"Evet, hepsi gerçekten güzel," dedi Henry, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ama sonra kaşlarını çattı. "Bak, Liv, şu an gerçekten uygun zaman değil."

"Bu mesajı *sen* gönderdin," diye hatırlattım. "Sen"in üstüne basa basa söylemiştim.

"Evet, ben gönderdim. Ama bir dakika sonra kapının önünde belireceğini düşünmemiştim. Konuşmalıyız ama şimdi değil."

"Neden?"

"Çünkü..." Batan güneşin ışığı altında sessiz sakin uzanan sokağa doğru huzursuz bir bakış attı. Pazar gününün bu akşamüzeri saatinde burada hiç trafik yokmuş gibiydi. "Çünkü şu anda uygun zaman değil."

Kediye doğru eğilip tüylerini okşadım. "Eh, madem buradayım, bu fırsatı değerlendirip en azından bana ne hakkında konuşmak istediğini söyleyebilirsin."

Henry kısa bir an tereddüt etti. "Ben sadece... dün gece Anabel'in söylediklerini düşündüm."

Birden başımı kaldırdım. Anabel mi? Benimle Anabel hakkında mı konuşmak istiyordu?

"Biliyorum, hiç çekinmeden yalan söylüyor ama bu konuda yalan söylemediğinden neredeyse..." Sustu. O sırada gösterişli bir arazi arabası son hızla köşeyi döndü. Motor sesi akşamüzerinin dinginliğini bozmuştu. Araba bahçe kapısının önünde sert bir fren yapınca Henry gözlerini devirdi. "Şimdi

gidersen gerçekten çok iyi olur, Liv. Mümkünse kimse seni görmeden... Ah, kahretsin."

Tam önünde park eden kişi beni görmeden bahçe kapısından nasıl çıkacağımı düşündüm ama zaten artık çok geçti. Sağ ön kapı açıldı ve saçları hâlâ kafasında olmasına rağmen ellili yaşların sonlarında, belki daha da yaşlı görünen, uzun boylu bir adam arabadan indi. Teni bronzlaşmıştı ve gözleri güneş gözlüğünün ardında gizliydi, konuşmaya başlayınca kar beyazı dişleri parladı.

Selam vermeden, "Anneni çağır. Onunla birkaç kelime konuşmam gerek. Ciddi," dedi Henry'ye. "Milo yine hırsızlık yaptı. İnkâr ediyor ama Biljana görmüş." Arka kapıyı açıp çocuk koltuğunda oturan küçük bir kızın kaldırıma inmesine yardım etti. Kızın üzerinde desenli bir külotlu çorap, kırmızı, kısa bir etek ve çiçekli bir kuştüyü mont vardı; kocaman açtığı gözleriyle Henry'ye gülümsedi. Bu, Henry'yle birlikte ara sıra buluştuğumuz şeker gibi tatlı, rengârenk rüyalarından tanıdığım, dört yaşındaki kız kardeşi Amy'ydi. Onun ardından bir çocuk daha arabadan indi. Onu nerede görsem bir bakışta Henry'nin kardeşi olduğunu anlayabilirdim çünkü adeta onun dar omuzlu bir minyatürüydü. Kafasındaki saçları darmadağınık gösteren saç tepesi bile aynıydı, yoğun bir şekilde parlayan gri gözleri de öyle. Ancak ağabeyi kadar kayıtsız göründüğü söylenemezdi. Daha çok suçlu gibi duruyordu.

"Ben hiçbir şey çalmadım," dedi Henry'ye bakıp alt dudağını öne uzatarak. "Beni kötülemek için yalan söylüyor. Mutlaka kendisi almıştır. Aaah!"

Babası (en azından öyle olduğunu varsayıyordum) onu ensesinden yakalayıp yaramaz bir kedi gibi sıkıca tuttu. Amy bahçe kapısını açıp hoplaya zıplaya yaklaştı.

"Ben hiçbir şey çalmadım," derken merakla beni inceledi. "Milo da çalmadı. Ya sen?"

Eh. Belki aptal bir kürklü şapka. Ama o kadar.

Henry inledi. "Ne çal... şey... kayboldu?"

"Büyükbaban Henry'nin Rokoko tarzı enfiye kutusu. J.P. Morgan koleksiyonundan. Bu artık şaka olmaktan ve aptalca çocuk şımarıklıklarından çıktı. Şu anneni çağırsana." Henry'nin babası Milo'yu bahçe kapısına itti. "Bu böyle devam edemez."

"Annem... burada değil," dedi Henry. "Milo'yu bırak."

O sırada arabanın sürücü kapısı açıldı ve bir kadın aşağı indi. "O kutu çok değerli," dedi R'yi Doğu Avrupalı aksanıyla yuvarlayarak.

O ana dek gıkım çıkmadan merdivende durmuş ve kendimi görünmez yapabilmeyi dilemiştim. Görünüşe bakılırsa bunu başarmıştım da çünkü Amy'den başka beni fark eden olmamıştı. Ama kadını görünce görünmezliğimden eser kalmamıştı. Ağzımdan boğuk bir ses çıktı. Ya da bir hırıltı. Ya da ikisinin karışımı.

Bu B'ydi! Jakuzideki denizkızı. Rüyadaki gibi alımlı görünüyordu ancak üzerinde bir kürk manto vardı ve yanılmıyorsam gerçekti. Eğer öyleyse bu bir jaguarın canına malolmuş ve böylelikle nesli tehlike altında olan yabani hayvan ve bitki türlerinin uluslararası ticaretine ilişkin yapılan anlaşma da çiğnenmiş demekti. Ve benim onurum da. Neredeyse kendimi kişisel olarak aşağılanmış hissediyordum. Bir jaguar manto mu? Gerçekten mi? Sahte olacak değildi ya?

Çıkardığım boğuk sesle Henry'nin babasının dikkatini üzerime çekmiştim. "Bakın burada kimler varmış? Bu senin küçük kız arkadaşın mı, Henry?"

"Küçük eski kız arkadaşı," diye düzelttim.

"Onu bırak, dedim." Henry öfkeyle kaşlarını çatmıştı. Üç adımda Milo'nun yanına gelip onu babasının kıskacından kurtardı ama bu kez kardeşini kendisi ensesinden yakaladı.

"Aah," dedi Milo. "Ben bir şey yapmadım."

"Hayır, o bir şey yapmadı," dedi incecik sesiyle Amy. Bahçede duran oyuncak arabaya oturmuş, kocaman gözleriyle bize bakıyordu. "Ama ben pantolonuma işedim, Biljana bana kızdı."

Henry derin bir iç geçirerek kardeşini bırakınca Milo rahatlayarak ensesini ovuşturdu.

Babası parlak, beyaz dişleriyle bana gülümseyip elini uzattı. "Ron Harper."

Elini yakalayıp güçlü bir şekilde sıkarken şaşkınlıkla, "Şey, Liv Silber," diye mırıldandım.

"Memnun oldum, küçük eski kız arkadaş." Ron Harper bana göz kırptı. Aman Tanrım! Yoksa benimle flört mü ediyordu?

Elim yanmış gibi geri çektim.

Jakuzideki gibi arabanın içine kurulmuş olan B, "Ronald! Kutu!" diye hatırlattı.

"Doğru." Henry'nin babasının bakışları tekrar kapıya doğru yolu yarılamış olan Milo'ya yöneldi. "Bunun sonuçları bu kez ciddi olacak. Ayrıca, beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

"Aynen," dedi Henry'nin kardeşi geriye doğru birkaç adım daha atarak. Neredeyse bana çarpacaktı.

"Polis çağırabiliriz," dedi B cep telefonunu çıkararak. "Ya da eşyalarını arayalım."

Milo'nun elinin montunun cebine doğru gittiğini fark ettim ve enfiye kutusunun orada olduğundan oldukça emindim. Çünkü sadece yandan görüyor olsam da, suçluluğu yüzünden açıkça okunuyordu; itirafı adeta boynuna asılmış gibiydi. Ona çok acımıştım.

"Milo! Her ne çaldıysan geri ver," dedi Henry, ansızın gözüme inanılmaz yorgun görünmüştü.

"O aptal kutuyu ben çalmadım," dedi Milo. Elini montunun cebinden çıkardı ve yumruk yaparak arkasına sakladı. Kutuyu çaldığını bu kadar belli edemezdi doğrusu.

Onun yerinde olsam, o şeyi çoktan yok etmeye çalışır, çaktırmadan çiçeklerin arasına falan atardım. Ama artık bunun için çok geçti.

"Oo, hava çoktan kararmış," dedim hiç düşünmeden. "Gitmem gerek, yoksa bizimkiler... Ah, bakın! Şurada bir sincap var!"

Herkesin gösterdiğim yöne doğru baktığı ve Amy'nin, "Nerede? Nerede?" diye bağırdığı sırada Milo'nun yumruğunu yakalayıp içinde gizlediği kutuyu elime aldım.

Ve ucuz sincap numarasının böylesine süper işe yaradığına kendim de şaşırdım.

Milo akıllı davranarak gıkını çıkarmadan ellerini arkada tutmaya devam etti.

"Ben sincap görmüyorum," dedi Amy.

"Çoktan gitti," dedim üzgün bir sesle.

"Sincaplardan nefret ederim," dedi B.

Evet, onlardan kürk manto yapmak için yüzlercesine ihtiyaç olacağı içindir.

"Bulgaristan'da onların içine şeytan girdiği söylenir. Ron! Kutu! Al şunu artık. Ve ona bir daha bizi ziyarete gelemeyeceğini söyle. Her defasında mücevherlerimi kilit altına alamam."

"Sonra görüşürüz, Henry." Ellerimi mantomun cebine sokarak bahçe kapısına kadar özellikle yavaş yürüdüm, yarı yolda bir kez daha arkama döndüm.

Henry'nin babası iç geçirdi. "Milo! Kutuyu ver."

"Neden hep ona inanıyorsun?" dedi Milo suçlarcasına. "Ben bir şey çalmadım, yemin ederim. O yaptı! Herhalde kutuyu gizlice satmak istiyordu..."

"Yumurcak!" B uzun tırnaklarını arabanın tavanında takırdattı. "Onu aldığını kendi gözlerimle gördüm!"

"Haydi, Milo." Henry alnını ovuşturdu." Kutuyu ona ver, bu konuyu kapatalım."

"Ben almadım..."

"Yeter!" Babası Milo'yu kolundan tutup öne doğru çekiştirdi ve parmaklarını zorla açtı. Avucunun boş olduğunu görünce oldukça şaşırdı. "Tamam," dedi dişlerinin arasından. "Bunu sen istedin. O zaman seni baştan aşağı arayacağız."

Bu arada bahçe kapısından kaldırıma çıkmıştım. B yakından hâlâ büyüleyici görünüyordu. Belki sadece ruju dışında. Ayrıca alnı botoks yaptırdığı için dümdüzdü.

"Bu gerçek jaguar mı?" diye sordum.

B kusursuz alınmış kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırdı. "Evet! Çoğu kişi leoparla karıştırıyor."

"Biliyorum." Henry'ye bakmak için bir kez daha arkamı dönmeden edemedim. Ailesi geldiğinden bu yana bana bir kez olsun bakmamıştı. Ama şimdi gülümsüyordu. Bu hüzünlü ve teslim olmuş gülümsemeye karşılık vermemem olanaksızdı.

Milo'nun üstünü başını aramakla meşgul olan babası alçak sesle söverek montunu küçük çocuğun üzerinden sıyırıp çı-

kardı. Ama Milo artık hiç de süklüm püklüm görünmüyordu. Duvarın üzerinden bana bir bakış attı ve göz kırptı!

Benim için artık gitme zamanıydı.

"Mutlaka bir kar leoparı kürküne ihtiyacım var," dedi B arkamdan. Söylediği (aslında oseloyu[25] kastetmiş olsa da) hoşuma gittiği için arkamı döndüm.

"Ah, kendimizi kandırmayalım," dedim. "Kar leoparı kürküne ihtiyacı olan tek canlı, kar leoparının kendisidir."

25 Kedigiller familyasının leopardus cinsine ait tür. Güney ve Orta Amerika'da yaşar. (ç.n.)

Dedi-kodu

★ B L O G U ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

21 Ocak

Şu anda verilecek yeni bir haber yok ama kırık kalp haberleri yine de ilgi çekebilir, haha.

Emily Clark ve Grayson Spencer ayrıldılar.

Liv Silber ve Henry Harper da ayrıldılar.

İki olay arasında bir bağlantı olduğunu düşünenler lütfen ellerini kaldırsın.

Ama dürüst olalım, her iki ilişkinin de böyle biteceği belliydi, bu yüzden hiç kimse için sürpriz olmadı,

öyle değil mi? Emily 'nin dediğine bakılırsa Grayson'ı yeterince olgun bulmadığı için ondan ayrılmak zorunda kalmış; hırslı ve ileri görüşlü değilmiş; ayrıca erkek olarak kendine güveni azmış.

Grayson hiçbir şey söylemiyor. Ama bana sorarsanız, kalbi kırık biri daha farklı görünür. Üstelik Grayson geçen hafta İngilizcede en yüksek notu alarak Emily'yi çeyrek puanla(!) geride bıraktı. Fazla zekiysen belki hırsa da gerek yoktur?

Henry ve Liv'in ayrılık nedeni hakkında yine sadece tahminde bulunabilirim ama bence seks her durumda listenin en başında yer alıyor. Bu arada Liv'in Grayson adında son derece çekici ve kalbi yeni boşalmış biriyle aynı çatı altında oturduğu gerçeğini de gözardı etmemek gerek...

Şimdi de günün gerçek haberi: Jasper Grant Facebook'taki statüsünü "karmaşık" yerine "ilişkisi var" olarak değiştirdi. Ne yazık ki söz konusu kişiyi eklemeyi unutmuş ama kırk dört yeni arkadaşından yirmi sekizinin kız olduğu konusunda yanlış tahminde bulunmadığımı düşünüyorum. Bir tahmin oyununa ne dersiniz? Profillere tıklayın ve bu Fransız kızlarından hangisinin Jasper'ın yeni kızı olduğunu tahmin edin ve yorumlarınızı bana yazın. İlk doğru tahmini yapan benden bir ödül alacak. Ah, evet, madem tahmin yapacaksınız, o halde bütün kızların neden film

yıldızı gibi göründüğünü ve ön adlarının neden hep L'yle başladığını da belki bana açıklayabilirsiniz. Lola, Lilou, Lucy, Louise, Louanne, Lilly, Léa, Lina... Bu Fransızlarda bir terslik var.

Görüşürüz!

Gizemli'niz

24.

Ertesi sabah okula geldiğimde, her zamanki gibi benim dışımda herkes Dedi-kodu Blogu'nu okumuştu ve hepsi bana bakıyordu. Ancak farklı olarak bugünkü bakışları acıma doluydu.

Tabii. Demek ki Henry'yle ayrıldığımız haberi nihayet Gizemli'ye ulaşmıştı.

"Ah, Liv, Henry'nin yaptığı çok acımasızca! Ama bu da iyi, şimdi birbirimizi teselli edebiliriz!" Persephone boynuma atılıp okul formamı gözyaşlarıyla ıslattı. Omzumdan gelen hıçkırık seslerinden anladığıma göre Jasper herhalde Fransa'da yeni bir sevgili bulmuştu.

"Ama senin Gabriel'la çıktığını sanıyordum?.." Ya da Eric'le... Persephone duruma göre her öğle tatilinde her ikisiyle de flört ediyordu.

Başını omzumdan kaldırıp burnunu çekti. "Gabriel mı? Onunla sadece oyalanıyordum! Jasper'ın yokluğuna katlanabileyim diye! Jasper benim en büyük aşkımdı ve hep öyle kalacak!" Persephone abartılı bir hareketle gözyaşlarını silerken

çaktırmadan ceketimde sümük izi olup olmadığını kontrol ettim. "Tıpkı Henry'nin senin için olduğu gibi!"

Biraz daha alçak sesle konuşmasını çok isterdim ama ne yazık ki bana bu iyiliği yapmadı. Tam tersi, bu kez elimi yakalayıp sahnedeymiş gibi yüksek sesle devam etti: "Bir kırık kalpler kulübü kuralım."

Evet, tabii, ancak cesedimin üzerine.

Biraz içim burkularak Henry'den önceki zamanlarımı düşündüm. Henüz Mia gibiyken ve erkeklere bağışık olduğum zamanları. Bana ne olmuştu böyle? Dün gece Henry arar umuduyla gözlerimi cep telefonuma dikip tırnaklarımı kemirmem zavallıcaydı. Ama aramamıştı.

Hem de yirmi beş bin dolar değerindeki bir enfiye kutusunu sakladığım halde. Rokoko tarzı Morgan enfiye koleksiyonunu internette araştırdığımda fazlasıyla korkuya kapılmıştım. Milo küçük bir hazine çalmıştı. Şimdi Charles'ın kürklü şapkasıyla birlikte komodinimin en üst çekmecesinde duran küçük bir hazine. Milo'yu ele vermeyi gerçekten istememiştim ama bu kutuyu yanımda da tutamazdım. Bu yüzden Henry arasaydı çok iyi olurdu.

Tabii şu B konusunu bana açıklamak için de. Gerçi bana daha ne açıklayacaktı ki? Jakuzide kırıştırdığı kadının babasının sevgilisi olduğu gerçeği durumu iyileştirmiyordu. Hatta düşününce daha da kötüleştiriyordu.

Konuşmak istemiyorsa, o zaman bana ne diye mesaj göndermişti? Ona bunu sormak için yaklaşık yetmiş kez cep telefonumu elime alıp tekrar bırakmıştım. Kapısına dayanmış olmam zaten yeterince kötüydü. Sonuçta ayrılığı kabullenemeyen ve telefonla sürekli taciz eden eski kız arkadaşlardan değildim... Hayır, ben sadece cep telefonuna bakıp bakıp ağlayanlardandım.

Ah, Tanrım, bu durumda Persephone'nin kırık kalpler kulübü için biçilmiş kaftandım.

"Belki Grayson da bize katılır," dedi Persephone.

"Grayson mı?"

"Evet. Erkeklerin de kırık kalpleri olabilir!"

"Ama..." Ah, böyle bir şey asla olmazdı. Fazla düşünmeden cep telefonunu Persephone'nin elinden çekip aldım ve Gizemli'nin blogunu aradım. Yazdıklarını okuduktan sonra oldukça öfkelenmiştim. Persephone'ye, "Kimya dersinde görüşürüz," dedikten sonra Grayson'ı bulmak için dolaplarımızın olduğu tarafa koştum.

Soluk soluğa ona yetiştiğimde dolaptan kitaplarını çıkarıyordu.

"Ciddi olamazsın, Grayson! Sana Henry'den söz etmedim diye bütün gün bana kızıp durdun ama Emily'den ayrıldığını bana söyleme gereği duymadın, öyle mi?" diye sordum. Daha çok kelimeleri yuttum ama önemi yoktu, Grayson yine de beni anlamıştı.

"Henry ve sen, ayrıldığınızı benden bir hafta sakladınız," dedi. "Emily'yle henüz cumartesi akşamından beri ayrıyız. Yemeğin ertesinden beri."

"O zaman bütün bir pazar boyunca bana kırgın bakışlar atmak yerine benimle bu konuyu konuşabilirdin."

"Sana kırgın bakmadım, olsa olsa endişeli bakmışımdır. Ayrıca evde hemen hemen hiç oturmadım, sana bundan söz edecek zamanım olmadı."

"Fazla zamanını almazdı. Bir cümle yeterli olurdu. *Ah, bu arada, Emily beni terk etti.* Ya da dün gece söyleyebilirdin..."

Çenemi kapadım.

Grayson'a gerçekten kızabilir miydim? Mia için endişe duyması çok tatlıydı. Dün gece rüya koridorunu kolaçan ettiğimde, onu Mia'nın rüya kapısı önünde otururken bulmuştum. O kadar duygulanmıştım ki az kalsın boynuna sarılacaktım. Aslında birileri içeri girmeye kalktığında onlara gerçek anlamda engel olamazdı ama iyi niyeti takdire değerdi. Kapının önünde otururken tehlikeli görünmeye çalışması çok hoştu.

Mia'ya rüyalarla ilgili gerçeği anlatmaya hâlâ çekiniyordum çünkü aslında uyurgezerliğinin doğal nedenlere dayanmadığını ona gösterebilecek bir kanıt yoktu. Ayrıca bu işle bir ilgisi olmadığı konusunda Anabel'e inanmaya meyilliydim ki herhalde bu aptalcaydı çünkü söz konusu Anabel'di.

Her neyse. Bu kez Mia'nın yatağında uyumuştum ve böylece alarm sisteminin bile devreye girmesi gerekmemişti. Mia'nın

buna ses çıkarmaması beni şaşırtmıştı; gerçi uykuda gezmeyi korkutucu buluyordu ve yatağı ikimize yetecek kadar genişti. Ayak bileklerimizi atlama ipiyle birbirine bağlamakta ısrar etmişti, böylece yataktan kalktığı zaman beni de uyandırmış ya da arkasından sürüklemiş olacaktı. Ama hiçbir şey olmamıştı. Mia derin ve sıkı bir uyku çekmiş, kapısının önünde şüpheli hiç kimse belirmemişti ve bu yüzden bugün kendimi daha iyi hissediyordum. Uykumda gezdiğim dönemlerde bu durum başladığı gibi ansızın sona ermişti ve şansımız varsa Mia'da da aynısının olacağını umuyordum. Ama bu süre içinde birbirimize bağlı kalmamız gerekiyordu, ayak bileklerimizden...

"Neden artık bana diklenmiyorsun?" Grayson çatılmış kaşlarıyla hâlâ tepemden aşağı bana bakıyordu. "Endişelenmem gerekir mi? Ayrıca Emily beni terk etmedi, ben onu terk ettim. Bilgin olsun diye söylüyorum."

"Yaa?" Şimdi gülmem gerekti işte. "Ama Gizemli başka türlü yazmış. Peki, bu arada Emily'ye hediye ettiğin sonsuzluk işaretine ne oldu?"

Grayson kuru bir sesle, "O sadece yatay sekizdi," dedi.

"Anlıyorum. Ama Persephone yine de seni kırık kalpler kulübümüze almak istiyor." Kimya kitabımı almak üzere kendi dolabıma gittim.

"Ne büyük onur," dedi Grayson. "Ama bence bunu Henry'ye teklif etsen daha iyi."

Bunu dedikten sonra köşeyi dönüp gözden kayboldu.

"Henry'ye ne soracakmışsın?" Biri yandan kolunu uzatıp omzuma koydu. Bu Arthur'du. Eh, harika, son günlerde özlediğim kişiler arasında başı çekiyordu. Bu arada... Anabel'le karşılaştığımızı ve hiçbir şekilde Senatör Tod'un kurbanı olmayıp durumun tam tersi olduğunu biliyor muydu?

Kendimi kolundan kurtardım. "Seni ilgilendiren bir şey değil," dedim çabucak.

Gülümseyerek dolabına doğru yürüdü. "Olanlar için üzgünüm, Liv. Henry'yle büyük aşk yaşadığınıza yemin edebilirdim. Dün gece ayrıldığınızı duyduğumda inanamadım."

"Gizemli'nin blogunu okumak için uykusuz mu kaldın?" diye afallayarak sordum. Tamam, Arthur'dan her şeyi beklerdim ama bu hiç aklıma gelmemişti.

Arthur güldü. "Elbette kalmadım," dedi. "Henry ve Grayson'dan duydum."

Ah. Evet, tabii, hâlâ birbirlerine güvenen ve her şeylerini paylaşan sıkı dosttular ya. Bunu nasıl unutmuştum.

Arthur şaşkın yüz ifademi görmezden geldi. "Dün gece koridorda onlara rastladım. Küçük kız kardeşinin kapısında oturmuşlardı, biraz takıldık."

Tek sözüne bile inanmıyordum. "Henry de rüyanızda karşılıklı bira içerken sana benden ayrıldığını mı anlattı? Eminim Grayson da Emily'yle ilgili sana içini dökmüştür."

"Şey, tam öyle değil," dedi Arthur. "Grayson ve Henry bundan söz ederlerken kulak misafiri oldum..." En azından

dürüsttü. "Eskiden ne olursa olsun bana akıl danışırlardı. Belki inanmazsın ama kız konularında grubumuzdaki en deneyimli kişi bendim."

"Kafayı iblislerle bozmuş bir deliye kalbini kaptırmadan önce," deyiverdim.

Arthur'un sağ gözü seğirdi. "Biliyor musun, diğerleriyle oturup sohbet ettiğimiz zamanları özlüyorum." Çenesini sıvazlarken onu kırmış olduğum tekrar aklıma geldi. Bunu kasten mi yapıyordu? "Kızlar ve hayatın ne kadar karmaşık olduğu hakkında konuşurduk. Tabii basketbol hakkında da. Erkek konuları işte." İç geçirdi. "Onları özlüyorum."

Koridor boşalmıştı. Birazdan zil çalacaktı. "Şimdi sana acımalı mıyım?" diye öfkeyle sordum. Öfkelenmiştim çünkü yine ona acımaya başlamıştım. Böyle iyi dostları kaybetmek çok kötü olmalıydı. Her ne kadar konuyla bir ilgisi olmasa da. "Bunu, onlara yalan söyleyip başlarını belaya sokmadan önce düşünecektin," dedim.

Arthur sanki gerçekten söylediklerim üzerinde düşünüyormuş gibiydi. "Evet, bunu yapmam gerekirdi," dedi. "Oysa saçlarımız ağarana dek hep dost kalacağımızı sanıyordum. Ama belki de dün gece yeni bir başlangıç yaptık..."

Neyin başlangıcı? Grayson'ın ve Henry'nin beni aile mezarlığında öldürtmeye çalışan birini gerçekten bağışlayacağını mı sanıyordu? Hayatta olmazdı! Öte yandan çocukluklarından

beri birbirlerini tanıyorlardı ve hep sıkı fıkı olmuşlardı. Oysa ben ne de olsa burada yeniydim... ve bir *kızdım*...

Ders zili beni kasvetli düşüncelerimden kopardı, zilin çaldığına ilk kez sevinmiştim. "Eh," dedim rahatlayarak. "Şimdi gitmem gerek. Şu sözünü ettiğin erkek meselelerini belki Dedikodu Blogu'nda..."

Birden sustum. Aklıma aynı anda hem çok saçma hem de son derece mantıklı bir fikir gelmişti.

Beynimdeki küçük çarklar ağır ağır dönmeye başlarken, "Dur biraz," dedim yavaşça. "Yani Grayson ve Henry ilişkilerini bitirdiklerini sana dün gece koridorda mı söylediler?"

Arthur başıyla onayladı. "Dedim ya." Birden yine eski tanıdığım kibirli Arthur oluvermişti.

"Gizemli'nin bugün blogunda tam da bundan söz etmesi ne büyük bir tesadüf!"

Arthur omuz silkti. "Burada Nietzsche'den alıntı yapmadan geçemeyeceğim: Zafer kazanan hiç kimse tesadüflere inanmaz."

O zafer kazanmamıştı. O sadece küçük, pis bir haindi. O...

"Arthur, Gizemli sen misin?" diye ansızın ağzımdan çıktı.

Arthur gülmeye başladı. "Ah, Tanrım, hayır! Liv... ne komik fikirlere kapılıyorsun. Gizemli falan değilim. Bununla ilgili birkaç tahminim vardı ama her seferinde yanıldım. O çok uyanık biri."

"Ama ..."

"Ama herkes gibi elbette ben de Gizemli'nin e-posta adresini biliyorum." Bana gülümsedi, böyle afallamış bir halde ona bakakalmamdan zevk almış gibiydi.

"Ne yani, Gizemli'ye bilgi mi veriyorsun?"

"Ev-vet." Arthur melek yüzüne düşmüş olan meleksi buklelerini üfledi. "Ara sıra. Sahte bir hesaptan. Gizemli'nin yaptığını ben uzun zamandır yapabiliyorum. Biliyor musun, ben kusursuz bir ihbarcıyım. İnsan ne de olsa rüyalarda birçok şey öğreniyor. Hiç kimsenin bilmediği şeyler. Ah, öyle kızgın kızgın bakma. Yüksekten uçanın düşüşü de sert olur." Kolundaki saate baktı. "Saat kaç, biliyor musun? Ders zamanı."

Çenemi dikleştirdim. Sesime olabildiğince soğuk ve aşağılayıcı bir hava vermeye çalışarak, "Haklısın," dedim. "Ama önce lavaboya gitmem gerek. Bu sohbet midemi bulandırdı da."

Arthur hâlâ gülümsüyordu ama bu her zamanki kayıtsız gülümsemesi değildi, daha çok zorlamaydı. Ardında gizli olan incinmişlik açıkça belli oluyordu. Çok da umurumdaydı.

Kimya laboratuvarına doğru adımlarımı hızlandırdım. Yürürken de birkaç mesaj atmam gerekti.

25.

"Suya gelsene, çocuğum." B, jakuzisine baştan çıkarırcasına kurulmuştu ve bu kez gökkuşağının tüm renkleriyle parıldayan kuyruğu suyu dalgalandırıyordu.

Henry hâlâ tereddüt ediyordu. Bana doğru baktı.

"Yapma," demek istedim ama konuşamıyordum. Çünkü bir ağaçtım ve köklerim mozaik fayansların içinden toprağa kadar uzanıyordu. Henry'nin soyunarak suya girip B'ye doğru kayışını izlemekten başka çarem yoktu.

"Çok kötü," diye fısıldadı yanı başımda bir ses. Bu Anabel'di. Acıyarak gövdeme vurdu. "Bunu izlemek zorundasın. Ama Henry böyledir. Kabahat ona kalbini kaptıranda."

B, jakuzide Henry'ye doğru yüzerek ince kollarını onun boynuna doladı.

"Şimdi herhalde gözlerini kapamayı çok isterdin," diye fısıldadı Anabel. "Ne yazık ki ağaçsın."

Evet, ne yazık ki öyleydim. Henry ve B öpüşmeye başlamışlardı ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Oradan kaçıp gidemiyordum bile.

"Bir tek çare var, Liv!" dedi Anabel. "Uyanmalısın." Karşımdaki altın işlemeli duvarda akan şelale biçimli duşun yanındaki yeşil kapıyı işaret etti. Benim kapımı.

Tanrı'ya şükür. Bu bir rüyaydı. *Benim* rüyam. Ama bu Henry ve B'yi öpüşmeye devam etmekten alıkoyamıyordu. Birbirlerine sıkıca sarılmışlardı, Henry tek elini B'nin saçlarına gömmüştü ve diğer eliyle...

"Uyansana," dedi Anabel yumuşak bir sesle. Dediğini yaptım. İnsan rüya gördüğünü anladığı halde neden hemen uyanamıyordu? Hatta bir ağaç olduğu halde bile? Bu deliceydi. Yine de kalbim normalden daha hızlı atıyordu, rahatlayarak Mia'ya biraz daha sokuldum. Çalar saati 5.30'u gösteriyordu, çalmasına bir saat daha vardı. Mia sakin ve düzenli soluk alıyordu. Ayak bileklerimiz bu gece de iple birbirine bağlıydı ve gece korkusuzca uyumamın tek nedeni bu değildi. Rüya koridorumda Grayson nöbet tutuyordu, hatta belki yine Henry'yle birlikte. Sonuçta geçen gece Grayson'a eşlik etmişti.

Yine de Henry *Art Gizemli bilg sızdırd itiraf etti. L.* (Acınası cep telefonumun berbat tuşları yüzünden yazıyı kısa tutmam gerekmişti) şeklindeki mesajıma yanıt vermişti: *Aslına bakılırsa hiç şaşırmadım. Ne de olsa Arthur.* Ve bir de gülen yüz eklemişti. Ona cevap yazıp yazmamayı düşünmüştüm. Mesela: *Enfiye kutusu bende. Onu ne yapayım,* gibi ama sonra vazgeçmiştim. Birincisi, enfiye kutusu kelime olarak çok uzundu ve onu yaz-

mam saatler sürerdi; ikincisi, bir şeyler yazmamı isteseydi bana bir soru sorardı. Ama sormamıştı. Ayrıca başka sorunlarım vardı. Gizemli sayesinde evdeki herkes Grayson'la ikimizin kırık kalpler kulübüne ait olduğumuzu öğrenmişti, Florence onları nazik bir dille aydınlatmıştı.

Annem haberi benden öğrenmediği için oldukça incinmiş ama bunu bana belli etmemeye çalışmıştı. "İlk aşk acısının nasıl hissettirdiğini çok iyi bilirim, farecik," diyerek başımı okşamıştı. "Ama inan bana, bu duyguyu hayatın boyunca sık sık hissedeceksin."

Eh, süper. Bu da teselli edemezse ne edecekti ki? Ancak... Grayson da başımı okşayıp aynısını söylemişti. Bakışları altın değerindeydi. Aklıma geldiğinde şimdi bile kıkırdayabilirdim.

"O çocuktan hoşlanmıştım." Annem beni okşamaya devam ederken Lottie Grayson'la ikimiz için hemen teselli edici kapkek üretimine girişmişti. Sırrımı açmadığım için o da biraz alınmıştı çünkü kek pişirme işi bir hafta gecikmişti. En azından benim için. Grayson için durum henüz yeni olabilirdi tabii. "Ve ... şey... Emily de çok iyi biri. Pek göstermese de."

"Evet, bunu çok iyi gizleyebiliyor," demişti Grayson, haline bakılırsa çikolatanın kokusu bile onu teselli etmişti.

Kapkekler Lottie'nin olayı pek ciddiye almadığının bir göstergesiydi. Gerçekten endişelenmiş olsaydı daha vahim

teselli durumlarında yaptığı gibi yılın her zamanı elverişli olan vanilyalı ayçöreklerinden pişirirdi.

"Dediğim gibi, Henry'den hoşlanmıştım," diye açıklamıştı ocaktaki kocaman tencerede eriyen çikolatayı karıştırırken. "Ama belki de böylesi daha iyi. Erkekler hayatı sadece daha karmaşıklaştırıyor. Ayrıca çok tuhaflar, mesela Charles'ı ele alalım. Haftalarca kayıtsız kaldıktan sonra şimdi mutlaka benimle çıkmak istiyor."

Tabii bunu var olmayan Jonathan'ı kıskanmasına borçluyduk. Lottie'nin Jonathan adında birini tanıdığını inatla inkâr etmesi nedense onu kışkırtmıştı. Erkekler gerçekten de tuhaftı.

Mia uykusunda hafifçe kıpırdadı. Suskunluğuma tek anlayış gösteren o olmuştu. "Gerçekten, *ilk kez* âşık oluyorsun, sonra da böyle bir şey oluyor," demişti. "Henry bence gerçekten harika biri ama artık seninle birlikte olmak istemiyorsa, ne yazık ki budalanın teki."

Böylece konuyla ilgili her şey söylenmişti. Yatmadan önce Mia Gizemli'yi bir kez daha diline dolamıştı. Ona Arthur'un Dedikodu Blogu'na bilgi sızdırdığına dair yaptığı itirafı anlatmıştım. Henry'yle ayrılmamız gibi son derece gizli bilgileri o sızdırmıştı. Mia buna pek şaşırmamıştı.

"Tabii, Gizemli'nin Blogu bu bilgilerle ayakta kalıyor. Blogu okuyan dedikodu bağımlıları bir şey öğrendiklerinde hemen ona yetiştiriyorlar," demişti. "Belki de böyle yaparak

onun ilgi odağı olmayı umuyorlar. Hazel Pritchard hakkında artık kötü şeyler yazmadığı dikkatini çekti mi?"

"Evet, oldukça fazla ipucu elde ettiğini ben de biliyorum. Ama... Gizemli kimin gerçeği söylediğini, kimin yalan uydurduğunu nasıl ayırt ediyor?" Dalgın gözlerle tavana bakmıştım. "Düşünsene, anlaşıldığı kadarıyla sürekli ihbar alıyor. O halde onca ispiyoncu içinde hangisine güvenebileceğini nasıl bilebiliyor? Üstelik sahte haberlerle sürekli test edildiği halde."

"Hım." Mia da benimle birlikte tavana bakmaya başlamıştı. "Bu iyi bir soru. Belki de tanıdığı ve güvenebileceğini bildiği ispiyoncularla çalışıyordur."

"O halde Arthur onun kim olduğunu bilmediğini iddia ederken yalan mı söylüyordu?"

"Olabilir. Tabii tahmininde yanılmıyorsan ve Gizemli'nin ardındaki kişi o değilse." Mia dirseğiyle kendini desteklemişti. "Belki de... Bu düşünce geçenlerde aklıma geldi, belki de Gizemli'nin ardında birden fazla kişi vardır."

Bu da fena fikir değildi.

Mia'yı biraz kızdırmak için, "Evet, Watson, öyle görünüyor ki bu olay size bir numara büyük," demiştim yine de. "Bu sırrı Noel'e kadar çözmeyecek miydiniz?"

"Ah, hayır, Sherlock! Bunu bana yapma. Tamam, Gizemli çetin ceviz. Ama Mia Silber için yeterince çetin değil."

Ne yazık ki bundan o kadar emin değildim. Arthur'un Gizemli'ye sızdırdığı bilgilere nasıl ulaştığını elbette Mia'ya söylememiştim.

"O kadar çaresiz bakma." Mia beni dürtüklemişti. "Uyusan iyi olacak! Çünkü berbat görünüyorsun. Bağışla ama, bunun nedeni herhalde aşk acısı olmalı. Başıma böyle bir şey gelmemesi için Tanrı'ya dua edeceğim." Bunu dedikten sonra arkasını dönüp hemen uykuya dalmıştı.

Şimdi sırtüstü yatıyordu. Sokak lambasının odaya düşen ışığında her zamankinden daha çocuksu görünüyordu. Uzun, sarı saçları yastığın üzerine yayılarak benimkilere karışmıştı, saçlarının nerede bittiği, benimkilerin nerede başladığı belli değildi. O da âşık olmaktan kendini kurtaramayacaktı, bundan emindim ama bunun için birkaç yıl daha zamanı olduğunu umuyordum. Hatta aşk acısı için çok daha fazla.

Dışarısı aydınlanmaya başlamıştı; önce bir kuş öttü, ardından iki tane daha, sonra güneş dalların ve yaprakların gölgesini duvarlara yansıtmaya başladı. Bu, ön bahçedeki manolya ağacının gölgesiydi. Tıpkı çini mürekkebinden yapılmış tablolar gibi harika görünüyordu. Oda yavaş yavaş altın renkli sabah ışığıyla aydınlanmaya başladı, kuşların cıvıltısı arttı, araya bu kez Jibon maymunlarının tiz çığlıkları da karışıyordu... Bir saniye! Ansızın doğrulup yatakta oturdum. Maymunlar mı? Yapraklar mı? Altın renkli sabah güneşi mi? Londra'daydık ve kış ortasıydı. Hava bu saatte zifiri

karanlık olurdu ve kuşlar da ötmezdi. Hele maymunlar hiç bağırmazdı! Bakışlarım şaşkınlıkla odada dolaştı. Mia derin uykudaydı, her şey eskisi gibi görünüyordu, duvardaki nane yeşili kapı dışında.

Bu olamazdı!

Uyanık falan değildim. Sadece rüyamda uyandığımı görmüştüm ama gerçekte hâlâ uyuyordum.

26.

Telaşla ayak bileğimdeki ipi çözmeye koyuldum ama bu hiç de gerekli değildi. Sonuçta rüyadaydım, ipi toz haline dönüştürebilirdim. Ama Mia'yı da yatağıyla birlikte yok etmeye içim elvermedi, altın renkli sabah güneşi altında öyle huzurlu görünüyordu ki. Kapıyı ardımdan kapadığımda, maymunlar hâlâ çığlık çığlığa bağırıyordu.

Dışarıdaki koridorda her şey eskisi gibiydi. Buraya ne zaman ayak bassam Henry'nin kapısının hâlâ karşımda durup durmadığına bakmak için kısa bir an soluğumu tutuyordum ama bugün de tam karşımdaydı. Bu hâlâ teselli edici bir histi, bunu inkâr edemezdim.

Grayson tam düşündüğüm gibi nöbet tutuyordu. Üzerinde tişört ve kot pantolonla Mia'nın kapısı önüne çökmüş, elindeki kitabın sayfalarını karıştırıyordu; beni görünce kitabı hemen arkasına saklamaya çalıştı.

"Rüyada kitap okuyabiliyorsan gerçekten deha olmalısın," dedim. "Konusu ne?"

Grayson biraz utanarak, "Genetiğin temeli," diye yanıtladı. "Zamanı ders çalışarak değerlendireyim dedim."

"Genetik mi?"

"Bu sadece rüyasını gördüğüm bir kitap, biliyorum ama insan belki beynini kandırabilir..." Alnını ovuşturdu. "Ya da kandıramaz, ne bileyim," diye ekledi.

"Yorgun görünüyorsun. Nöbete ben devam edeyim mi?"

"Hayır, olmaz! Buraya geleli çok olmadı ve hiçbir şekilde rüyalarıma geri dönmek istemiyorum. Emily'yi ve atını gördüm, beni onunla... tabii Granny de oradaydı, bana korkunç kızdı..."

"Bu öğleden sonra olduğu gibi mi?" diye acıyarak sordum.

"Daha da kötüsüydü," dedi Grayson ama buna hak vermem olanaksızdı. Kapkekler henüz fırındayken kapı açılmış ve Sıçan her zamanki gibi tepeden tırnağa zarif bej-sarı renge bürünmüş ve burun kanatları öfkeden şişmiş halde mutfaktan içeri girmişti.

Lottie'ye ya da bana dönüp bakmadan (ve selam vermeden) doğrudan konuya girerek, "Lütfen mutfağı terk edin, Bayan Whistlehooper[26]" demişti. "Ve şuradaki genç suçlunuzu da yanınızda götürün. Torunuma birkaç ciddi söz söylemem gerek."

---

26 NOT: Böylece Lottie'ye taktığı isim listesine bir yenisini eklemişti. Şimdiye kadarki liste ise şöyleydi: 1. Bayan Ee, 2. Bayan Whistlewhastle, 3. Bayan Whastlepooper, 4. Bayan Whastle-Hitler, 5. Bayan "Bugünlerde iyi personel bulmak çok zor", 6. Bayan Whistlehooper.

Ama Bayan Whistlehooper ve genç suçlu mutfağı terk edememişti çünkü keklere gözkulak olmamız gerekti, bu yüzden Grayson büyükannesiyle birlikte onun "salon" dediği yandaki oturma odasına geçmişti. Orası da zaten normalde salon kadar büyüktü. Ama neyse ki Sıçan ciddi sözlerini o kadar yüksek sesle söylemişti ki mutfaktan rahatça duyabilmiştik. Ama tabii gıkımızı çıkarmadan ve kulaklarımızı kapıya iyice yapıştırarak.

Sıçan Grayson'a çok öfkeliydi çünkü "Emily gibi bir kızı" böyle "ansızın" terk ettiği için "affedilmez bir aptallık" etmişti. Sanki Ernest'ın ahmakça orta yaş krizi ona (Sıçan'a) yeterince sorun yaratmıyormuş gibi, şimdi de Grayson'ın böyle çocukça davranması çıkmıştı. "Çocuğum, kalbimi düşün," diye yakınıyordu. "Tanrı biliyor ya, cumartesi günkü şu... şu... evlilik teklifinden sonra gözüme bir dakika bile uyku girmedi."

Bu bana büyük bir başarı gibi görünmüştü, ne de olsa aradan üç gün geçmişti. Ama Sıçan pek de yorgun görünmüyordu; tam aksine son derece dinç ve dövüşken bir şekilde onuncu ağıdına[27] devam etti: Emily basitçe Grayson gibi genç bir erkeğin isteyebileceği her şeydi: Zekiydi, güzeldi, iyi bir aileden geliyordu ve her şeyden önce son derece hırslıydı. "Yanında Emily gibi bir kadınla hayatta sırtın yere gelmez,"

---

27 NOT: Lütfen ailevi anlaşmazlıkların çocukların zihinsel başarısına zararlı etki ettiğini birileri söylesin: Bu bize uygun değil, kelime hazinemiz dramatik bir şekilde genişledi.

diye bağırmıştı. "Yoldan çıkmaman için her şeyi yapar." Grayson henüz on yedi yaşında olduğunu ve kendi hayatını kendi belirlemek istediğini söyleyerek itiraz etmeye kalktıysa da, Sıçan büyükbabasıyla tanıştığında onun da henüz on sekiz yaşında olduğu ve böylece hayatını kurtardığı iddiasıyla itirazlarını bir kenara atmıştı. Grayson bu *meşakkatli* durumu lütfen *mühimsemeliydi*. Bunun üzerine Grayson artık ne karşılık vereceğini bilememiş (zaten yabancı kelime lugatı olmadan bunu nasıl yababilirdi ki), Sıçan çok geçmeden hışımla evden çıkıp gitmişti.

Grayson bacaklarını uzatarak, "Granny bazen gerçekten... fazla ileri gidebiliyor," dedi mutsuz bir ifadeyle.

"Yani fazla *himayeci* mi oluyor?" diyerek onu neşelendirmeye çalıştım.

"Hayır, daha çok bunaltıcı," diye yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ama Florence'ın seni büyükannene gammazlaması da çok hainceydi doğrusu." Yere, Grayson'ın yanına oturup sırtımı Mia'nın kapısına dayadım.

"O yapmadı," dedi Grayson. Genetik kitabını yok etmeyi ancak şimdi başarmıştı. "Asıl korkunç olan da bu: Granny Gizemli'nin blogunu okuyor. Ayrıca rüyamda yüzüme tükürdü. Biyoloji sınavını geçemedim diye."

"Ah. Bu gerçekten kötüymüş. Ama benim rüyam kadar berbat olamaz," diyerek süt beyazı ışığı bugün gözüme her

zamankinden daha parlak görünen koridordan aşağı baktım. "Düşünsene, korkunç bir kâbustan uyandım ve sağ salim yatağımda yattığımı görünce rahatladım. Yani Mia'nın yatağında. Ve ancak bir süre sonra aslında hiç uyanmadığımı, sadece rüyamda uyanmış olduğumu anladım, anlıyor musun?"

Grayson yavaşça başını iki yana salladı. "Şey... sanırım tam değil."

"Yani rüya içinde rüya gördüm." Geceliğimi dizlerime çekerken eteklerindeki dantele şaşkınlıkla baktım. Bunu bu gece ilk kez giyiyordum ve aslında hiç de tarzım değildi ama aralık ayında annemle alışverişe çıktığımızda Covent Garden yakınlarında küçük bir Vintage dükkânı keşfetmiştik ve bu geceliği orada görür görmez vurulmuştum. Uyuyan Güzel bir öpücükle uyandırılırken üzerinde mutlaka böyle bir gecelik olmalıydı: Kırık beyaz dantelli ve üzerinde küçük pembe gül işlemeleri olan şeritli bir gecelik. Üzerimde rahat bir şeyler hayal edip etmemeyi düşündüm. Ama bu gecelik çok hoştu.

Grayson elini saçlarının arasından geçirdi. "Bir rüya üçlemesi mi? Kulağa karmaşık geliyor."

"Evet. Ama bu, rüya konularının aslında çok yönlü olduğunun da bir işareti değil mi? Aslında gerçekten uyanık olup olup olmadığımızı hiçbir zaman bilemeyiz. Belki de gerçek bile değiliz, aksine sadece herhangi bir rüyada var oluyoruz, bu mümkün değil mi?"

"Hemen kes şunu," dedi Grayson. "Tüylerim diken diken oldu. Ah, merhaba, Henry. Sen de rüya içinde rüya gördün mü?"

Henry her zamanki gibi sessizce gelmişti. Ona soğukkanlı bir bakış atabilmek için birkaç saniye daha zamanım olmasını çok isterdim. Bunda pek başarılı olamamıştım ama bakışım yine de fena sayılmazdı. Bana şu anda fazla süslü püslü gelse de, en azından yeni geceliğim üzerimde iyi durduğu için rahattım.

"Eee? Her şey yolunda mı?" diye sordu Henry.

"Biz de yeni geldik," diye yanıtladı Grayson.

Henry yanımıza oturdu. "Ama Mia'nın rüyasında her şeyin yolunda olup olmadığına göz attınız, değil mi?"

"Şey... hayır. Ne demek istiyorsun?" Grayson ona şaşkınlıkla baktı.

Henry iç geçirerek tekrar ayağa kalktı. "Yani birileri önceden içeri girmiş, Mia'nın rüyasında dolaşıyor olabilir." Kapı kolunu aşağı indirmek için elini uzattı. "Ben çabucak bir göz atayım."

"Dur!" diye bağırıp ben de ayağa fırladım. "Öyle elini kolunu sallayarak içeri giremezsin. Bu Mia'nın rüyası... bunu istemeyeceğinden eminim."

Henry kapı kolunu bıraktı. "Ama o zaman birinin onu ziyaret edip etmediğini nasıl öğreneceğiz?"

"Bekleyebiliriz," diye önerdi Grayson. "İçeri giren olduysa bir süre sonra nasıl olsa tekrar dışarı çıkmak zorunda. O zaman onu yakalarız."

Henry kaşlarını çattı. "Bu her kimse, kapının önünde bize yakalanmayacak kadar uyanıktır. Ayrıca çok geç kalmış da olabiliriz."

İçimin derinliklerinde onun haklı olduğunu çok iyi biliyordum ama inatçı tarafım bunu basitçe anlamak istemiyordu. "Belki de abartıyoruz, uyurgezerlikte bunlar tamamen normal şeyler. Yani bence Mia sadece canlı rüyalar görüyor. Zaten şu anda uykusunda geziyor olsaydı çoktan uyanmıştım. Ayak bileklerimizi iple birbirine bağladık."

O ana dek bakışlarını benden kaçırmış olan Henry birden bana baktı. Ağız kenarları yukarıya kayarken gözlerinde bana çok tanıdık gelen bir kıvılcım oluştu. "İple mi?" diye alayla sordu. "Gerçekten, Liv, bazen özlediğim..." Susup alt dudağını ısırdı. "Belki de en iyisi içeri senin girip bakman." Hafifçe öksürdü. "Her şey yolundaysa tekrar dışarı çıkıp bize haber verirsin. Değilse..."

"... o zaman da dışarı çıkıp size haber veririm," dedim. Kalbim biraz hızlı çarpıyordu ama nedeni Mia'nın rüyası değildi, Henry'nin özlediği şeyin ne olduğunu fena halde merak etmiştim. Ama bunu ona soramazdım. Grayson'ın yanında olmazdı.

Arkamı dönüp kapı kolunu dikkatle aşağı indirdim. Kilitli değildi. Ve bu kez nöbetçi yoktu, annem bile. Mia'nın bilinçaltını anlayamıyordum; tehlikenin yanı başında olduğunu hissetmesi gerekirdi.

"Birazdan görüşürüz," dedi Henry. "Ve Liv..."

Omzumdan geriye baktım.

"Dikkatli ol. Özellikle yeni geceliğin yüzünden. Sana çok yakışmış."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum, kapıyı içeriden kapayıp etrafıma baktım. Bir bahçedeydim ve yazdı. Mia'nın kapısı bahçenin ait olduğu kır evine kusursuz uyuyordu. Tahta çit çiçek açmış bezelyelerle sarılıydı, kadife çiçekleri ve yeşillikler meyve ağaçlarının bulunduğu kocaman çayırlığa giden yolu süslüyordu. Çitin ardında, güneş ışığı altında koyunlar otluyordu. Kusursuz bir kır manzarasıydı. Böyle güzel rüyalar gördüğü için Mia adına sevinmiştim. Biraz arkada güldüğünü duydum. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için o tarafa yürümek istedim ama ne olur ne olmaz diye kendimi bir yusufçuğa dönüştürdüm. Gerçekten de rüyasına biri sızmış olabilirdi. Gerçi yusufçuk bana acı verici bir şekilde B'nin rüyasını hatırlatmıştı ama bu şekilde göze çarpmayacak kadar küçük, burada alabildiğine cıvıldaşan sayısız kuştan birine yem olmayacak kadar büyüktüm. Göz alıcı beyazlıktaki çamaşırların asılı olduğu ip boyunca dikkatle uçarak büyük bir salıncağın sallandığı bir elma ağacına ulaştım. Salıncak hep hayalini kurduğumuz gibiydi.

Mia salıncağın geniş tahtası üzerinde oturuyordu. Ve yanındaki... bendim.

Her nedense sonbahar balosundaki sis mavisi balo elbisesini giymiştim ve üzerime harika oturduğunu söylemeliydim.

Mia'yla ikimiz salıncakta yan yana oturmuş, gülüyorduk ve bu çok güzel bir manzaraydı. Bir yaprağın üzerine konup ikimizi seyrettim. Duygulanmıştım.

"Peki, hayatımda en çok utandığım anların bir listesini yapacak olsan, ilk sırada hangisi olurdu?" diye sordu rüya-Liv.

"Ah, bu çok zor," diye fikrini belirtti Mia. "O kadar çok ki."

İkimiz de kıkırdadık, saçlarımı havalı bir şekilde omzumdan geriye savurdum. Bunun ne kadar yapmacık göründüğünü biraz utanarak fark ettim (yani yusufçuk-ben).

"Pekâlâ, sanırım bir numaraya Haydarabad'da otobüsteyken birdenbire ishal olmanı koyabilirim. Kanlı ishalden öleceğini sanmıştın." Mia bacaklarını salladı. "Kimse görmesin diye beline bir havlu sarmıştın..."

"Ah evet, çok utanç vericiydi," dedi sallanan-Liv. Aynı anda yüzünden şeytanca bir gülümseme geçti.

Bir yerlerden uçup gelen serçe, başını yana eğerek gagasına uyup uymayacağımı düşünüyormuş gibi bana baktı ama oralı olmadım. Bana göre yırtıcı bir kuş olması da fark etmezdi. Çünkü biraz önce bir şeyi anlamıştım. Durumu fazlasıyla değiştiren bir şey.

Bu gülüş, *benim* gülüşüm değildi. O sırada bahçede dolaşıp tekrar Mia'ya yönelen bakışlar da öyle.

Kız kardeşimin yanında oturan kişi Mia'nın gördüğü rüyaya ait değildi.

Bu, benim kılığıma girmiş biriydi.

Dengemi korumak için çabaladığımı fark ettim. Yusufçuk gözlerimle balo elbisesi içindeki Liv'e bakarken gittikçe bana daha az benziyormuş gibi görünmeye başlamıştı. Hep korktuğum şey gerçekten başıma gelmişti. Ama lanet olsun, bu kimdi? Kız kardeşimin yanında oturmuş, ona sorular soran kimdi?

Sahte Liv Mia'ya doğru eğilip kıkırdadı. "Peki, iki numarada ne var?"

Bu aptalca kıkırdama bana yetmişti. Öfkeli bir kanat çırpışıyla aç serçenin önünden geçip en yakındaki elma ağacının arkasına uçtum. Orada kocaman gövdenin arkasına gizlenerek yeniden kılık değiştirdim.

Ağacın gölgesinden çıkıp salıncağın önünde dikildiğimde, Mia ve sahte-Liv bana şaşkınlıkla baktılar.

"Sherlock Holmes!" diye bağırdı Mia. Sahte-Liv ise sadece,"Benedict Cumberbatch," dedi.

İkisi de haklıydı. Sherlock Holmes rolündeki Benedict Cumberbatch'tim. "Selam, Watson," dedim.

Mia hayranlıkla, "Selam," diye fısıldadı. Sahte-Liv o sırada Mia'nın canı sıkıldığı için rüyasında Sherlock'u gördüğünü düşünmeliydi. Oldukça eğlenmiş gibi gülümsüyordu.

Onu yukarıdan aşağıya süzdüm. "Peki, bu kim?" diye sordum. Normalde bunun beni eğlendirmesi gerekirdi, özellikle de Benedict Cumberbatch'in taklidi zor olan kalın sesini çıkarmakta bu kadar başarılı olmuşken. Ama fazlasıyla öfkeliydim. Kahretsin, karşımdaki kimdi?

"Bu benim ablam, Liv." Mia bana neşeyle gülümsedi.

Ona tipik bir Sherlock bakışı attım. "Ablana çok benziyor... insan neredeyse inanabilir." Vay canına, sesim gerçekten seksiydi.

"Bu da ne demek?" diye sordu rüya-Liv afallayarak.

"Ah, lütfen!" Gittikçe daha fazla emin oluyordum. "Bu uzaktan bile anlaşılıyor. Elinin şu sahte duruşu, aptalca kıkırdaman, abartılı saç savurma hareketin... gerçek Liv'in havasına ışık yılı kadar uzaksın."

"Sen de fazla abartılmış, yeteneksiz ve ününü geç yakalamış bir aktörden başka bir şey değilsin," dedi rüya-Liv öfkeyle. "Kadınların sende ne bulduğunu asla anlayamayacağım; tıpkı bir balığa benziyorsun, sesin olmasa hâlâ seni hiç kimse tanımazdı."

"Ama Liv!" Mia sahte ablasına korkuyla baktı. "Sen onun büyük hayranısın."

"Aynen öyle," diyerek gerçek halime geri döndüm.

Rüya-Liv ve Mia aynı anda soluklarını tuttular.

"İkimize bak ve hangimizin gerçek Liv olduğunu söyle," dedim gerçek sesimle.

"Ah haydi, bunca zamandır burada oturuyorum," dedi rüya-Liv şaşkın bir gülümsemeyle. "Oysa sen daha biraz önce Benedict Cumberbatch'tin."

"Doğru," diye mırıldandı Mia.

"Pekâlâ," dedim. "O halde bunu hepimiz için kolaylaştıralım: Chüenisbärgli'ni göster bakalım, Liv!"

Sahte Liv gülmeye başladı. Bu benim gülüşüm değildi ve gülerken değişmeye de başlamıştı. Saçları gittikçe uzadı ve koyu altın sarısı rengini aldı, teni kaymaktaşı rengine dönüştü ve gözleri sıradan maviden sıradışı turkuvaza geçiş yaptı.

Karşımda görüdüğüm şeyi aklım almıyordu. Masumiyetin ardındaki gizli niyeti anlamayı hiç öğrenemeyecek miydik? En azından Henry de benimle aynı tuzağa düşmüştü. Ona inanmıştı.

"Anabel," dedim. Sesimin hissettiğim kadar öfkeli çıkmış olmasını umuyordum. "Ne demiştin? *Benim bununla bir ilgim yok* muydu?

Anabel salıncaktan kayıp önümde dikildi. Üzerinde hâlâ balo elbisesi vardı. Ne yazık ki ona benden daha çok yakışmıştı.

"Tabii ki ilgim var," dedi. Yumuşak sesinin tınısı her zamanki gibi tüylerimi ürpertmişti. "Başka kimin olacak?"

Evet, başka kimin olacaktı? Mia rüyasında olup bitenlere oldukça şaşırmış görünüyordu. Şok olmaktan çok, durum ilgisini çekmiş gibiydi.

"Ama..." Anabel'e baktım. Bunu nasıl becermişti? Mia'nın rüyasına nasıl sızmıştı? "Sen o klinikte kapalısın. Londra'dan çok uzaktasın. Mia'nın kişisel eşyasını ele geçirmeyi nasıl başardın?"

Anabel'in sağ gözü seğirdi. "Senin bilmediğin yollara ve yöntemlere sahibim," dedi.

Boyu hep böyle uzun muydu?

"Değişim konusuna bu kadar hâkim biri olarak fena halde bilgisizsin." Tatlı tatlı gülerek beni süzdü. "Benedict Cumberbatch çok başarılıydı. Bu kadarını ben bile yapamazdım."

Hayır, hayır, hayır.

Bu yanlıştı.

Boyu. Ve bir şey daha, biraz önce gördüğüm küçük bir ayrıntı...

"Sen Anabel değilsin!" dedim yavaşça. İçimde yayılan buz gibi bir kesinlik duygusu neredeyse boğazımı sıkmaya başlamıştı. "Gözkapağın, malzeme dolabımın önünde dururken aynı şekilde seğirmişti..."

Bir an için sanki kuşların cıvıltısı bile kesilmişti.

"Arthur!" diye fısıldadım. Adı bu sessizlikte adeta bir çığlık gibi yankılandı.

"Kahretsin," dedi Anabel Arthur'un sesiyle. "Gerçekten iyisin."

27.

Şimdi meleksi yüzüyle karşımda dikilen Arthur'du ve onu hemen tanıyamamış olmam gözüme birden mantıklı görünmüştü.

"Ah, haydi, Liv, tekrar dost olduğumuza gerçekten inanmış olamazsın, değil mi?" diye sordu.

Elbette. Hayır. Tam olarak değil. Ama ateşkes yaptığımızı sanmıştım.

"Demek bunca zamandır sendin." Sesimin kırgın çıkması beni öfkelendirmişti. Bu yüzden hemen ekledim: "Bu arada balo elbisemi çıkarmayı unuttun."

Arthur'un yarım saniyeliğine önüne bakması kısa da olsa bana zevk vermişti. Elbette ki üzerinde balo elbisem yoktu, onun yerine siyah pantolon ve uzun kollu, siyah bir tişört giymişti ve kusursuz görünüyordu. Sırtından bir çift siyah kanat çıksa buna şaşırmazdım doğrusu.

"Haha, çok komik," dedi. "Evet, bunca zamandır hep bendim. Küçük kardeşini aldatmak pek zor olmadı. Zor karakterli biri değil, tam tersi."

Mia alınarak, "Hey!" dedi.

Arthur ona dönerek, "Bu bir iltifattı," dedi. "Bir kız için fazla dürüstsün. Demek böyleleri hâlâ var."

Gururu biraz okşanmış olan Mia kaşlarını çattı.

"Demek Gizemli'ye bilgi sızdırmak için onu kullandın." Sesime üstün bir hava vermek için gerçekten çabalasam da Arthur buna engel olmayı başarıyordu. Üstelik tek sebep o da değildi.

Arthur gülümsedi çünkü sesimdeki titremeyi fark etmişti. "Tüm okul sırlarını öğrendiğinde bunun seni üzeceğini elbette biliyordum ama bu sadece eğlenceli bir yan etkiydi."

"Uyurgezerlik..."

"Uyurgezerlik," diye taklidimi yaptı Arthur. "Evet, uyurgezerlik. Dâhiceydi, değil mi? Birini bu hale getirebilmek haftalarıma mal oldu. Ve herkeste işe yaramadığını söylemeliyim. Görünüşe bakılırsa insanın buna uygun bir doğası olması gerek. Neyse ki kız kardeşinde bu var." Kısa bir ara verdi. Kuşlar hâlâ sessizdi ve güneş puslu bir tülün ardına gizlenmişti. "Gece yataktan kalkıp kendini bahçenizdeki barakada asabilecek olması korkunç bir düşünce, değil mi?" dedi Arthur.

Parmaklarım kasılmıştı. "Arthur, Mia sana hiçbir şey yapmadı..."

"Evet, bu doğru. Zavallı. Bunun acısını çekmek zorunda çünkü ablası olman onun en büyük şanssızlığı." Beni dikkatle süzdü, sesi şimdi daha nefret doluydu. "Grayson ve Henry'yi

parmağında oynatan kurnaz, cesur, küçük Liv. Kung fu numaraları da çok etkileyici..."

"Bana hâlâ kızgınsın."

"Kızgın mı?" diye sözümü kesti. Artık eğleniyormuş gibi görünmüyordu; tam tersi, gözlerinden öfke kıvılcımları fışkırıyordu. Elimde olmadan bir adım geriledim.

"Kızgın mı?" diye tekrarladı. "Arabama bir çizik atmış olsaydın belki kızgın olabilirdim. Ya da müzikçalarımı ödünç alıp kaybetseydin. Ama sana kızgın değilim, hiç olmadım. Senden *nefret* ediyorum!"

Tamam. Bu da bir itiraftı.

"Sen hayatımı mahvettin, Liv Silber. Bütün planlarımı bozdun. Senin yüzünden artık Anabel'le birlikte değiliz, senin yüzünden tüm dostlarımı kaybettim. Ve senin yüzünden çiğnerken hâlâ acı duyuyorum."

Arthur son cümleyi söylerken adeta haykırmıştı, kendine olan hâkimiyetini kaybetmiş görünüyordu. Mia ise korkudan salıncaktan inerek yanıma gelmişti.

Arthur sanki hâlâ buna inanamıyormuş gibi, "Lanet. Olsun. Sen. Benim. Çenemi. Kırdın," diye biraz alçak sesle devam etti.

"Sahi mi? O sen miydin?" diye sordu Mia. "Gizemli kaza olduğunu yazmıştı."

"Evet. Liv Silber adında bir kaza," dedi Arthur acılı bir sesle.

Bu koşulları yaratan nedenleri ona tekrar hatırlatmanın herhalde bir yararı olmayacaktı. Kara bir bulut güneşin önünü kapadı. Koyunların otladığı çayırlığın ardında çok geçmeden yeni bulutlar kümelenmeye başladı. Bir yaz fırtınası çıkmak üzereydi. Kır evine doğru huzursuzca baktım. Koridora çıkıp Grayson ve Henry'ye haber verme zamanı herhalde gelmiş olmalıydı.

Ama daha önce öğrenmek istediğim bir konu daha vardı.

"Nasıl?.." diye söze başladım ama Arthur beni konuşturmadı.

"Umarım şimdi bana nasıl, neden gibi sorular sormaya başlamazsın, ha, Liv? Çok basit: Benden daha kötü duruma düştüğünü görene dek buna devam edeceğim. Ben benimkileri kaybetmişken, neden sen dostlarına sahip olasın? Ben yaşayamıyorsam neden sen mutlu bir ilişki yaşayasın?"

Fırtına bulutlarının arasından çakan bir şimşek ufuk çizgisi boyunca devam etti, hemen ardından yüksek sesli gök gürültüsü havayı titretti. Koyunlar artık görünmüyordu, kuşlar da bir yere sinmiş olmalıydılar. Onu yeterince dinlemiştim, gitmek için arkamı döndüm.

Ama fazla uzağa gidemedim çünkü önümdeki toprak yarıldı ve saniyeler içinde geniş, derin bir uçurum oluştu.

Mia elimi yakalayarak, "Deprem oluyor!" diye bağırdı.

Uçurumun derinliklerinden sıcak buharlar yükselmeye başlarken bu arada gökyüzü de kapkara kesilmişti.

"Bu deprem değil," diyerek öfkeyle Arthur'a baktım. "Gerçekten, Arthur? Bu şimdi kıyamet mi? Aklına daha fazlası gelmiyor mu?"

"Benim hoşuma gidiyor." Arthur güldü. "Özellikle çuvalladığını görmek bana müthiş eğlenceli geliyor. Ve bu sadece bir rüya. Gerçek hayatta kız kardeşini kaybettiğin takdirde kendini ne kadar çaresiz hissedeceğini bir düşün. Bir gece yataktan kalkıp kendini yoldan geçen bir arabanın altına attığında hissedeceğin çaresizliği. Ya da..."

Uçurum gittikçe genişlemeye başlamıştı, bir elma ağacı büyük bir çatırtıyla koparak boşluğa uçtu ve göz alıcı beyazlıktaki çamaşırlarla birlikte ipi de beraberinde sürükledi.

"Ah, dur. Kıyamet gibi olsun istiyorsun." Arthur parmaklarını şıklatınca sarı renkli dev bir yılan uçurumdan sürünerek yukarı çıktı. Mia korkuyla çığlık attı.

"Kes şunu," dedim Arthur'a, sonra tüm dikkatimi toplayarak yılanı orakkanat kelebeğine dönüştürdüm. Hayvan sendeleyerek oradan uzaklaştı.

Arthur bir kahkaha atarak uçurumdan iki yılan daha çıkardı ama bu kez onları başka bir şeye dönüştürmeyi başaramadım. Mia korkuyla bana sıkıca sarılmıştı. Bu arada yerde başka çatlaklar açılmaya devam ediyordu ve üzerinden atlayamayacağımız kadar geniştiler.

"Ama kişisel bir eşyaya ihtiyacın vardı, Arthur..." Arthur'un hayal gücünü kontrol edemiyorsam, en azından onu oyalaya-

bilirdim. Sakin soluk almaya çalıştım ama bu o kadar kolay değildi çünkü yılanlar kişisel korku skalamda örümceklerden hemen sonra geliyordu ve çok yavaş ilerleseler de hedefleri doğrudan bizdik.

Arthur'un gözleri parladı. "*Bu* çok kolaydı!" Elini kaldırıp bize gri benekli bir eldiven gösterdi.

"Ah," dedi Mia, dikkati bir anlığına dağılmıştı. "En sevdiğim eldivenim! Onu kaybetmiştim." Sonra dikkatini yeniden toplayıp telaşla yılanları işaret etti. "Yanılmıyorsam, bunlar sarı kaplan pitonu. Ağaca tırmansak nasıl olur? Onlar da arkamızdan tırmanırlar mı?"

"Ne kaybetmesi. Eldiveni mantosunun cebinden aldım." Arthur bize gülümsedi. "O günden beri neredeyse her gece uyurken onu yanıma alıyorum."

"Şey," dedi Mia. "Bu biraz... sapıkça değil mi?" Bir başka meyve ağacı korkunç bir çatırtıyla parçalanarak uçurumun boşluğunda gözden kayboldu. Bulunduğumuz çayırlığa kıvılcımlar fışkırmaya başlamıştı.

"Şimdi uyansan iyi edersin," dedim Mia'ya. Bu arada hararetle ne yapabileceğimi düşünüyordum. Belki kır evine doğru kaçıp kurtulabileceğimiz bir köprü oluşturabilirdim? Ya da daha iyisi, kendimi dev bir yırtıcı kuşa dönüştürebilirdim, sonra Mia'yı kapıp...

"Baskı altındayken oldukça kötüsün, Liv," dedi Arthur bir başka çatlak oluşturarak. Bu seferki tam da bacaklarımın arasından geçiyordu. "Neredeyse biraz hayal kırıklığına uğradım."

Yana sıçradım ama yararı yoktu, çatlak gök gürültüleri arasında santim santim genişledi; üzerinde durduğumuz toprak parçası gittikçe küçülmeye başlamıştı, kaçınılmaz olarak birazdan ben de uçurumun dibini boylayacaktım. Ve benimle birlikte Mia da.

O an ortalık aydınlandı. Fırtına bulutları geldikleri gibi ansızın gittiler, güneş tekrar gökyüzünde parlamaya başladı.

Yerdeki çatlaklar birbiri ardına yavaş yavaş kapanıyordu.

Arthur'un yüzü seğirdi, odaklanmaya çalıştığını görebiliyordum. Bir an sanki her şey sustu; hiçbir şey kıpırdamıyordu, yılanlar bile hareketlerinin ortasında durmuşlardı.

Ama sonra artık yılan olmadıklarını fark ettim, şimdi cıvıldayarak çimenlerin üzerinde dolaşan yumuşacık, sarı tüylü civcivlere dönüşmüşlerdi. Bu arada uçurumun kenarları birbirine bitişerek hiçbir şey olmamış gibi üzerinde çimli toprak oluşmuştu.

"Ah, çok tatlılar," diye ciyakladı Mia. Bense rahat bir soluk alarak etrafıma bakındım.

"Henry!" diye homurdandı Arthur.

"Henry," diye tekrarladım. Başka türlüsü elimden gelmemişti, adını söylemek zorundaydım ve sadece bu bile kendimi daha iyi hissettirmişti. Çiçekli yolda öyle bir duruşu vardı

ki ona sarılmayı çok isterdim. Tüm bunlarla sanki hiç ilgisi yokmuş gibi ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Bana bakıp gülümsedi. Bu civcivler için onu gerçekten öpebilirdim. Ama tabii bunu yapmadım.

"Arthur'muş. Bunca zamandır hep Arthur'muş," dedim bunun yerine. Arthur hemen suçlayıcı ses tonumu taklit etti: "Evet, bunca zamandır hep Arthur'du. Ve Liv'in gülümsemesini sonsuza dek yüzünden silecek olan da Arthur olacak."

Henry bir adım yaklaştı. Kaygısız ifadesi şimdi gerginliğe dönüşmüştü. "Seninle geçirdiğim her dakikaya yazıklar olsun, Arthur," dedi yavaşça. "Ama sana bir saniye bile inandığımı sanma. Tüm bunlarla neyi amaçlıyorsun?"

"Her zaman bir amaç olması gerekmez." Arthur nefret dolu bir bakışla onu süzdü. "Bundan zevk almak bana yeter. Liv'in de benim gibi acı çektiğini görmekten söz ediyorum. Sevdiği herkesi kaybedecek." Bir kahkaha attı. "Gerçi... ben karışmadan da işler gayet iyi gitti. Ondan ayrılman iyi oldu, Henry. Sanırım bu ona çok acı verdi, değil mi Liv?"

Evet. Bunda ne yazık ki haklıydı.

Henry kısa bir an bana baktıktan sonra tekrar Arthur'a döndü. "Doğal felaketler... yılanlar... repertuvarın pek değişmemiş," dedi. "Rüyalarda hâlâ seni fersah fersah geçebilirim."

Bunda haklıydı. Şimdi beyaz bir at üstünde olsa hiç de fena olmazdı (böylece geceliğimle de harika uyum sağlamış olurdu).

Arthur hafifçe başını salladı. "Belki," dedi. "Ama Henry, inan bana, bunu ilerleteceğim. Öyle ya da böyle. Hiç kimse intikam almamı engelleyemeyecek." Civcivlerden birini eline almış, hayranlıkla okşayan Mia'yı işaret etti. Daha fazla konuşmasını istemiyordum ama onu nasıl engelleyebileceğimi bilmiyordum. Şimdi yine gülümsemeye başlamıştı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en kötücül gülümsemeydi.

"Küçük kuklama bakın," dedi. "Onu her gece sürekli koruyamayacağınızı biliyorsunuz, değil mi? Onunla her şeyi yapabilirim. *Her şeyi! Her zaman.*" Mia'nın kapısına baktı. "Buna hemen bir son verebilirim ama bekleyebilirim de." Bakışları kayıtsızca üzerimde dolaştı. "Beklemek bazen son derece bezdirici olabilir, Liv. Evet, sanırım bunun tadını çıkaracağım." Tekrar güldü. "Doğrusu şimdi bile fazlasıyla tadını çıkarıyorum. Yüzlerinizi görmenizi isterdim. Bana karşı hiç ama hiçbir şey yapamayacağınızı yavaş yavaş ama kesin olarak anlamaya başladınız."

Dudaklarımı ısırdım. Haklıydı... Kendimi büsbütün çaresiz ve plansız hissediyordum. Bunca kötülüğe karşı koymak olanaksızdı.

Arthur ciddi bir sesle, "Acı çektiğini görmek benim için zevk olacak, Liv," dedi.

"Ve tüm planlarını teker teker bozmak da benim için bir zevk olacak," diye karşılık verdi Henry.

"Bence kendini gözünde fazla büyütme, eski dostum." Arthur dev bir sıçrayışla çayırlığı geçip tam da Mia'nın kapısının önüne kondu. "Şimdi izninizle. Liv'in Haydarabad'daki otobüste altına nasıl pislediğini Gizemli'ye yetiştirmem gerek."

Kapı ardından kapanana dek bekledik, sonra birbirimize baktık.

"Delirmiş," dedim. "Tıpkı Anabel gibi."

Henry bana yaklaşarak, "Deli değil," diye karşı çıktı. Bir an beni kollarına alacağını sandım ama neyse ki sadece saçımdaki bir yaprağı çekmek istediğini son anda fark ettim. "Sadece hatalarından ders almayan, intikam bağımlısı ve egomanyak biri. Bir kız tarafından nakavt edilmeyi gururuna yediremiyor."

"Tekme yemeyi," diye düzelttim.

Henry hafifçe gülümsedi. "Bence sakıncası yok." Saçlarımda yaprak kalmamış olsa da, o toplamaya devam etti.

"Korkuyorum," diye fısıldadım. "Mia'nın kendine bir şey yapmasını istiyor ve bunun olabileceğini gördüm. Az kalsın pencereden atlayacaktı."

"Bir şey olmayacak, Liv, sana söz veriyorum. Ben... biz..." Elimi tutup sıktı. "Bir şeyler düşüneceğiz."

O sırada altımızdaki çayır çekilmeyip her yer kararmasaydı neler olurdu, bilmiyorum. Kısa bir an Henry'nin elini avucumda hissettim, sonra dipsiz bir uçuruma yuvarlandım.

28.

Bu, açtığım en az onuncu kapı, ortasından geçtiğim onuncu odaydı. Her odanın dört duvarında yine kapılar görüyordum ve nereye gittiğimi bilmeden koşuyordum.

Soluk soluğa durdum. Kalbim boğazımda atıyordu, avuçlarım terlemişti, bacak kaslarım acıyordu. Rüyada olduğumu çok iyi bildiğim halde devam ediyordum. Ancak benim değil, Mia'nın rüyasında.

"Mia?" diye bağırdım, sesim duvarlarda yankılanarak bana geri döndü. "Neredesin?"

Yanıt yoktu. Bunun yerine bir yerlerden gelen hafif bir kahkaha duydum. Arthur'un kahkahası.

Kendimi toplayıp tekrar harekete geçtim. Karşımdaki kapı tıpkı diğerlerine benziyordu. Yine kapılarla dolu başka bir odaya açılıyordu, oradaki kapılar da yine başka bir odaya açılacaktı ve bunun sonu yoktu, biliyordum. Kendimi uzun zamandır bu labirentte kaybolmuş hissediyordum, değerli dakikalar çoktan harcanmıştı ve artık uyanmaktan başka

istediğim hiçbir şey yoktu. Ama çaresizlik içinde ne kadar çabalasam da, bunu başaramıyordum.

Neden uyumuştum ki? Oysa hiç böyle bir niyetim yoktu. Uyanık kalıp bütün gece Mia'ya göz kulak olmak istiyordum.

Dün geceyi hatırladım: Rüyası bozulduktan sonra soluk soluğa sıçrayarak uyandığımda, Mia isteksizce bana bakmıştı, burnu benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Beni uyandırdın," diye sızlandı. "Ne zamandan beri uykunda kendini oradan oraya atıp duruyorsun?"

Yatakta oturdum. Sokak lambasının ışığı odayı hafifçe aydınlatıyordu, her şey görünmesi gerektiği gibiydi.

"Çimdikle beni," dedim yine de.

"Ne?"

"Beni çimdiklemelisin!" Kolumu Mia'ya doğru tuttum.

"Zevkle," dedi.

"Aah! O kadar sert değil!" Kolum kesin moraracaktı. Tanrı'ya şükür. Gerçekten uyanmıştım. Ve Mia'nın gerçek odasında, gerçek hayattaydım. Dışarıda ışıldayan tropik bir güneş yoktu ve maymunlar çığlık atmıyorlardı.

"Aah! Yeter!" Mia bir kez daha çimdiklemişti.

"Bu, beni uyandırdığın için." Çalar saatine baktı. "Ah, hayır, yarım saat sonra kalkmamız gerek."

"Rüyanda kimi gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Yatakta dönüp durmaya başlamadan önce mi, demek istiyorsun?" Mia yastığını kucaklayıp tekrar şekil vererek ba-

şını üstüne koydu. "Hayır, tam değil. Karmakarışıktı, yılanlar vardı... ve sen de vardın, sanırım..."

"Ve Arthur da, değil mi?"

"Arthur Hamilton mı?" diye öfkeyle tekrarladı Mia. "Sınıfımdaki kızların onu görür görmez senkronize bir şekilde iç geçirdikleri çocuk mu? Rüyamda neden onu göreyim ki? Çocukken fotoğrafı bisküvi paketleri üzerinde fazla kullanılmış birine benziyor. Şimdi lütfen birkaç dakika daha uyuyabilir miyiz?"

"Rüyanda neler olduğunu gerçekten hatırlamıyor musun? Depremi ya da Benedict Cumberbatch'i de mi?"

Mia gözlerini tekrar kapamıştı. "Rüyanda deprem olduğunu gördüysen üzgünüm, bir daha olursa dirseğini kontrol altında tutmaya çalış, tamam mı? Ve zıplamayı da kes..." Kelimeleri anlaşılmaz mırıltılar arasında kaybolmuştu.

"Mia..."

"Uyumak istiyorum. Sinir şey."

İç geçirdim. "Üzgünüm. Ama rüyanda bir daha Arthur'u görürsen, o zaman... o zaman hemen uyanmalısın, duyuyor musun?"

Mia homurdandı. Birkaç saniye sonra hafifçe horlamaya başlamıştı.

Henry paniğe kapılmamamız gerektiğini söylemişti. Ama söylemesi kolaydı. Arthur'un tehditlerini gündüz gözüyle düşündüğümde daha az korkutucu bulsam da, söylediklerinde

son derece ciddi olduğunu biliyordum. Ve ona karşı neredeyse hiçbir şey yapamayacağımızı da.

Henry benimle aynı fikirde olmasa da, Arthur benim gözümde Anabel'in yattığı kliniğe kapatılmalıydı. Ama onun oraya kapatılmasını nasıl sağlayabilirdik? Mia'nın eldivenini çaldığını ve rüyalarında onu bir kukla gibi oynattığını söylemeye kalksak, kliniğe onu değil, bizi kapatacakları kesindi. Bize inanacak tek kişi Senatör Tod takma adlı Dr. Otto Anderson'dı ama zaten kendisi bir psikopattı.

Ayrıca bir şeyi şimdiye kadar hiç düşünmemiştim: Mia'nın başına bir şey gelecek olsa bile, Arthur bunun için suçlanamazdı. Sonuçta o sırada yarım kilometre uzaktaki yatağında uyuyor olacaktı. Hiç kimse olayla bir ilgisi olduğunu aklına getirmeyecekti.

Öte yandan Mia'nın başına bir şey gelse bile bunu zaten kendisi yapmış olacaktı.

Henry'yle ikimiz Mia'nın rüyasında olanları sabah okulda Grayson'a anlattığımızda, öfkeden bembeyaz kesilmiş ve ilk tepkisi Arthur'u oracıkta pataklamaya kalkmak olmuştu. Bunun hiçbir işe yaramayacağını kabul etmesi epey zaman almıştı; ne kadar dayak yerse yesin Arthur uyuyup rüya görebilirdi. Ve böylece intikam ateşi daha da körüklenmiş olurdu.

Zaten dün akşamdan sonra Arthur sanki yer yarılıp içine girmişti. Ne derste ortaya çıkmış ne de başka bir yerde gö-

rülmüştü, cep telefonunda ise sürekli telesekreteri çıkıyordu. Bu beni daha çok korkutuyordu.

"Mia'ya bir şey olmayacak." Henry beni sakinleştirmek için bunu yaklaşık yüz kez tekrarlamış ama başarılı olamamıştı. Arthur'un o gece söylediği her şey kurtulamadığım bir kulağakaçan gibi kafamın içinde sürekli yankılanıyordu. *Onunla istediğim her şeyi yaparım. Her zaman. Bir gece yatağından kalkıp kendini yoldan geçen bir arabanın altına atabilir... kendini bahçenizdeki barakada asabilecek olması korkunç bir düşünce, değil mi?"*

Ve hiçbir çözüm bulamıyordum. Mia ve ben Hindistan'daki zavallı işçi filler gibi sonsuza dek birbirimize bağlı uyuyamazdık. Ayrıca ben uyurken Mia'nın ipi çözmeyeceğinden nasıl emin olabilirdim?

Mia'ya göz kulak olmak için en iyisi sürekli uyanık kalmamdı. Ama Arthur'un da dediği gibi bu mümkün değildi. Hiç kimse uyumadan uzun süre yaşayamazdı.

Saat ona doğru içtiğim üç bardak kahveye ve yatağa uzanmayıp sırtımı Mia'nın yatak başına dayamama rağmen bunu bir gece bile başaramamıştım. Ernest'tan bir macera romanı ödünç almıştım ama bu iyi bir fikir değildi. Kitap sadece dünyanın ne kadar berbat olduğunu bana bir kez daha kanıtlamıştı. Seri katilin üçüncü kurbanı canlı canlı gömüldüğü ve kendimi kitaptaki dedektif kadın kadar çaresiz ve bilgisiz hissettiğim sırada Mia ışığın açık olmasından yakınmıştı. İste-

meyerek ama biraz da rahatlayarak kitabın kapağını kapamış, sonra da lambayı söndürmüştüm. Hikâyenin nasıl biteceğini zaten tahmin edebilirdim. Sonunda güzel dedektif de canlı canlı bir sandığa gömülecek ama tabii tam zamanında kurtarılacaktı. Ve herhalde hayatının geri kalanını karanlıktan korkarak geçirecekti.

Bir uyuyan Mia'ya bir çalar saatinin sayılarına bakarak vakit geçiriyordum. Ama ikiyi yirmi ve yirmi bir geçe arasında uyumuş olmalıydım. Çünkü öyle olmasa, şimdi bu oda labirentlerde çaresiz bir halde dolaşıyor olmazdım. Odaların hepsi birbirine benziyordu, en azından bana öyle geliyordu. Bir ara daha önce girdiğim odaların kapılarında bir düzen olduğunu sandım ama burası bir rüya labirenti olduğu için mantıkla yolumu bulmaya çalışmak zaten boşunaydı.

Ama... ama neden tekrar uyanamıyordum? Spot gelip yatağıma sıçrayamaz mıydı? Peki, Mia'nın çalar saati neden çalmıyordu? Uyuyakalırım korkusuyla onu saat başı kurmuştum.

Başlangıçta ne rüya gördüğümü bile tam olarak hatırlamıyordum; fillerin ve maymunların olduğu, nispeten huzurlu bir rüyaydı ama yeşil kapımı görüp kafeinin işe yaramadığını ansızın anlar anlamaz panik içinde kendimi koridora atmıştım.

Elindeki av tüfeğiyle Mia'nın kapısı önünde nöbet tutan Grayson kapım çarparak kapanınca korkuyla yerinden sıçramıştı.

"Uyanık kalmayacak mıydın?"

"Evet," diye çaresizce bağırdım. "Ama işe yaramadı, şimdi bir türlü uyanamıyorum. Bana bir tokat atsan iyi olacak. Ama sert olsun."

"İşe yarayacağından şüpheliyim. Ayrıca kızlara el kaldırmam." Grayson kaşlarını çatarak beni dikkatle inceledi. "Sakin ol, Liv. Burada her şey yolunda. Biraz önce Mia'nın rüyasına baktım. İnan bana, Arthur ortalarda görünmüyor. Henry de her an burada olabilir. Mia'nın kapısında buluşmak üzere sözleştik. Arthur'u durdurmak için bir yol olduğunu söyledi, hem de tamamen."

Derin soluk alıp verdim.

"Becerbilseydim şimdi sana bir sakinleştirici çay yaratabilirdim," dedi Grayson.

"Şu aptal saat neden çalmıyor?" Saati en son kaça kurduğumu hatırlamaya çalıştım. Üç müydü? Ya da üç buçuk mu? "Kendini koruyabilmesi için Mia'ya her şeyi anlatmalıydım."

"Sakın. Böyle yapsaydın yardım etmek yerine belki de onu daha büyük tehlikeye atardın. Kendini hatırlasana? Böyle bir yer olduğu düşüncesiyle uzlaşman ne kadar uzun sürmüştü? Ya rüyalarını kendi hayallerine göre yönetebilmeyi öğrenmen?" Grayson iç geçirdi. "Ben henüz işin içinden çıkamadım." Elindeki av tüfeğini gösterdi. "Aslında bunun esaslı bir makineli tüfek olması gerekirdi. Bunun yerine ancak dokuz yaşındayken büyükbabamla ördek avına gittiğimizde kullandığımız bu şeyi hayal edebildim."

Kısa bir an olsa da gülümsemeden edemedim. "Henry'nin gerçekten bir planı var mı?"

"Evet, sıkı bir plan. Ama Henry nerede kaldı?"

"Evet, nerede kaldı?" İnleyerek koridora baktım.

Arthur haklıydı: Beklemek en kötüsüydü. Beklemek ve belirsizlik.

İnsanı büsbütün bezdiriyordu.

"Arthur'un yerinde olsaydım bu gece harekete geçmezdim," dedim Grayson'dan çok kendime. "Yarın ya da öbür hafta da değil. Neden acele etsin ki? Hepimiz korkudan çıldırana dek bekleyebilir."

"Arthur'u yeterince iyi tanımıyorsun. Pek sabırlı biri değildir. Ve Henry onu engelleyecek bir yol bulana kadar bekleme tehlikesini göze alamaz."

"Bu doğru," dedi Arthur'un sesi, hemen ardından bedeni tam karşımızda beliriverdi. Korkudan soluğumu tutacak zamanım bile olmamıştı. "Ayrıca şu andan itibaren her gece başınıza bela olmayacağımı kim söylüyor?"

"Ancak cesedimi çiğnersin," dedi Grayson tüfeği ona doğrultarak.

Arthur güldü. "Büyükbabanla ördek avına çıktığımız günler ne güzel zamanlardı, değil mi Grayson? Hepimizin takmak zorunda olduğu şu ekoseli kasketleri hâlâ hatırlıyorum. Ama ördeklere çok acıdığın için ateş etmekte zorlandığını da hatırlıyorum. Ve ben ördek değilim."

"Aynen öyle," dedi Grayson ve tetiği çekti. Ama saçmalar fazla uzağa gidemedi, süper ağır çekimde namludan çıkıp Arthur'un önünde havada durdular ve sonra yere düştüler. Grayson'la korkuyla bakıştık.

Çabucak seçeneklerimin neler olduğunu düşündüm. Bay Wu'yu hayal edebilirdim. Ya da Arthur'a kendim saldırabilirdim. Ama rüyada çenesini tekrar kırmak ne işe yarayacaktı ki? Zaman kazanabilirdim, ta ki...

"Tam da ona ihtiyacınız olduğu anda, nerede kaldı şu Henry?" diye sordu Arthur, açıkça keyiften dört köşeydi. Yine bir gece önceki gibi simsiyah giyinmişti ve sanki içten dışa parlıyormuş gibi görünüyordu. Karanlık bir parlaklık varsa tabii.

Teslim... olabilirdim.

Sesimin elimden geldiğince samimi çıkmasına çabalayarak, "Arthur, lütfen," dedim. "Seni... yaraladığım için üzgünüm. Benim yüzümden acı ve hasret çektiğin için üzgünüm. Her şey için gerçekten çok üzgünüm."

Arthur elini uzatarak, "Hayır, değilsin," dedi. Koridor anında buz gibi soğudu. Birkaç saniye içinde duvarlar, yerler ve kapılar kırağıyla kaplandı, tişörtümün üzerinde de buz kristalleri belirmişti, Grayson'ın saçları ise kırağıdan bembeyazdı. "Ama senden bunları duymak yine de eğlenceli. Böyle inleyerek yalvarman hoşuma gidiyor. Belki diz çöksen daha iyi olur, ne dersin?"

Arthur bunu nasıl yapıyordu? Ellerini bile hareket ettirmiyordu. Bunda inanılmaz iyiydi.

Zemin şimdi buz pistiyle eşdeğerdi. Dişlerim takırdamaya başlamıştı. Nefesim havada beyaz bulutlar oluşturuyordu.

Bir şeyler hayal etmeliydim... ısı... ateş... Tanrım, çok soğuktu!

"Sen bir..." diye söze başladı Grayson ama sonunu getiremedi. Ansızın ayaklarından başlayarak yukarı doğru kalın ve cam gibi bir tabaka halinde buz tutmaya başladı ve çok geçmeden bir heykel gibi tamamen hareketsiz kaldı. Korku yüz hatlarında donmuştu.

Arthur keyifle gülümsedi. "Şimdi sana gelelim," diyerek meleksi yüzünü bana döndürdü. İblislerin var olmadığına gerçekten inanmış mıydım? Gerçi Arthur eski Babil kökenli olamazdı ama içinde bir iblislik olduğu şüphe götürmezdi.

Teslim olma düşüncesine nasıl güvenebilmiştim? Savaşmam gerekirdi, Arthur'un kötülüğüne karşı yapılacak tek şey buydu. Ama bunun için artık çok geçti, ayaklarım bileklerime kadar buz tutmaya başlamıştı bile. Ve soğuk iliklerime işlemişti, öyle ki artık ateşi bile düşünemiyordum.

Hâlâ tek yapabildiğim, Arthur'a bakmaktı.

Hissiz, morarmış dudaklarımla, "Arthur, lütfen," diye fısıldadım. "Kız kardeşime bir şey yapma. Ona zarar verme."

Arthur sadece güldü. "Ben yokken sıcak birkaç şey düşün," dedi, sonra bana dönüp bakmadan Mia'nın kapısını açıp rüyasının içinde gözden kayboldu.

Yanı başımda Grayson'ın heykeli iğrenç bir şangırtıyla binbir buz parçasına ayrılıp yerlere saçıldı ve koridorun sütümsü ışığında parladı. Grayson artık görünmüyordu.

Ah, Tanrım! Bir şeyler yapmalıydım. Şu an her saniye değerliydi. Kendimi toplayıp odaklanmaya ve artık burada olmadığı için Arthur'un hayallerinin üzerimde bir güç oluşturamayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım ama üzerimdeki buzu eritip beden ısımı tekrar bulmayı başarana dek en az otuz saniye geçti. Mia'nın tehlikede olduğu ve bundan sonra ne yapacağıma dair aklıma en ufak bir fikrin bile gelmediği, değerli saniyeler. Nihayet küçük parmağımı oynatabildiğimi hissettim, ardından elimi ve sonunda tüm bedenimi. Arthur'un ardından Mia'nın rüyasına dalarken Henry hâlâ ortalarda yoktu.

Ve işte buradaydım. Odadan odaya koşuyor, sayısız kapıdan girip çıkıyordum ve zaman bu arada parmaklarımın arasından akıp gidiyordu.

Neden bir türlü uyanamıyordum?

29.

Umutsuzca bir sonraki kapıyı açtım. Artık koşmuyordum, Mia'nın rüyasının içinde ne kadar hızlı hareket ettiğimin bir önemi yoktu, hangi yöne gidersem gideyim, bunun sonu gelmeyecekti.

Ama bu kez başka bir boş oda yerine Mia'nın odasına girmiştim.

Harika ve bitkin hissettiren bir saniye boyunca nihayet uyandığımı sandım ama sonra Mia'nın yatağında başka bir Liv göreceğimi hemen anladım; yarı oturan, yarı yatan bir Liv.

Mia rüya-Liv'in yanında oturmuş, pencerede duran biriyle konuşuyordu.

Grayson. Ellerini pantolon ceplerine sokmuştu ve Mia'ya sıcacık gülümsüyordu.

Henüz başını çevirip bana bakmadan onun Grayson olmadığını anlamıştım. Elbette değildi.

Arthur Grayson'ın sesiyle, "Tam zamanında geldin, Liv," dedi. Anlaşılan beni bekliyordu. "Sadece duvarda bir tablo olman ve bakmak dışında hiçbir şey yapamaman ne kötü."

"Bu doğru değil!" demek istedim ama cümlem boğazıma takıldı. Şaşkınlıkla kendime baktım: Ellerim ten renginde sayısız minik fırça darbelerinden oluşuyordu, bir resimdim, başımı tekrar yukarı kaldırınca bedenim tıpkı daha önce buz kesildiğindekiyle aynı pozu aldı ama bu kez yağlıboya renklerindeydi.

"Cık, cık, cık!" Arthur-Grayson ayıplar gibi başını iki yana salladı. "Resimler konuşamaz. Ama fantezileri kendini aşan biriyle çalışmak hep güzeldir."

Penceredeki yerinden ayrılmadan geniş kenarlı, altın bir çerçeve uydurarak beni kapının yanındaki duvara astı. Tüm bunlar şimşek hızıyla olup bitmişti, Mia bana dönüp bakmamıştı bile. Evet, odaya girdiğimin bile farkına varmamıştı.

"Hım." Arthur, Grayson'ın karamel rengi gözleriyle beni inceledi. "Çok hoş. Buna ne ad verelim? 'Korkan kız' mı? Ya da hayır, şu daha iyi: 'Yenilmiş kız. Tualde yağlıboya'. Muhteşem."

Ben resim değilim. Damarlarımda kan akıyor. Bu sadece bir rüya ve ne istersem o olabilirim. Ben resim değilim.

Ama bir *resimdim*, yenilmiştim ve hareket edemiyordum; üstelik şu anda Mia'ya dönen Arthur'un söylediklerini duymaya mahkûmdum.

"Biliyor musun, bir kat yukarıda gizli bir oda var," dedi ikna eder ses tonuyla. "Evin bizden önceki sahipleri orada gerçekten gizemli şeyler bırakmışlar, ne olduklarını hiç anlayamadım."

Mia'nın ilgisini çekmişti. "Onları görebilir miyim?" diye sordu, ardından yataktan inmeye davrandı.

"Dikkat et," dedi Grayson bacağını işaret ederek. "Önce ipi çözmen gerek, yoksa Liv'i uyandırırsın..."

"Ah, doğru." Mia uyuyan Liv'e şüpheyle baktı. "Ama oda mutlaka onun da ilgisini çekecektir. Onu da uyandıralım mı?"

"Uyandırabiliriz," dedi Grayson-Arthur bana doğru alaylı bir bakış atarak. "Ama yorgun görünüyor. Belki uyandırmasak daha iyi, ona daha sonra gösteririz. O zaman kanıtları gören ilk kişi sen olursun..."

Ah, Tanrım. Mia'yı rüyalarında gerçekten de iyi tanımıştı.

"O da doğru." Mia ayak bileğindeki düğümü çözmeye koyuldu. O anda gerçekte de tam olarak aynısını yaptığından bir saniye bile şüphe etmiyordum; sadece orada düğümü boş bakan uyurgezer bakışlarıyla çözüyordu, yani pratikte kör olarak. İpe üst üste çapraz iki düğüm atmıştım ama Mia birkaç saniyede kendini ipten kurtardı.

Bu da artık gerçekte de birbirimize bağlı olmadığımız ve bacağımı çeken bir ip olmadığı için uyanamayacağım anlamına geliyordu. Arthur Mia'yı kolayca kandırıp yukarı çıkarabilecekti.

Lanet olası çalar saat neden çalmıyordu? Benim zaman algıma göre bir saatten daha fazla zaman geçmişti. Ama belki de yanılıyordum.

Çalar saati resim gözlerimle hipnotize etmeye çalıştım. Ancak bu büyük bir hataydı çünkü Arthur bakışlarımı fark

etmişti. "Bekle, Mia," dedi. "Çalar saati kapatsan iyi olur, yoksa sonunda tüm ev ayağa kalkar."

"Ah. Tamam." Mia tıpış tıpış yatağa geri dönüp çalar saati aldı. Arthur bana alaylı bir bakış attı. Gerçekten her şeyi düşünmüştü.

"Haydi gel," dedi Mia sabırsızca Arthur-Grayson'a. Arthur yüz ifademe son bir bakış attıktan sonra bana göz kırptı ve kapıdan dışarı koridora çıkan Mia'yı izledi.

Kendimi onun büyüsünden kurtarmaya çalışırken *–kontrol benim elimde, ne olduğuma sadece ben karar veririm ve ben lanet olası bir tablo değilim–* fazla uzağa gidemeyeceklerine dair kendimi ikna etmeye çalıştım. Sonuçta evde daha birçok insan vardı, uyurgezer Mia Gertrude teyzenin fasulye çorbasını hatırlatan tahtaya bastığında içlerinden biri mutlaka bunu duyardı. Ya da Spot yollarına çıkardı. Ya da Florence tuvalete kalkardı...

Yine tüm gücümle uyanmaya çalışırken kendimden nefret ettiğimi hissettim. Ben ne biçim bir ablaydım? Bu konuyu çok uzun süre ciddiye almamıştım. Grayson beni uyarmıştı ama onu dinlemek istememiştim. Bunun yerine koridorlarda dolanmış, Senatör Tod'un aptalca anagramlarını çözmeye çalışmış ve kendimi rüzgâra çevirme denemeleriyle uğraşmıştım. Zamanı çok daha mantıklı kullanmam gerekirdi, kahretsin, biri beni buz saçağına ya da yağlıboya tabloya dönüştürmek istediğinde her an uyanıp kendimi savunabilmek için çalışmam gerekirdi.

Kendimi Arthur'a hazırlamam gerekirdi.

Onun, "Yenilmiş kız. Tualde yağlıboya" dediğini yine duyar gibiydim.

Ve ansızın bunu kasten söylediğini anladım. Beni sadece yaralamak istememişti, sözlerinin başka bir amacı vardı. Umudumu yitirdikçe onun için daha tehlikesiz oluyordum. Ve neredeyse bunu başarmıştı. Enerjimi kendime acımakla ve duvarda aciz bir şekilde asılı kalmakla tüketiyordum. Oysa her şey bana bağlıydı.

Öfkeye odaklanmalıydım, içimdeki şu inanılmaz öfkeye, Arthur'a ve küçük kız kardeşime yapmak istediği şeye. Arthur'a ve öfkeme odaklandıkça içimde kıpkırmızı bir topun gittikçe büyüdüğünü hissettim. Ve neredeyse aynı anda altın çerçeve çatlayarak iki parçaya ayrıldı. Artık serbesttim.

Hemen koridora koştum ama orada Grayson kılığında merdivenin başında duran Arthur'la çarpıştım. Sanki orada beni bekliyormuş gibiydi.

Mia ortalarda görünmüyordu.

Adını haykırdım ama bir yanıt alamadım..

"Nerede o, Arthur?"

"Şişşt." Arthur bir parmağını Grayson'ın dudaklarına koydu. Diğer eliyle tavanı işaret etti. "Yavaş ol, Lottie'nin yanında. Umarım bakıcınız her gece gerçekten de uyku maskesi ve kulak tıkaçlarıyla uyuyordur."

"Sen ne?.." Sustum. Onunla konuşmanın yararı yoktu, ona soru sormanın yararı yoktu. Cevabı kendim bulabilirdim.

Gırtlağımdan derin, öfkeli bir homurtu çıktı. Artık bir jaguardım ve Arthur'u bıçak kadar keskin pençelerim ve kocaman kesici dişlerimle parçalamak için üzerine atlamaya hazırdım. Sıçradığım sırada gözlerindeki şaşkınlığı görebilmiştim. Bunu beklemiyordu ama şimşek hızıyla tepki verdi. Kaşla göz arasında merdiven sahanlığı önünde oluşturduğu görünmez bir duvara çarptım. Bu tıpkı Henry'nin geçenlerde Senatör Tod'la benim aramda oluşturduğu enerji alanına benzer bir şeydi.

Tekrar üzerine atlamaya hazırlandığım sırada bir tür elektrik şoku beni birkaç metre geriye fırlattı.

Arthur güldü, birkaç saniyeliğine artık Grayson değil, kendisiydi. "Kabul et, Liv," dedi merdivenden yukarı çıkarken. "Daha çok amatörsün."

Tısladım.

Hayır, hayır, yine hayır. Başaramadığım duygusuna bir daha teslim olmayacaktım. Hayallerinin beni yönetmesine izin vermeyecektim. Üzerimde, ancak ona izin verdiğim ölçüde gücü olabilirdi. Enerji alanının geçilmez olduğuna inandığım sürece öyle kalacaktı. Ayrıca merdivenlerde çoktan gözden kaybolmuştu. Yukarıdayken enerji alanını hâlâ sürdürebildiğini kim söylüyordu?

Önümdeki duvarı yoklamakla zaman kaybetmeyip tüm kaslarımı kullanarak sıçradım. Bu kez sanki lastiğe çarpmış gibi oldum ve kısa bir an geriye doğru fırlayacağımı sandım ama sonra sanki soluğumu kesen, ağdalı bir kütlenin içine dalmış gibi hissettim. Yarı jaguar, yarı insan biçiminde kollarımı hareket ettirerek debelendim, ciğerlerim yanıyordu ama pes etmedim; buradan çıkmayı başarmalıydım, Mia'yı kurtarmalıydım! Duvar hafif bir *plop* sesiyle beni serbest bıraktı ve merdivenin ilk basamağına düştüm. Güçlükle soluk aldım, sonra ayağa fırlayıp olabildiğince hızlı yukarı koştum.

Lottie'nin yatak odasının kapısı açık duruyordu ve Lottie yatakta yatıyordu. Yüzünde çiçekli uyku maskesi vardı, kolu yan taraftan yere sarkıyordu, hemen yanında Buttercup bir örtüye sarınmış uyuyordu. Şu an gerçekte de böyle olmalıydı ama Buttercup'ın gerçekte uyanıp herkesi uyandırmasını umuyordum.

Mia'nın rüyasında Lottie ve köpek huzur içinde horlama yarışına girmişken Mia pek sessiz olmaksızın sallana sallana yanlarından geçti, yine Grayson kılığındaki Arthur ise az kalsın Buttercup'ın kuyruğuna basıyordu.

Onların peşinden gitmek istediğimde yine görünmez bir duvara tosladım.

"Üzgünüm, kediler dışarıda kalmak zorunda," dedi Arthur, oysa artık jaguar değil, yine kendimdim. Görünüşe bakılırsa

yine ortaya çıkmamı beklemişti. "Ama kız kardeşine olanları rahatça izleyebilirsin. Hatta birlikte izleyeceğiz."

"Mia," diye haykırdım, aslında bu bir çığlıktı çünkü Mia kararlı adımlarla pencereye doğru gidiyordu. "Onu dinleme. Yalan söylüyor. Söylediklerini yapmamalısın. Uyanmalısın. Bu bir tuzak!"

Arthur elini kulağına götürdü. "Üzgünüm, Liv, ne yazık ki sesin gelmiyor. Ve henüz dudak okuyamıyorum. Ama sanırım şöyle bağırıyor olmalısın: Yapma, Mia!" Yine güldü, tüm sağduyuma karşı gelerek kendimi tekrar duvara fırlattım. Ama boşunaydı. Duvar sanki kendi sesimi bile yutuyormuş gibiydi. Belki yeterince canımı acıtırsam uyanabilirdim.

"Gördün mü, işte burası. Gizli oda." Arthur Mia'nın yanına gitti. Sesi yine yumuşamıştı. "Sadece pencereye tırmanman gerek, sonra içeridesin."

Gerçekten de, pencereden bakıldığında yan evin çatısı üzerinden karanlık gökyüzü yerine zayıf ışıklandırılmış, geniş bir oda görünüyordu. Badanasız duvarları tuğladandı ve içeride bir yığın gizli gözü varmış gibi görünen, çekmeceli eski dolaplar vardı.

"Delice," dedi Mia, sesindeki hayranlığı gizlemekte zorlanıyordu. "Bunu daha önce nasıl fark etmemişim."

Arthur-Grayson omuz silkip bana döndü ve kurnazca bir bakış attı. "Herhalde jaluziler hep aşağı inikti."

"Hım, evet," dedi Mia, anlaşılan rüyada mantığı pek işlemiyordu. İşe yaramayacağını bilsem de, bir kez daha adını seslendim.

Arthur başını iki yana salladı. "Liv, ikinci kattan düşüp hayatta kalan birçok insan var," dedi yumuşak bir sesle. "Pekâlâ, belki çok değil ama birkaç tane olmalı..."

Mia bu arada pencereyi açmıştı.

Hiç kuşkusuz gerçekte de aynı şeyi yapıyordu. Ama belki pencere sıkışırdı. Belki Lottie oraya Mia'nın yanlışlıkla aşağı atacağı bir çiçek saksısı koymuştu. Belki gerçek Buttercup da çoktan uyanmıştı ve şu anda havlayarak hopluyordu. Mia gürültüden uyanacaktı ya da en azından Lottie, sonra da...

Mia pencere pervazına oturarak bacaklarını çıkıntıdan aşağı sallandırdı. Sanki oradan yeni odaya kolayca atlayacakmış gibi görünüyordu ama bacaklarının gerçekte boşlukta sallandığını biliyordum. Evin etrafını saran parke taşlı bahçe yolunun metrelerce yukarısında.

Düşün, Liv! Arthur'u kendi silahıyla vur.

Enerji alanına bir şey çarptı.

"Lanet olsun," dedi yanımda biri. Bu Henry'ydi. "Burada neler oluyor?"

Ona açıklama yapacak zamanım yoktu. Bunun için çok geçti.

Arthur bir kez daha arkasına döndü, herhalde bu anın tadını iyice çıkarmak istiyordu. Henry'yi görünce kısa bir an dişlerini gıcırdatır gibi oldu.

Tam da bu oyalanma anını kullandım.

Arthur küçük kız kardeşime bakarak, "Ne bekliyorsun?" diye homurdandı. Şimdi acelesi varmış gibi görünüyordu. "Git haydi."

Ama Mia ansızın tereddüt etti. Pencerenin arkasındaki tuğla duvarlı oda yok olmuştu. Bunun yerine şimdi gökyüzü görünüyordu. Mia'nın daha iyi görebilmesi için hemen kocaman, sapsarı bir dolunay ve yığınlarca yıldız hayal ettim.

Arthur'un nefret dolu öfkeli bakışları bana çevrildi ama zafer duygusunu bir nebze hissetmekten bile ışık yılı kadar uzaktım.

"Mia! Hayır!" diye tekrar haykırdım, bu kez her nasılsa ona ulaşabilmiştim. En azından şaşkın gözlerle bize bakıyordu, sanki tanımlayamadığı bir şey duymuş gibiydi.

Anlaşılan bu arada Henry enerji alanıyla ilgilenmişti. Odanın içine doğru bir adım attı. "Çekil oradan," dedi Mia'ya alçak sesle.

Mia kocaman açılmış gözlerle ona baktı. "Çekileyim mi?" diye sordu.

İleriye doğru atıldım ama Arthur neredeyse aynı anda eliyle öfkeli bir hareket yaptı. Henry arkamda inlerken bu kez Lottie'nin yatağı boyunda, görünmez bir duvara çarptım.

Arthur yine üstün gelmişti. "Onlara bakma," dedi Mia'ya yumuşak bir sesle. Kız kardeşim arkasını dönüp başını tekrar Arthur'a çevirdi. Gökyüzüm ve ayım kaybolmuş, badanasız, tuğla duvarlı oda yeniden Mia'nın karşısında belirmişti, bu kez öncekinden çok daha baştan çıkarıcıydı. "Bu sadece sana ait bir sır ve onu..."

Cümlesini herhalde "sen açığa çıkarabilirsin" diye bitirecekti. Ama buna zamanı olmadı. Çünkü Arthur birdenbire gözlerimizin önünde kayboluverdi.

Öylece, hiçbir uyarıda bulunmadan, çatlayıp patlamadan. Bir anda toz olmuştu.

"Kahretsin... bu neydi?" diye fısıldadı Henry yanı başımda.

Şaşkın bir halde başımı kaldırıp odaya göz gezdirdim. Ama değişen bir şey yoktu: Arthur iz bırakmadan yok olmuştu. Bu yeni bir şeytanlık mıydı? Yoksa gerçekten bitmiş miydi?

Henry beni ayağa kaldırarak, "Uyanmış olmalı," dedi. Duvara çarptıktan sonra hâlâ düştüğüm yerde kaldığımı fark etmemiştim. Yanaklarımdan aşağı süzülen yaşları da.

Arthur'un enerji alanı onunla birlikte kaybolmuştu, tıpkı pencerenin ardındaki sahte oda gibi.

Mia hâlâ pencere pervazında oturuyordu. Atlamaya hazırdı. Şaşkındı. Ve o an henüz bitmemiş olduğunu anladım.

"Uyanıp onu oradan aşağı indirmelisin," dedi Henry ısrarla. "Hemen şimdi."

"Yapamam!" Kendi sesimi tanıyamıyordum, kulağa öyle histerik geliyordu ki. "Bunca zamandır uyanmaya çalışıyorum." Boğazımdan yüksek sesli bir hıçkırık yükseldi. "Uyanmalıyım, uyanmalıyım..."

"Uyan o zaman," dedi Henry. "Liv, *uyan*!" Kollarımdan tutarak beni kendine doğru çevirdi ve dudaklarımdan sertçe öptü.

30.

Gözyaşları içinde, yarı oturur halde ve soluk almaya çalışarak Mia'nın yatağında uyandığımda gerçekten uyanık olup olmadığımı kontrol etmekle zaman kaybetmeyip ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Ama beş adım sonra tökezleyip yere düştüm çünkü ayak bileğime bağlı olan ipi unutmuştum. Şimdi en azından artık rüya görmediğimden emindim çünkü dizim fazlasıyla yanıyordu.

Evdekilerin uyuyup uyumadığına aldırmadan odadan fırlayıp koridorda koştum, gıcırdayan tahtaya basarak Lottie'nin yatak odasına çıktım. Ellerime zar zor hakim olarak duvardaki lamba anahtarını yokladım ve ışığı açtım. Mia açık pencerenin yanındaki köşede durmuş, kocaman açılmış gözlerle boşluğa bakıyordu. Buttercup hızlı hızlı soluyarak yanında oturuyordu ama beni görünce kuyruğunu sallayarak yanıma koştu.

Pencere ardına kadar açıktı, buz gibi hava odaya dolmuştu. Lottie tıpkı Mia'nın rüyasındaki gibi uyku maskesiyle yatakta yatıyor ve hafifçe horluyordu.

Mia'nın artık pencere pervazında oturmadığını görünce rahatladım ve aynı anda dizlerimin bağı çözüldü.

"Mia!" diye seslenmek istedim ama gırtlağımdan sadece boğuk bir ses çıktı.

Zaten beni duymamıştı. Boşluğa bakmaya devam ediyordu. Orada Henry'yle konuştuğunu umut ediyordum. Arthur'un bir yerlerden geri döneceği düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım. En azından bacaklarım beni pencereye kadar taşıyabilmişti. Kanadı şiddetle çarparak kapadım. Buttercup irkilerek kulaklarını dikti ama Mia boşluğa bakmaya devam etti.

Lottie hâlâ horluyordu.

Fazla düşünmeden komodininin üzerinde duran su bardağını alıp içindekini Mia'nın yüzüne fırlattım. Ve nihayet boşluğa daha fazla bakmayı kesip tiz bir çığlık attı.

Çığlığına uyanan Lottie (herhalde bu arada tepemizdeki birkaç kiremit de yerinden oynamıştı), gözlerindeki maskeyi çekti ve ışığa bakarak korkuyla gözlerini kırpıştırdı.

Buttercup havlamaya başlamıştı. (Şimdi mi havlıyordu? Şimdi mi? Tanrım, şimdiye kadar aklı neredeydi? Kuyruğunu sallayarak pencereye kadar Mia'ya eşlik edip endişeli endişeli solumuş muydu? Üstelik sözümona damarlarında arama kurtarma kanı taşırken.)

Islak gözlerle şaşkın şaşkın bakan Mia'ya koşup onu sıkıca kucakladım ve hıçkırıklarla saçlarının arasında anlaşılmaz şeyler mırıldandım.

Mia'ya sarılmış halde orada öylece durup ne kadar süreyle ağladığımı bilmiyordum ama bir süre sonra kız kardeşim beni kendinden uzaklaştırdı.

"Beni eziyorsun, Livvy," dedi dişlerini tıkırdatarak. "Ve burada bir şey kokuyor."

Lottie etrafı kokladı. "Bu benim kediotu çayım," diyerek komodinine baktı. "Orada duruy... ah!"

"Mia'yı bir şekilde uyandırmam gerekiyordu." Yüksek sesle hapşırdım.

Lottie kolunu bana atarak Mia'ya ciddi bir yüz ifadesiyle baktı. "Tamam," dedi. "Her ne olduysa oldu; şu anda bir tek şeye ihtiyacınız var: Lottie'nin sıcak çikolatasına."

"Eyvah, kendinden üçüncü şahıs olarak söz ettiğine göre durum gerçekten dramatik olmalı," dedi Mia süklüm püklüm. "Oysa sadece biraz... uykumda mı gezdim? Öyle mi?" Kolumu dürttü. "Düğümleri daha sıkı atmalıydın!"

"Düğümleri sıkı *attım*! Ama sen..."

"Şişşt," dedi Lottie. "Kavganın sırası değil. Şimdi sıcak çikolata içilecek. Sonrasına bakarız." Elbise dolabına gidip Mia'ya çiçekli bir gecelik uzattı. "Şunu giy, o ıslak şeyin içinde donacaksın. Şunlara da ihtiyacınız olacak." Bir çift el örgüsü kalın çorap ve yün battaniye bize doğru uçtu.

Beş dakika sonra Mia ve ben, sıcacık mumyalanmış halde mutfaktaki pencerenin altında duran minderli bankın üzerinde oturuyorduk. Mutfak saati, sabaha daha çok zaman olduğunu

söylüyordu ve tüm bu kâbusun ne kadar sürdüğünü hesaplayamayacak kadar yorgundum. Her durumda sandığımdan daha kısa sürmüş olmalıydı.

Lottie sıcak çikolataya süt köpürtmek üzere kahve makinesini çalıştırdı. Mia'nın odada attığı çığlık iliklere işleyecek kadar yüksek olsa da, evdekilerden ortaya çıkan kimse olmamıştı. Böylesi daha iyiydi çünkü bu halde onların karşısına nasıl çıkardım, bilmiyordum. Hâlâ kendimi bitkin hissediyordum (ve öyle de görünüyordum, koridordan geçerken baktığım ayna bunu doğrulamıştı). Olanları herhangi birine mantıklı bir şekilde açıklayabilecek durumda olduğumdan emin değildim.

Bunu Mia'ya bile açıklamayı başaramamıştım. Yine pencereden atlamaya kalktığını öğrendiğinde alışılmadık bir sessizliğe bürünmüştü.

"İnsan nasıl bu kadar aptal olabilir?" diye mırıldandı. Kendine çok kızdığı belliydi. "Hem de bu kez ikinci kattan!"

Lottie çikolatayı çabucak Mia'nın önüne koydu, sonra saatin kaç olduğuna bakmadan buzdolabından tereyağını çıkardı ve ardından un ile şekeri masaya koydu. Yüz ifadesi son derece endişeliydi ve elleri hafifçe titriyordu.

"Vanilyalı ayçöreği pişireceğim," diye homurdandı. "Sonra her şey düzelecek, benim küçük elf kızlarım. Her şey düzelecek."

"İkinci kattan!" Mia hâlâ başını iki yana sallıyordu.

"Elinden bir şey gelmezdi," diye onu teselli ettim ama başka soru sormadığı için sevindim.

Rüyasına dair hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyordu. Tek bildiği, sadece çok tuhaf olmasıydı ve bana göre o an için böylesi daha iyiydi. İçimizden birinin korkudan deli olması yeterdi.

Lottie ayçöreği hamuru için unu tartmaya koyuldu, bir yandan da kendi kendine Almanca Noel şarkıları mırıldanıyordu; herhalde kendini sakinleştirmek içindi, en azından bana öyle gelmişti. Ancak işe yaramışa benziyordu. *Çobanlar, gelin* şarkısına geldiğinde, vanilya çubuğunu kazırken artık elleri titremiyordu. Ve etkisini bizde de göstermişti. Mia bankın üzerinde bana biraz daha yaklaşarak omzuma sokuldu.

"Rahat, değil mi?"

Ona yeniden sarılmamak için kendimi zor tuttum. Hem de saçları hâlâ kediotu çayı koktuğu halde. Bardağımdaki sıcak çikolatayı yudumlarken neler yaşadığımızı ancak şimdi kapsamlı bir şekilde kavrayabiliyordum. Ve Arthur tam zamanında uyanmamış olduğu takdirde Mia'nın her şeye karşın şimdi büyük ihtimalle kemikleri kırılmış halde bahçe yolunda yatıyor olacağını da. Yarın yine bunu denemeye kalkmayacağını kim bilebilirdi? Hatta bu kez daha haince bir planla?

Hafifçe inledim. Böyle bir geceyi daha atlatamazdım.

"Aslında hamurun bir saat dinlenmesi gerek." Lottie karıştırma kabından başını kaldırıp bize kararsız bir bakış attı.

Kahverengi bukleleri başında darmadağınık duruyordu. Bu haliyle Aueanland'lı Hobbit kadınlarına benzemişti ve o an onu çok sevdim, neredeyse acı verecek kadar. "Ama içinde bulunduğumuz koşullar nedeniyle bugün bu adımı geçelim."

Evet, buna ben de katılıyordum. Durum gerçekten de sıradışı önlemler almayı gerektiriyordu.

O sırada verandaya açılan mutfak kapısı çalındı, öyle şiddetli sıçradım ki Mia az kalsın banktan düşüyordu.

"Korkmayın. Bu sadece He... Henry mi?" Lottie şaşkınlıkla her iki kaşını da kaldırıp camın ardındaki verandada durmuş, el sallayan Henry'ye kocaman açılmış gözlerle baktı. "Gecenin bu... saat kaç, bu arada?" Homurdandı. "Erkekler! Onları anlamaya kalkmak boşuna, değil mi? Onu içeri alayım mı, Liv? Görünüşe bakılırsa bir sıkıntısı var ve sanırım bu seninle ilgili."

Tek kelime etmedim. Nasıl edecektim? Her yanıt Mia ve Lottie'nin aklımdan şüphe etmesine neden olabilirdi.

"Konuşsana, Liv!" Mia battaniyesinden çıkıp veranda kapısını açmaya gitti. "Dışarıda birazdan donacak, görmüyor musun? Üzerinde ceketi bile yok. İçeri gel, Henry. Sıcak çikolatamız var ve Lottie'nin vanilyalı ayçörekleri on dakika içinde hazır olacak."

"Yılın her zamanı elverişli olan," diye tamamladı Lottie.

Mia başıyla onayladı. "Buna acil ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. En iyisi bankta eski kız arkadaşının yanına

otur." Bana dönüp anlamlı bir bakışla sırıttı. Sonra Henry'nin önünden geçip hamur kabından küçük bir lokma aşırmak üzere Lottie'nin yanına gitti.

Lottie onun parmağına vurdu. "Çek elini. Ayçöreklerine şekil vermek için bana yardım edebilirsin."

Henry derin bir iç geçirerek bankta yanıma oturdu. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. "Eskisi gibi görünüyor. Rüyanız bozulur bozulmaz olabildiğince çabuk geldim."

Evet... görünüşe bakılırsa öyle yapmıştı. Sırtına bir anorak geçirecek zamanı bile olmamıştı. Üzerinde sadece kot pantolon ve tişört vardı. Battaniyeyi sessizce ona uzattım.

Mia başını yana eğerek bizi inceledi. "Şimdi hatırladım," dedi. "Rüyamda öpüşmüştünüz."

"Sahi mi?" Henry bana ciddi bir bakış attı.

Yutkundum. "O sadece bir rüyaydı," dedim. "Bu sayılmaz, Mia."

"Yazık." Mia tekrar Lottie'nin tezgâhta uzun bir silindir haline getirdiği hamura döndü.

Henry kısık sesle, "Ah, sayılmaz, öyle mi?" diye sordu. "Ama bana öyle geldi ki..."

"Şu an o öpücük hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Tanrı biliyor ya, yeterince sorunumuz var! Dayanamıyorum, Henry. Tekrar deneyecek... Ayrıca, bu kadar uzun zamandır neredeydin?"

"Ben... bir engel çıktı." Henry üzgün olduğunu belli edercesine başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm. Ama sana söz veriyorum..."

"Hayır!" Fısıldamayı bir kenara bıraktım. "Bana tutamayacağın sözler verme. Bir sonraki gece belki yine bir engel çıkar ya da ondan sonraki gece, sonra da..." Yine hıçkırmanın eşiğindeydim. Lottie ve Mia kocaman açılmış gözlerle bana baktılar. Herhalde uyumadan önce ne tür bir uyuşturucu aldığımı düşünüyorlardı.

Yine de sonunda, "Sonra da Arthur da tehditlerini gerçekleştirir," dedim dramatik bir hıçkırıkla ama hıçkırığım açılan mutfak kapısının gürültüsü arasında kaynadı.

"Hayır, bunu yapmayacak!" Bu, soluk soluğa kapı pervazına dayanmış olan Grayson'dı.

Rüyada bin parçaya ayrıldığından bu yana onu tamamen unutmuş olduğum için bir an vicdan azabı duydum. Ama onu görmek iyi gelmişti. Şimdi hepimiz bir aradaydık.

Yanımıza yaklaşıp masanın üzerine bir şey fırlattı.

"Bu düşündüğüm şey mi?" diye sordu Henry yavaşça.

"Ev-vet," dedi Grayson öfkeyle. "O."

Önümüzde Mia'nın gri benekli eldiveni duruyordu.

"Yoksa dışarıdan mı geliyorsun, Grayson?" Lottie ellerini beline koydu. "Burada bir tür yarışma mı yapılıyor? Gece yarısı dışarıda anoraksız en uzun kalma yarışması mı? Bunun ne kadar düşüncesizce olduğunun farkında mısınız? Ayrıca...

yarın okula gideceksiniz!" Başını iki yana sallayarak tekrar ayçöreklerinin başına döndü.

"Eldivenimin sende ne işi var?" diye şaşkınlıkla sordu Mia. "Sana olmaz ki. Ayrıca eşi kayboldu. Bir türlü bulamıyorum."

"*Bu* eşi," dedi Grayson bir sandalyeye çökerek.

"Ne? Sahi mi? Onu nerede buldun?"

Grayson yanıt vermek için ağzını açacağı sırada çabucak araya girdim. "Mia, Grayson ve Henry'ye de birer sıcak çikolata yapabilir misin?"

"Tabii. Ben bir tane daha içeceğim. Ya sen, Lottie?"

"Hayır," dedi Lottie bize dönerek. "Ama Miacığım, bana bir iyilik edip fırını çalıştırır mısın? 190 derece, tamam mı?"

Lottie ve Mia tekrar meşgul olana ve kahve makinesi yeterince yüksek sesle fokurdayıp tıslayana dek bekledim, sonra öne eğilip çabucak sordum: "*Arthur*'a mı gittin, Grayson?"

Grayson başıyla onayladı. "Bıkmıştım, anlıyor musunuz? Gerçekten bıkmıştım."

"Eldiveni ondan aldın!" Henry'nin bu gece ilk kez gülümsediğini görüyordum. "İnanılmazsın, Grayson." Elini kaldırdı, Grayson avucuna çaktı.

"Ama bunu nasıl yaptın?" diye heyecanla sordum. "Ne oldu?"

Grayson arkasına yaslandı. "Şey, burnuna bir tane yapıştırdım. Hayallerin sonu."

"Öylece mi?"

"Öylece."

Gülmeye başladım, onca gözyaşından sonra bu tuhaf hissettiriyordu, neredeyse biraz acı verici. Ve herhalde histerik. Çünkü bir türlü susmak bilmiyordum.

Bu çok... *zekiceydi*! Henry'yle ikimiz o aptal enerji alanına karşı savaş verirken Grayson doğru olanı yapmıştı. Rüyada Arthur'u pataklamak belki bir işe yaramazdı ama gerçekte durum bambaşkaydı.

"Çok kızmıştım." Grayson'ın kaşları öfkeyle yukarı kalktı. Henry gibi o da şaşkın, perişan ve aynı zamanda üşümüş görünüyordu. Süt köpüğü borusu hâlâ rahatsız edilmeden sohbet edebileceğimiz kadar gürültülü tıslıyordu. "O pislik herif beni buzdan heykele dönüştürünce uyandım, bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ben de bisiklete atlayıp Arthur'a yollandım ve evlerinin duvarından tırmandım. Arka kapının anahtarını havuz kenarına sakladığı yerden aldım, beni yakalamaları umurumda değildi. Sarhoş olduğumu iddia edebilirdim. Arthur yatağında uyuyordu. Pislik herif!" Grayson eldiveni tekrar masadan alıp silkeledi. "Bunu eline almıştı. Ve uykusunda gülümsüyordu... size yemin ederim. Hayatımda hiç bu kadar öfkelenmemiştim."

Evet, bunu anlayabilirdim. Hem de nasıl anlayabilirdim.

"Peki sonra?" diye heyecanla sordu Henry.

"Sonrası belli," dedi Grayson. "Dediğim gibi. Sonra onu yakaladığım gibi burnuna bir tane geçirdim." Sol avucuyla sağ parmak kemiklerinin üzerini ovuşturdu. "Eh, doğru-

sunu söylemek gerekirse, bir tane değil. Bir yerlerini kırmış olabilirim." Sırıttı. "Sonra eldiveni kaptığım gibi geldiğim yoldan geri döndüm." Mutfak kapısına doğru yoklar gibi baktı. "Bu yüzden birazdan polisler haneye tecavüzden beni tutuklamaya gelirse şaşırmayın," dedi ve sonra ekledi: "Ve adam yaralamadan."

Henry Grayson'ı neredeyse öpmek istermiş gibiydi. Ama sonra bunu yapmayı ben üstlendim. Ayağa kalktım, Grayson'ı kendime çekip saçlarının üzerine bir öpücük kondurdum. Bir daha. Ve bir tane daha. "Sen benim kahramanımsın, biliyor musun?"

"Benim de," dedi Henry.

Biraz utanmış gibi görünen Grayson'ı bırakıp tekrar yerime oturdum. "Peki, şimdi bu ne anlama geliyor?"

"Bu, Arthur'un Mia'yı şimdilik rahat bırakacağı anlamına geliyor." Henry kollarını başının arkasında kenetledi. "Artık elinde ona ait kişisel bir eşya yok. Tabii bu başka bir eşyasını elde etmek için her türlü yola başvurmayacağı anlamına gelmez."

"Ya da her birimizin eşyasını..." dedi Grayson. "Ama bence şimdilik sıra bizde. Arthur'a ve kendi eşyalarımıza çok dikkat etmemiz gerekse de." Başını kaldırıp Lottie'nin ilk tepsiyi sürdüğü fırına baktı. "Ah, Tanrım, inanılmaz kokuyor. Nedir bu?"

"Lottie'nin yılın her zamanı teselliye elverişli, vanilyalı ayçörekleri." Mia dumanları tüten fincanları masaya koydu.

"Yani demek oluyor ki onlar benim için pişti ama Liv de otlanacak çünkü benim için endişelenip ağladı. Yani yine uykumda yürüdüm ve neredeyse pencereden aşağı atlıyordum. Ve ancak Liv başımdan aşağı iğrenç kokulu kediotu çayı dökünce uyandım." Yerine oturup hepimize neşeyle gülümsedi. "Bu durumda Liv'i sollayamıyorsanız, ne yazık ki biz çörekleri yerken sadece seyredebilirsiniz."

Henry de gülümsedi. "Onu asla sollayamayız," dedi. "Değil mi, Grayson?"

Grayson başını iki yana salladı. Huzurlu görünüyordu. "Hayır, Liv'i sollamak imkânsız. Ama ayçöreği yiyemezsem ne yazık ki ben de ağlarım."

Lottie fırına ikinci tepsiyi sürerken, "Herkese yetecek kadar var," dedi.

31.

"Aklım almıyor," dedi Mia, Elms Walk'taki villanın ön bahçesinde duran siyah cilalı taş plakaya bakarak.

"Kesinlikle," diye ona katıldım. Demek Sıçan'ın bizim birikimlerimizle satın aldığı şey buydu: Bay Kıvrık için bir mezar taşı.

Her ne kadar Sıçan ona mezar taşı yerine anıt taşı dese de. İddiasına göre yoldan gelip geçenlerin bitkisel güzelliğin geçiciliğini hep hatırlamasından başka bir şey istemiyordu. Ve bazı insanların yıkıcılığına azimle karşı çıkmanın bir görev olduğunu da.

"Bay Kıvrık'ın anısına. Buxus sempervirens Myrtifolia, 25 yıl boyunca durup dinlenmeden filiz verdikten sonra bir gecede katledildi," diye yüksek sesle okudu Mia. "İsimlerimiz de taşa kazınmadığı için sevinmeliyiz."

"Hayır, Buttercup! Kötü köpek!" Anıt taşına –daha doğrusu ona karşı– yapılması gereken en doğru şeye kalkışmış olsa da, Buttercup'ı telaşla çiçek tarhlarının arasından geri çektim. "Onunla gezmeye çıktığımızda parka giden başka bir

yol bulmalıyız. Bu taşa baktıkça akıllı telefonlarımıza hayıflanmadan edemeyeceğim."

"Grayson'a yeni bir iPhone hediye edileceğini umuyorum. O zaman eskisini biz alabiliriz," dedi Mia.

İkizlerin doğum günü bugündü ve Mia'nın derin iç çekişi bana bu akşamki parti için ne giyeceğimi hâlâ bilmediğimi hatırlattı. Florence davet için giysi kuralları oluşturmak gibi "komik" bir fikre kapılmıştı. Buna göre Grayson ve Florence'la akraba olan tüm davetliler tamamen mavi giymeliydi, okul arkadaşları kırmızı, Florence'ın (evsizler için aşevinde çalışmak gibi) hayır işlerinden tanıdığı kişiler yeşil giyecekti. Beyaz, davetlilerin yanlarında getirdikleri eşleri için belirlenmişti, siyah ise hiçbir kategoriye uymayanlar içindi.

Persephone bu nedenle oldukça telaşlanmıştı. Çünkü yeni satın aldığı mavi Missoni eteğini giyemeyecekti ve kırmızının ona hiç yakışmadığını düşünüyordu. Ancak ona eşlik etmesi için Gabriel'a yalvarınca (ki o da hiç itiraz etmemişti) morali tekrar yerine gelmişti.

Benim sorunum ise başkaydı: Benim durumumda hangi rengin doğru olduğunu bilmiyordum. Aslında yeşil ve beyaz dışında hepsi uyardı. Ama Mia mavi bir şeyler giydiğimiz takdirde Florence'ın deliye döneceğini düşünüyordu. Ve kırmızı bir şeyim olmadığından (Persephone haklıydı: Kırmızı çok az insana yakışırdı ve ben onlardan biri değildim), sonunda "her

zaman her şeye uyan" siyah elbisemi giydim ve kırçıllı külotlu çorabımla biraz renklendirdim. Bu elbiseyi son kez Güney Afrika'da, bir komşumuzun cenaze töreninde giymiştim ve o zamanlar etekleri dizlerime geliyordu. Şimdi biraz daralmıştı ve cenaze için herhalde fazla seksi kaçabilirdi ama bu akşam için doğru seçimdi.

Elbisenin en iyi özelliği, yan tarafında Rokoko tarzı bir enfiye kutusunun sığabileceği kadar küçük bir cebinin olmasıydı.

Parti aslında sekize doğru başlayacaktı ama yedi buçukta merdivenden aşağı indiğimde, davetlilerin çoğu gelmişti. Özellikle yeşil elbiseli aşevi yardımcıları dakik ötesiydiler, çoğu oturma ve yemek odasını boşaltmak üzere öğleden sonra gelmişlerdi. Mobilyaların büyük bölümü Ernest'ın Florence ve Grayson'a sürpriz olarak tuttuğu grubun sahnesine yer açmak üzere şimdi garajda ve bahçedeki barakada yığılıydı. Grubun adı The Chords'tu ve Persephone Avec'in ön grubu olarak oldukça tanındığını iddia ediyordu ama ikisinin adı da bana bir şey ifade etmiyordu. Fark da etmezdi, önemli olan, iyi çalıyorlardı. Grup çoktan gelmişti ve müzisyenlerin hep hayat kurtarıyorlarmış gibi tavırlar takındıkları şu alet provasıyla ilgili gizemli ve karmaşık ritüeli henüz bitirmişlerdi.

Grayson ve Florence bu arada akın eden davetli ordusunu karşılamakla meşguldüler, Florence neşe saçıyordu ve yeni yeşil elbisesi içinde harika görünüyordu; bu rengi herhalde aşevi arkadaşlarıyla dayanışma içinde olduğunu göstermek için seçmişti. Grayson bana el salladı, böylesine sakin olduğunu

görünce rahatladım. Ve kavgaya bir son vererek beyaz yerine mavi çizgili bir gömlek giydiği için de. Çünkü Florence öğleden sonra beyaz gömlek yüzünden iyice çıldırmıştı: "Beyaz mı! Sağlam kalan son sinirimi de harap etmek mi istiyorsun? Beyaz giyersen herkes senin herhangi bir davetlinin partneri olduğunu sanacak," diye Grayson'a çıkışmış, sonra dramatik bir havayla eklemişti: "Bir kez olsun benim istediğimi yapamaz mısın?"

Eh, demek yapabiliyordu. Mavi pek uygun bir renk seçimi olmasa da... Öte yandan tabii ki Florence'la akrabaydı.

Bu öğleden sonra getirilen büyük büfenin kurulduğu mutfağa yürüdüm. Mia gizlice yukarıya götürmek üzere kocaman bir tabağı tepeleme doldurmuştu. Yiyeceklerin gecenin rengine uygun olması açısından jöleli yosun pate yerine normal parti yemekleri olduğunu görünce rahatladım. Florence'tan (ve büfenin masrafını üstlenmiş olan Sıçan'dan) her şey beklenirdi.

Çaktırmadan Henry'ye bakındım. Mavi tişörtlü, yakışıklı bir genç (Sperncer'ların bir kuzeni miydi?) yanımdan geçerken elime bir şampanya bardağı tutuşturdu, onu hemen Persephone'ye verdim, o da ablası Pandora'ya postaladı.

Fark ettirmeden yanımda beliren Emily, "Akolden uzak durmak çok akıllıca," dedi. "Ama sen terbiyesizlik etmeyi herhalde ayıkken de beceriyorsundur." Sade, dik yakalı ama daracık, kırmızı bir elbise giymişti; bu rengi kusursuz taşıyan çok az insandan biri olduğunu kabul etmem gerekti.

"Vay canına," dedim. "Süper görünüyorsun, Emily."

"Şimdi kendimi pohpohlanmış mı hissetmeliyim?" Yanımdan geçip giderken bana küçümseyen bir bakış attı, doğaçlama iltifatıma o an pişman oldum. Öte yandan hali içler acısıydı, son haftalarda Grayson'ı geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olduğu çok belliydi. Ancak Florence ve Sıçan onu desteklemek için ellerinden geleni yaptıkları halde başarısız olmuştu.

Eh, belki bu akşam başarırdı. O *elbiseyle*...

Umarım Grayson buna dayanabilirdi.

Grup bu arada çalmaya başlamıştı. Oturma odasında *Here Comes The Weekend* şarkısı yankılanıyordu ve solist kız tıpkı Pink gibi söylüyordu. Persephone bize iki bardak bol[28] getirmişti, birini bana uzattı, sonra ilk çiftlerin dans etmeye başladığı oturma odasına doğru kendimize yol açarak sırtımızı (annemin ne olur ne olmaz diye Oscar Wilde ve Emily Dickinson'ın orijinal baskılarını ortadan kaldırdığı) kitap rafına dayadık. Persephone beyaz elbisesini düzelterek derin bir iç geçirdi.

Müziğin arasında, "Bahse girerim, Jasper şu anda Fransa'da olduğu için çok üzgündür," diye gülerek bağırdım.

"Jasper *kim*?" diye bağırdı Persephone ama sonra kendi de gülmeye başladı. "Bugün Jasper bile umurumda değil. Bugün hayat her zamankinden farklı olarak çok güzel."

---

28 Büyük kâsede hazırlanan bir tür alkollü kokteyl. (ç.n.)

Bazen çok kötü de olabiliyordu. Ama yine de minnettar olunacak çok şey vardı.

Mesela Grayson'ın haneye tecavüz ve adam yaralamadan tutuklanmamış olması. Çünkü Arthur bundan hiç kimseye söz etmemişti. Buna da minnettar olmam gerekirdi, yoksa Grayson 18'inci doğum gününü büyük ihtimalle nezarethanede kutlamak zorunda kalabilirdi. Ya da isteğe bağlı olarak tımarhanede.

Dedikodu Blogu Arthur'un eziyet görmüş bir yavru köpeği kurtarmaya çalışırken ırkçı bir gruptan dört kötü adamla kavgaya tutuştuğuna dair yürek paralayıcı bir hikâye yazmıştı. Adamlar sayıca üstün olmalarına rağmen cesur Arthur sonunda yavru köpeği kurtarabilmişti ve karşılığında kırık burnunu, morarmış iki gözünü ve patlamış kaşını (demek ki Grayson gerçekten *çok* kızmıştı) seve seve sineye çekebilmişti.

Frognal'daki herkes her yanından ucuzluk damlayan bu hikâyeye akıl almaz bir şekilde sorgusuz sualsiz inanmış görünüyordu. Yavru köpeği kurtaran cesur Arthur okulun yeni kahramanıydı. Mia'nın sınıfındaki kızlar onu koridorda yürürken gördüklerinde daha yüksek sesle iç çeker olmuşlardı.

Yine de o gecenin izlerinin iyileşmesi zaman almıştı ve Arthur'un yüzünü her gördüğümde, morluklarının bu kadar yavaş iyileşmesi bana belli bir tatmin veriyordu. Her morluğun intikamını acımasızca almayı düşündüğünü bilsem de.

Benimle sadece bir kez, kimya laboratuvarı önünde kazara çarpıştığımızda konuşmuştu. İlk anda kime tosladığımı fark

etmemiştim ve tam özür dileyeceğim sırada koluma yapışıp sıkmıştı. "Sakın hayale kapılma, Liv Silber. Seninle henüz işim bitmedi," diye dişlerinin arasından fısıldamıştı. Bunları söylerken bakışları öylesine nefret doluydu ki iç geçiren kız hayranları onu böyle görseler tüm hayalleri yıkılabilirdi. Ama ortalıkta Arthur'un gerçek yüzünü görecek kimse yoktu.

Sözleri beni şaşırtmamıştı. Beni daha çok şaşırtan, soğukkanlılığımı kaybetmemiş olmamdı. "Benim de seninle," dedim ve gerçekten de öyle düşünüyordum. Kız kardeşime yapmaya kalkıştığı şeyi hayatta affetmeyecektim. "Gizemli'nin başka bir saldırı haberi uydurmasını istemiyorsan şimdi kolumu bırak."

Rüyada olsa Arthur herhalde pis pis sırıtıp beni taşa döndürmeye çalışırdı ama gerçek hayattaydık ve gerçek hayatta kung fu bilen bendim. Bu yüzden beni bırakmıştı. Ayrıca o sırada bir grup öğrenci köşeyi dönmüştü.

"Görüşürüz," diye bana tısladı.

"Ah, Arthur?" diye ardından seslendim. "Ne zamandır sana sormak istiyordum: Eziyet çekmiş zavallı yavru köpeğe ne oldu?"

Ama minnettar olacağım daha çok şey vardı: Mia'nın daha sonra bir kez bile uykusunda yürümemesi bunlardan biriydi. Ve özellikle okuldayken eşyalarına bir av köpeği gibi sahip çıkacağına fazla kurcalamadan söz vermiş olması. Ayrıca bu arada hüngür hüngür ağlamadan ya da ona bağırmadan Henry'yle sohbet edebildiğim için de minnettardım. Aslında

tekrar iyi anlaşmaya başlamıştık. Belki de nedeni, ikimizi ilgilendiren hassas konulardan bilinçli olarak kaçınmamızdı.

Ah, şu anda Charles ve Lottie dans pistine çıkıp birbirlerinin gözlerine aşk dolu baktıkları için de minnettardım. Çok güzel bir çift olmuşlardı. Eh, Lottie güzeldi, Charles... hep aynı Charles'tı. Önemli olan, mutlu olmalarıydı. Ancak bu evde daha fazla aşkı kaldırabileceğimden pek emin değildim çünkü Ernest ve annem şu sıralar fazlasıyla bilindik ve ucuz bir mutluluk sergiliyorlardı, öyle ki Mia şimdiden evden taşınmayı düşünmeye başlamıştı. Bugün Lottie'nin ikinci kattaki odasında kalıp Buttercup ve Spot'a göz kulak olacaklarını söylemişlerdi. Orada kanepede oturup öpüşeceklerinden emindim, Butter ve Spot da artık herhalde patileriyle gözlerini kapatırlardı.

Sıçan da bu arada büyük oğlunun evlilik teklifi olayını henüz atlatamamıştı ve herhalde hiç atlatamayacaktı. Ernest'ın yeni yapacağı evlilik yüzünden sosyetede yaşayacakları düşüşü her fırsatta vurguluyordu, sonuçta Ernest'ın ilk karısı İngiliz tahtının 201'inci vârisiydi. Ama bugün evde kalmaya karar vermesinin nedeni tabii ki bu değildi. Florence onu davet ettiğinde, "Bu gençlerin partisi, rahatsız etmek istemem," diyerek alçakgönüllükle daveti reddetmişti ama mavi ona yakışmadığı için davete katılmadığından emindim. Akrabalar bej giyecek olsalardı, ilk gelen kesin o olurdu.

"Henry geliyor!" Persephone dirseğiyle kaburgalarımı dürttü. "İnanılmaz, bu çocuk oduncu gömleği içinde bile yakışıklı görünüyor."

"Bu oduncu gömleği değil, sadece ekoseli," diye düzeltti Henry. "Ama bence korkunç görünüyor. Dolabımda geyik desenli Norveç kazağının dışında kırmızı olarak bir tek bunu buldum. Ama senin kıyafetinin yanında benimki solda sıfır kalır, Persephone."

"Biliyorum! Süper görünüyor, değil mi? Eteğine baksana, nasıl da kabarıyor!" Persephone kendi etrafında dönüp eliyle bize öpücük gönderdi. "Gidip Gabriel'ı bulayım!"

Henry yanımda Persephone'den boşalan yere geçip onun ardından baktı. "Kremalı pastaya bu kadar benzemesi şaşırtıcı. Biraz mutsuz bir kremalı pasta," dedi müzik ara verdiği sırada.

"İltifatlarına diyecek yok." İç geçirdim.

"Yani bu akşam harika göründüğünü söylersem bana inanmayacak mısın?" Keyifli bir gülümsemeyle bana baktı, ben de ona gülümsedim. Geçen haftalara oranla son günlerde daha sakin ve dinlenmiş görünüyordu.

Davetliler bu arada oturma odasına iyice doluşmuştu, biri verandanın kapısını açınca serinletici soğuk hava içeri doldu. Grup Liquido'nun *Narcotic*'ine geçmişti; Henry'nin koluna girip onu koridora götürdüm, merdiven basamaklarına oturup partiyi oradan izledik.

"Nedense... mutlu görünüyorsun," dedim bir süre sonra. Ve harika. (Tabii bunu söylemedim, sadece içimden geçirdim.)

"Öyleyim." Bakışları kısa bir an dudaklarıma takıldı. "Eh, belki tam olarak *mutlu* sayılmam. Ama ne olursa olsun sorunlarım biraz azaldı."

Cebimdeki enfiye kutusunu dikkatle yokladım. "Sahi mi?"

Başını salladı. "Şu sıralar evde..." Sustu. "Şey, yumuşatarak ifade etmek gerekirse babamla tartıştığımızı sana söylemiştim. Vakıf fonu yüzünden."

Evet. Bundan söz etmişti.

"Ama şimdi bitti."

"Vakıf fonu mu?" diye bir şeyden haberim yokmuş gibi sordum. Oysa biliyordum. Hem de çok iyi.

"Hayır, tartışma. Babam şu riskli yatırım niyetinden vazgeçti. Birdenbire."

Tuvalete gitmek üzere merdivenden çıkarken önümüzden geçen birinin yeşil dirseğinden sakınırken, "Bu kulağa son derece mantıklı geliyor," dedim. Hâlâ gelen tek tük davetli vardı, Florence'ın kaç kişi davet ettiğini merak ediyordum. Ve tabii aşevinde fahri olarak kaç kişinin çalışabileceğini de.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, babamın fikir değiştirmesini hiç beklemiyordum." Henry arkasına yaslandı. "Bunun yüzünden birçok kez kanlı bıçaklı olmuştuk."

"Belki de sadece vicdanına seslenen birine ihtiyacı vardı," diyerek enfiye kutusunu Henry'ye uzattım. "İşte. Sanırım bu size ait."

Henry'yi bir süredir tanıyordum ama onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Ve bildiğim kadarıyla şimdiye kadar hiç kekelememişti.

"Bu... bu... bu... yoksa?.."

"Milo'nun babandan ödünç aldığı enfiye kutusu," dedim. Yüz ifadesi için için beni keyiflendirmişti. "Onu kendime saklayabilirdim ama hapşırmayı sevmem."

Henry'nin ağzı hâlâ hafifçe açıktı. Bir bana, bir kutuya bakıp duruyordu. "Demek sen aldın... peki, nasıl?.."

Gizemli bir gülümsemeyle ona baktım. "Eh, senden hiçbir şey öğrenmediğimi söyleyemem. Dediğim gibi, babanı bazı temel konularda aydınlatmak gerekti. Çok kolay oldu."

Hah, kolay olmuş! Babasının rüya kapısını bulmam birkaç günüme mal olmuştu. Ne yazık ki tahmin ettiğim gibi B'nin kapısının yakınlarında değildi (hem neden değildi ki?), onu cereyan yapan yan koridorda bulmuştum. Ve onu ancak baş harflerini ahşaba kazıdığı için tanıyabilmiştim: R. H. Yani Ronald Harper.

Böylece işin asıl zor bölümü başlamıştı: Harper ticari konularda işlerine karışılmasından hoşlanmayan biriydi ve çocuklarına ayrılmış olan vakıf fonuyla Doğu Avrupa'daki karanlık bir bankacının son derece riskli yatırım fonlarından satın almaktan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Her çareye başvurmuştum. Hem de dört gece arka arkaya. En sonunda "Noel Hayaleti" olarak başına bela olduğumda Henry'nin

babası boyun eğmişti. Aslında karşısına oğlunu sımsıkı kucaklayan merhum Henry Harper olarak çıkmayı çok isterdim ama Henry'nin büyükbabasının karakteri ve nasıl göründüğü hakkında bilgim olmadığı için başarısız olacağım kesindi. Bu yüzden mecburen Dickens'ın Noel hikâyelerindeki karakterlerden birini seçmiştim ve oyunlarından birini üç yıl önce Berkeley'de izlediğim için karakter aklımda çok iyi kalmıştı. Küçük bir hata dışında (Korkunç görünümlü kukuletalı, uzun cüppeme takılmıştım) rolümü harika oynadığıma inanıyordum. Psikolojik açıdan hayatının anlamsızlığını gözler önüne sermek için insana kendi mezar taşını göstermek kadar dokunaklı bir şey yoktu. Tabii Charles Dickens sayesinde.

Çabalarımın gerçekten işe yaradığını görmek beni gururlandırmıştı. Bir daha hiç kimse bana rüyaların gerçeği değiştiremeyeceğini söyleyemezdi.

Henry enfiye kutusunu kot pantolonunun cebine koydu ve sadece bana özel olan ve dizlerimin bağını çözen o esaslı Henry gülümsemesiyle bana baktı. "Günün birinde sana bütün hikâyeyi anlatacağıma söz veriyorum," dedi, sonra ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Ama şimdilik benimle dans etmen benim için yeterli."

Elimi avucuna koyup ona gülümsedim. Grup Aerosmith'in *Dream On*[29] şarkısını çalıyordu. Bu tesadüf olamazdı.

---

29 (İng.) Rüya görmeye devam. (ed.n.)

Dedi-kodu

★ B L O G U ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

18 Şubat

On bir dakika!! Jasper Grant'in Facebook'taki ilişki durumu on bir dakika boyunca "ilişkisi yok" olarak kalınca Persephone hemen Gabriel'dan ayrıldı. Oldukça hızlıymış.

Ama sonradan anlaşıldığı gibi, biraz fazla hızlıymış. Çünkü Jasper'ın profilinde on dakika sonra yine "ilişkisi var" yazıyordu.

Adieu, Lily; bienvenue, Louise. Louise'in profilindeki bikinili fotoğraflara bakılırsa, harika bir seçim.

Ve bikinin arkasında görünen villa, yüzme havuzu ve palmiyeler Louise'in ailesine aitse, o zaman Jasper'ı kutlamak gerek. Yurt dışındaki yarı dönemini Côte d'Azur'da yazlık evi olan kadim dostlar edinmek için kullanıyor. Bu, Fransızca mezuniyet notundan çok daha önemli.

Persephone Paskalya'ya kadar başını duvarlara vurmakla meşgul olabilir. Ve Gabriel... Lütfen yine boyun eğme, gerçekten daha iyisini hak ediyorsun.

Ama şimdi yeni haberlerimize geçelim: Henüz öğrendiğime göre Anabel Scott cuma günü psikiyatri kliniğinden taburcu oldu. Anlaşılan akut çok biçimli psikotik hastalıklar tedavi edilebiliyormuş, herhalde şizofreni yanlış bir tanıydı. Öyle ya da böyle, Anabel geri döndü! Sağlığı yerinde ve tekrar okula başlamadan önce evde biraz dinlenecek. Arthur'la tekrar birlikte olup olmayacakları konusunda ancak tahmin yürütebiliriz. Ne de olsa Frognal'ın şimdiye kadar gördüğü en güzel çifttiler, ah ne diyorum, dünyanın gördüğü en güzel çifttiler ve birlikte olmayı gerçekten hak ediyorlar. Ama bu kadar uzun aradan sonra bu biraz zor olmalı.

Bekleyip göreceğiz.

Görüşürüz!

Gizemli'niz

Not: Florence ve Grayson Spencer'ın doğum günü partisiyle ilgili skandal bir haber vereceğimi bekliyorsanız: Üzgünüm! Parti tamamen skandalsız geçti. Lezzetli yemekler, süper bir grup, harika ortam... Bu parti tıpkı Florence gibi kusursuzdu.

dedikodublogu.wordpress.com

Aynı Gece...

Anabel'in üzerinde kısa, siyah bir elbise vardı ve koridorda bize doğru yürürken her zamankinden daha güzel görünüyordu. Zayıf ışık ince bedenine yansımıştı, bir tek buna uygun fon müziği eksikti; o zaman düşmüş melek olarak ortaya çıkışı kusursuz olurdu.

"Parti nasıldı?" Başını yana eğerek bize gülümsedi. "Ne yazık ki davetliler listesinde kendi adımı göremedim."

Çok aptaldım. Hem de lanet olası bir aptal. Gece şu ana dek kusursuzdu ve onu sadece biraz daha uzatmak istemiştim. Bu yüzden kısa bir tereddütten sonra Henry ve Grayson'la son haftalarda alıştığımız gibi Mia'ya bir göz atma gerekçesiyle yeşil kapımdan dışarı süzülmüştüm. Ama kimi kandırıyordum?

Beni beklemekte olan Henry'yi değil, elbette.

"Amy'ye doğru bir gezintiye ne dersin?" Beni görünce gülümsemişti. "Orada bana babamı nasıl kandırdığını rahatça anlatabilirsin."

Bunu elbette yapmayacaktım. Ama Amy'nin rengârenk ve huzur dolu rüya dünyasında gözüme her şey mümkün görünüyordu. İkimizin tekrar... "Tamam!" dedim çabucak.

Ama tabii tam o sırada onun kadar deli ya da rüyasında epey manipüle edilmiş bir doktor tarafından sağlıklı ilan edilerek klinikten yeni taburcu olan Londra'nın bir numaralı iblis hayranıyla burun buruna gelmemiz gerekiyordu.

"Anabel!" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Dr. Anderson'ın seni bırakmasını nasıl sağladın?"

"Dr. Anderson mı?" Anabel tek kaşını yukarı kaldırdı. "Onun taburcu olmamla bir ilgisi yok ki. Sevimli doktorcuk uyuyor," diye neşeyle açıkladı. "Korkarım... şey... sonsuza dek uyuyacak."

"Öldü mü?" diye korkuyla sordum. Anabel'in son karşılaşmamızdaki tehditlerini hatırladım. Senatör Tod o günden sonra iz bırakmadan yok olmuştu. Öyle görünüyordu ki Anabel dediklerini gerçekleştirmişti. Birden buz gibi oldum.

Anabel güldü. "Öyle değil! Gerçekten uyuyor. Asıl iyi tarafı, uyanık olduğunu sanıyor."

Ah, Tanrım, bu durum bana nedense tanıdık geliyordu. Bedenimdeki bütün tüyler dikildi.

"Onu kendi rüyasına hapsettim," diye devam etti Anabel. "Şu anda iki haftadır uyuyor ve hiç kimse onu uyandıramıyor."

"Bu gerçekten..." diye mırıldandı Henry. Elini yokladım.

"... dâhice," diye tamamladı Anabel. "Biliyorum. Doktorlar ona ne olduğunu açıklayamıyor. Tüm hayati fonksiyonları kusursuz. Tamam, hepsi değil. Onu serumla besliyorlar ve kendisi her şeyden habersiz, yatağında huzurla uyuyor ve hayatının normal bir şekilde sürdüğünü sanıyor. Hâlâ rüya gördüğünün bile farkında değil."

Ağzımdan iniltiye benzer bir ses çıktı. Buraya gelmek zorunda mıydık? Neden bu güzel akşamla yetinmeyip her şeyin daha iyi olacağı hayaliyle geceyi uzatmaya kalkmıştım ki?

Anabel hoşgörülü bir bakışla beni süzdü. "Ona acımıyorsunuzdur umarım? Bunu hak etti. Kız kardeşinin aksine." Mia'nın unutmabeni çiçeği mavisini andıran kapısına baktı. Bay Wu kapının önünde öfkeli gözlerle etrafı kolaçan ediyordu. "Arthur'un ona yapmayı planladıkları gerçekten kötüydü. Ve bunu yapmaya devam edeceğini umarım anlamışsınızdır. Hem de nasıl!"

"Evet," dedi Henry iç geçirerek. "Arthur da senin kadar inatçı."

"Arada fark var, o intikam peşinde," dedi Anabel. "Benimle de görülmemiş bir hesabı var. Ve şimdi klinikten çıktığıma göre, korkarım hesabı kapatmak isteyecektir."

Henry'yle bakıştık. O da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu? Arthur'la Anabel'in birbirlerini yok etmelerinin iyi olacağını?

"Artık rüyalara ne kadar başarılı hükmedebildiğini gördünüz," diye devam etti Anabel. "Ama ben daha iyiyim. Ve benimle işbirliği yaparsanız akıllılık edersiniz. Birlikte Arthur'u... engelleyebiliriz."

Henry elimi daha güçlü sıktı. Anabel şu anda bize bir ittifak anlaşması mı teklif ediyordu?

"Belki..." diye söze başladı Anabel ama kapı menteşesinin gıcırtısıyla birlikte sustu. Ses Grayson'ın acil yağlanması gereken kapısından geliyordu. Ama dışarı çıkıp kapıyı ardından dikkatle kapatan kişi Grayson değildi.

Şaşkınlıkla, "Emily?" diye bağırdım. Hayır, bu olamazdı. Bu, Emily kılığına girmiş Arthur olmalıydı.

Emily korkuyla bize baktı. Şeker çalarken yakalanmış çocuk gibi görünüyordu. "Ah, siz miydiniz," diye mırıldandı. "Anabel ... senin de burada olduğunu bilmiyordum..." Sonra kendini toplayıp tepeden bakan tavrını takındı. "Burada durmuş aptalca baktığınıza göre, Grayson'ın büyükannesinin kapısının ne tarafta olduğunu belki bana söyleyebilirsiniz."

Gerçekten de oydu. Koridordan haberi vardı. Ve Grayson'ın rüyasındaydı, sinsi mahluk! Herhalde bunu ilk kez yapmıyordu.

"Sen..." diye başladım ama Henry elimi bırakıp sözümü kesti: "Bayan Spencer'ın kapısı mı? İki kez sola dön, sonra sağa, en azından geçenlerde oradaydı. Altın kakmalı, sarı kapı. Önündeki saksıda bir şimşir ağacı duruyor."

"Ah, iyi, teşekkürler." Emily parlak saçlarını ensesine doğru savurduktan sonra kurumlu bir şekilde yürüyerek uzaklaştı.

Şaşkın bir halde arkasından baktım. "Gitmesine neden izin verdin? Ayrıca nasıl?.."

Anabel tekrar güldü. Altın sarısı saçlarından bir tutam alıp parmağına doladı. "Arthur akıllıdır. Kendine yandaş topluyor. Bunu hepimiz yapmalıyız. Emily'yi konuya dahil etmek kötü bir seçim değil. Fazla fantezisi olmayabilir ama motive olacağı kesin. Bunu sadece Grayson için yapması bile yeter."

"Arthur ve Emily mi?" diye sordum.

"Öyle görünüyor," dedi Henry. "Burada daha kimbilir kimlerle karşılaşacağız, bu gerçekten heyecanlı olabilir."

Anabel gitmek için arkasına döndü. "Dedim ya, kılıçları çekme zamanı. Teklifimi bir düşünün. Ne derler, bilirsiniz. Düşmanımın düşmanı dostumdur." Bir kez daha bize dönüp baktı ve bana göz kırptı. "Henüz her şey yeni başladı."

RÜYALAR İÇİN KURAL KİTABI

Sen de dostlarını rüyada ziyaret etmek ister misin? Sorun değil. Kurallar çok basit:

1. Ziyaret etmek istediğin kişinin kişisel bir eşyasına ihtiyacın olacak. Bu eşya yatmaya giderken üzerinde olmalı. (Bu nedenle küçük bir eşya almak daha iyidir. Yani bisiklet ya da buna benzer bir şey olmaz, yoksa yatağa sığmaz. Ve rahatsız eder.)

2. Rüyanda kendine ait olan kapıyı araştırmalısın, onun nasıl göründüğünü sadece sen bilebilirsin. Bu biraz karışık olabilir çünkü rüyanda bu kapıya dokunmayı başarırsan, rüya gördüğünü anlarsın. Buna "lusid rüya" ya da "bilinçli görülen rüya" denir.

3. Artık bundan sonrası sana bağlıdır: Kapıdan dışarı çıkmaya cesaretin var mı? Bunu yaparsan bu dünyadaki tüm insanla-

rın kapılarının bulunduğu koridora çıkarsın. Burada birçok kola ayrılan sayısız geçit vardır, yani yolunu kaybetmemek için dikkatli olmalısın (Ve kendi kapının nasıl göründüğünü sakın unutma!).

4. Artık ziyaret etmek istediğin kişinin kapısını bulmalısın. Rüya kapıları yerlerini sürekli değiştirseler de, bize yakın olan kişilerin kapıları genellikle bizimkinin yakınında bulunur. Ve çoğunlukla sahibinin karakterini yansıtır. Bu ayrıca dostlarını aslında ne kadar iyi tanıdığının da bir göstergesidir.

5. Doğru kapıyı bulduysan, bazen bir engeli daha aşman gerekebilir. Çünkü birçok insan bilinçaltında kendi kapısını davetsiz konuklardan koruma ihtiyacı hisseder. Ama kapının sahibini iyi tanıyorsan, bunu kolayca aşabilirsin. Rüyacının kendi kapısını bilinçli olarak koruması farklı bir şeydir. Rüyacılara katıldıysan, bu sana da önereceğim bir şeydir. İnsan ne yazık ki bu koridorlarda kimlerin dolaştığını hiçbir zaman bilemez, sen de rüyalarında davetsiz misafir görmeyi istemezsin, değil mi?

6. Başkasının rüyasında tıpkı kendi rüyanda olduğu gibi istediğin şekli alabilirsin. Bu işte özellikle iyiysen, tamamen görünmez olabilirsin. Ama kendin olarak da ortaya çıkıp gündüzleri cesaret edemediğin her şeyi yapabilirsin. Rüyasına girdiğin

kişi uyandığında genellikle bu rüyadan haberi olmaz çünkü rüyalarımızın ancak küçük bir bölümünü hatırlarız. Ama dikkat: Sen rüyadayken o uyanırsa, bu hiç de hoş olmaz. Çünkü rüya bozulur ve sen de bir tür kara bir deliğe düşer, uyanana dek soluk alamazsın.

7. Birini rüyada gizlice gözetlemek tabii ki hoş bir şey değil. Siz iyisi mi koridorda buluşun ve hangi rüyaya dalacağınızı kararlaştırın. Ve en güzel tarafı, rüyada dünyanın her yerine gidebilirsiniz, evet hatta kendiniz hiç varolmamış yerler yaratabilirsiniz. Basitçe her şeyi yapabilirsiniz.

8. İyi eğlenceler! Ama sakın abartmayın; lusid rüya sırasındaki uyku ne yazık ki dinlendirici değildir, bütün gece bunu yaparsanız okulda uyuyakalabilir ve salyalarınızı matematik kitabınızın üstüne akıtabilirsiniz ve bunun olmasını hiç birimiz istemeyiz.

9. Ah, unutmadan, Anabel ya da Arthur yolunuza çıkarsa, olabildiğince çabuk kaçın.

LOTTIE'NİN YILIN HER ZAMANI ELVERİŞLİ OLAN TESELLİ EDİCİ VANİLYALI AYÇÖREĞİ TARİFİ

Gerekli malzemeler:

200 g tereyağı

100 g şeker

1 vanilya çubuğu

100 g çekilmiş badem

250 g un

Piştikten sonra: Pudra şekeri ve bir paket vanilya şekeri

Malzemeler 40 küçük teselli çöreğine yetecek kadardır.

Tereyağını pürüzsüz bir topak olana dek şekerle iyice yoğurun. Vanilya çubuğunu uzunlamasına kesin ve içindeki özü kazıyıp tereyağına ekleyin. Unu kaba eleyip bademleri ve tereyağını ilave ederek iyice yoğurun (ellerinizle yoğurmanız

daha iyi olur). Hamuru top şekline getirip folyoya sarın ve buzdolabında bir saat bekletin. (Ancak acil durumlarda hemen kullanabilirsiniz.) Sonra hamurdan uzun bir silindir oluşturup iki santim genişliğinde parçalar halinde kesin. Küçük parçalara ayçöreği biçimi verin ve pişirme kâğıdı serdiğiniz fırın tepsisine yerleştirin.

Ayçöreklerini daha önceden 190°'de ısıttığınız fırının orta gözüne yerleştirip açık kahverengi olana dek 10 dakika pişirin. Pudra şekerini vanilya şekeriyle karıştırıp sıcak ayçöreklerinin üzerine serpin ve kolayca kırılabilecek çörekleri tepside soğumaya bırakın.

Sonra çörekleri "Her şey yoluna girecek!" ve "Hâlâ birbirimize sahibiz!" cümleleri eşliğinde teselliye ihtiyacı olanlara çabucak dağıtın. (Ayçöreklerini teneke kutuda da saklayabilirsiniz, böylece taze kalırlar ve haftalarca teselli edebilirler.)

İyi eğlenceler!

Merhaba, Rüyacılar,

Anabel'in her seferinde aynı şeyi söylemesi sinir bozucu olsa da, umarım kitabın kapağını kaparken tatmin olmuşsunuzdur. Ama Anabel haklı: Her şey gerçekten de şimdi başlıyor. Birinci kitapta size olacaklarla ilgili ipucu vermeye çalışmıştım.

Ne yazık ki ipucunu verdiğim bazı şeyler gerçekleşmedi; yani lanet falan yok. Bazen böyle şeyler olur: Belli bir şeyi yazmaya niyetlenirim ama sonra... sonunda bir bakarım ki çok başka bir şey yazmışım. Bu yüzden bu kez sizlere biraz fazla ipucu vereceğim. Rüyalar Kitabı'nın üçüncü bölümünde büyük bir düğün töreni var. Ve tanıdığımız Rüyacılara yenileri ekleniyor, yani koridorlar epey hareketli olacak. Ve... Hayır, daha fazlasını söylemesem daha iyi. Ama bir şey çok belli: Üçüncü bölümde Gizemli'nin ardında kimin olduğunu kesinlikle öğreneceksiniz. Başta yaptığınız tahminlerin doğru olup olmadığını çok merak ediyorum.

Görüşürüz!

Kerstin Gier